Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HERSHNER, JUDITH
Fără contraziceri / Judith Hershner
București: Alcris, 2002.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Yet love remains
ISBN 973-646-102-5
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

JUDITH HERSHNER

Fără contraziceri

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU TISMANA

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA" a mai apărut:

O SCRISOARE NEPREVĂZUTĂ NR. 303

Viitoarea mireasă Edwina Mason ocupată cu pregătirile de nuntă, primește cu poșta specială o scrisoare de la Charles, logodnicul ei.

Așa cum era planificat, Charles se întoarce de la Paris unde a studiat un an la Sorbona. Este însoțit de proaspăta lui soție Chloe...

Ca să facă față situației neprevăzute, Edwina concepe un ingenios plan de atac.

Capitolul 1

Când Kay Somers traversă curtea dreptunghiulară dintre Căminul Surorilor și clădirea principală a spitalului, ochii i se ridicară automat spre ceas. În acel moment, lui Kay i se păruse că ceasul fusese forța ce o îndrumase în toți acești ani de când era la St. Jude's. Nici măcar nu era un ceas mai acătării; în loc de arătătoare avea două mâini care indicau ora, mâini scorojite și ruginite de iernile prin care trecuseră. Și totuși acel ceas, instalat într-un turn urât dintr-un colț al curții părea să-i fi influențat lui Kay fiecare acțiune din ziua când fusese o timidă studentă pregătindu-se pentru cariera de asistentă medicală. Întotdeauna ceasul avusese puterea s-o facă să-i sară inima și s-o umple de neliniște. O anunța că mai sunt două minute până la raportul de gardă, sau doar un minut ca să mai găsească un loc în sala de lectură și apoi, după orele prețioase de lenevie, o trimitea în grabă spre căminul surorilor, pentru ca, abia răsuflând, să se schimbe înapoi în uniformă. Fusese un stăpân nemilos și – chiar și astăzi – ca atrasă de un magnet, Kay se trezi

cu ochii ațintiți asupra lui. Mâinile indicau exact opt, nici măcar o secundă în minus și Kay deveni conștientă de acel fior obișnuit de teamă.

Dar într-o clipă își reveni și încetini pasul privind sfidătoare în direcția ceasului.

Acum nu mai conta, după ani întregi de disciplină și rutină, putea în sfârșit să se relaxeze. Cu o mișcare inconștientă își băgă mâna în buzunar pipăind scrisoarea ce se afla acolo și se liniști. Scrisoarea lui Robin, conținutul căreia îl va aduce la cunoștință intendentei chiar în acea dimineață, scrisoarea care o va scăpa de viața de spital, scrisoarea care o va elibera! Kay își îndreptă fața spre soarele care tocmai începea să se arate deasupra clădirii, până când căldura lui îi atinse șuvițele de aramă de sub severa bonetă albă și-i lumină trăsăturile fin cizelate ale ovalului feței. Fața ei, fără nici un pic de fard, fusese prea palidă, prea lipsită de expresie pentru a fi categorisită drept frumoasă, dar când soarele aduse căldură palorii transparente a pielii, deveni radioasă.

Poate că ceasul nu era satisfăcut de indicarea simplă a orei, așa că începu să bată ritmic. Acum puterea obișnuinței era prea puternică și Kay își grăbi mersul, pașii săi răsunând în curtea pavată și pustie. Precis trebuie să fi întârziat, căci nu-și mai amintea să fi fost singură în curtea mare.

Portarul își murmură salutul obișnuit, după care adăugă:

– Ați întârziat în dimineața asta, soră, nu-i așa? Cu cinci minute înainte de fix am început să vă aștept, dar nu mai apăreați. Nu s-a mai întâmplat niciodată la dumneavoastră care sunteți atât de punctuală, așa că m-am minunat!

Chiar așa și era. Când Kay fusese promovată în poziția superioară de soră șefă se întrebase dacă acum după ani de muncă

grea, n-ar putea să se relaxeze puțin. Dar nu se întâmplase așa, obișnuința sau poate un simț al datoriei înnăscut și cunoașterea faptului că dacă ea nu se supunea unei discipline severe, nu va putea cere disciplină nici celor pe care le conducea, fuseseră mai puternice decât ea. Kay închise grilajul liftului și apăsă pe buton. Azi era altceva. Scrisoarea lui Robin îl deschisese perspectiva unei vieți noi în care regulile și regulamentele nu mai existau.

Un zumzet de activitate ajunse la urechile lui Kay când deschise ușile rabatabile ce duceau spre Salonul de chirurgie numărul doi, de care răspundea ea și, după o privire rapidă și experimentată, ca să vadă dacă totul era în ordine, deschise ușa ce ducea în micul ei birou. Asistenta care ședea la biroul ei se ridică încet la intrarea lui Kay.

– Iată-te, ai apărut! În vocea ei era o notă de ușurare. M-am întrebat dacă ești bolnavă, tocmai aveam de gând să sun la cămin...

– Și de ce ar fi trebuit să fiu bolnavă? În vocea lui Kay se simțea un râs sfidător, atât de neobișnuit față de calmul ei obișnuit, așa încât cealaltă fată o privi surprinsă. De ce câteva minute de întârziere la datorie provoacă o astfel de consternare? se interesă Kay.

– Ești întotdeauna atât de punctuală... și Dumnezeu să le ferească pe cele din subordinea ta care nu sunt! răspunse prompt Janet Ling. Este o adevărată binecuvântare să știi că modelul de perfecțiune mai poate și greși, adăugă ea râzând.

Asistenta Ling fusese prietena lui Kay – poate singura ei prietenă – chiar de când îmbrăcase uniforma.

– Cu o astfel de colegă eficientă, mă întreb la ce mai sunt necesară eu! râse Kay când se așeză pe locul de unde se ridicase

Janet. Văd că te-ai uitat și prin rapoartele asistentelor de noapte, adăugă ea uitându-se la hârtiile de pe biroul ei. Apoi, împingându-le intenționat, se învârti cu scaunul pentru a-și privi colega în față. Să-ți spun de ce am întârziat azi-dimineață?

– Un motiv serios nu că n-a sunat ceasul sau ai dormit prea mult?

Cu un gest încet, deliberat, Kay scoase scrisoarea șifonată din buzunar și ținând-o strâns, continuă:

– Janet... plec... mă mărit.

– Kay, nu este adevărat!... Nu e posibil! Janet se sufocă de uimire, căutându-și cuvintele. Dar n-ai spus nimic niciodată... cine este?... Când s-a întâmplat?

– S-a întâmplat azi dimineață... adică această scrisoare. Kay împături plicul și-l puse la loc în buzunar. Precis îți amintești... Ți-am vorbit despre el, Robin Aldon – el și eu, și sora mea Penelopa, obișnuiam să ne jucăm împreună când eram copii. Ai lui aveau o fermă mare lângă noi, la Thorndene, și mai târziu el a plecat în străinătate... Ți-amintești că ți-am spus, insistă ea și când Janet confirmă, Kay continuă, vocea încălzindu-i-se în timpul povestirii și obrajii colorându-i-se. A plecat la o firmă de mașini agricole din Australia; dar tatăl lui a murit și Robin se întoarce să se ocupe de ferma familiei. Ei bine, noi am corespondat întotdeauna, eram într-un fel logodiți, când el a plecat, dar eram atât de tineri încât nu se punea problema căsătoriei, și pe atunci el se aștepta să se întoarcă peste doi ani, așa că ne-am hotărât să așteptăm.

– Și de cât timp nu l-ai mai văzut pe acest bărbat? întrebă Janet, încă nevenindu-i să creadă în cuvintele prietenei sale.

– Șapte ani!... Aproape o viață, râse Kay. Dar Robin nu s-ar schimba niciodată, este un pic ca tine, plin de veselie... Mi-aduc aminte că odată, când a venit în vacanță, a avut o ceartă cu vicarul asupra unor mere furate, așa că a împrăștiat piper peste toate stranele chiar înainte de slujbă care s-a transformat într-un lung strănut!

– Nu cred că se mai gândește la astfel de lucruri acum, presupun că s-a transformat într-o persoană respectabilă, comentă sec Janet, apoi adăugă cu oarecare căldură: Este un timp îngrozitor de lung de când nu l-ai mai văzut pe acest bărbat... nu crezi că te cam grăbești... Vreau să spun, n-ar fi mai bine să vezi ce s-a întâmplat cu el în șapte ani?

– Nimic nu l-ar schimba pe Robin, stabili Kay cu convingere – și oricum, dacă el s-a schimbat, m-am schimbat și eu, amândoi suntem mai în vârstă și probabil mai înțelepți, nu mă îndoiesc că vom fi la fel de buni prieteni ca întotdeauna.

Janet se aplecă și-și puse mâna pe a lui Kay:

– Kay, întâlnește-te întâi cu el...nu face încă nici un anunț, o săptămână în plus nu-i mare lucru.

– Nu fi așa de îngrijorată, prostuțo, râse Kay cu indulgență. Robin și cu mine ne-am înțeles bine întotdeauna. Acum șapte ani ne iubeam și chiar dacă o să descoperim că nu mai suntem așa de îndrăgostiți ca în adolescență, are vreo importanță? Nu putem fi fericiți și așa?

Janet scutură din cap cu îndoială.

– Încă mai cred că nu e înțelept să faci vreun anunț; fii cuminte și întâlnește-te întâi cu acest Robin.

– Janet, vino-ți în fire! o admonestă Kay. Mai bine să stau cu Robin fără dragoste decât să-mi petrec restul zilelor îmbătrânind

și devenind tot mai acră. Nu înțelegi cât îmi este silă de toate, cât urăsc această rutină nesfârșită, cât de tare detest fumul și praful Londrei, cărămizile murdare și zugrăveala acestei clădiri, aceleași fețe în fiecare zi! Roșeața îi cuprinsese din nou obrajii și ochii îi sclipeau dându-i o nouă frumusețe feței. Eu nu sunt ca tine, nu sunt simpatizată cum ești tu, niciodată n-am fost și cu cât capăt mai multă autoritate cu atât este mai rău.

– Prostii! protestă Janet, dar cunoștea prea bine adevărul spuselor prietenei sale.

Kay nu era simpatizată de personal, niciodată nu fusese. Se credea despre ea că este rece, distantă, neprietenoasă și dură cu cele tinere, dar Janet descoperise adevărata căldură ce exista sub această aparență. Ea n-ar fi trebuit să-și aleagă o astfel de carieră, recunoștea Janet; Kay fusese prea sensibilă și atitudinea prezentă era rezultatul inevitabil.

– Janet, ascultă. Kay se aplecă spre prietena ei. Robin va veni în Anglia săptămâna viitoare... eu am trei săptămâni de concediu; am să-i spun șefei că-l voi lua la începutul lunii viitoare, ceea ce înseamnă că voi fi la Thorndene la timp ca să-l întâmpin. Bineînțeles că va trebui s-o anunț pe șefa că plec o lună, probabil mai mult. Nu pot s-o las baltă, fiindcă a fost foarte bună cu mine. Sigur că nunta va fi foarte liniștită, nu va fi timp pentru ceva mai pompos. Am doar trei săptămâni în care să mă mărit și să mă așez la casa mea! Nu va fi prea ușor, fiindcă Robin îmi spune că totul trebuie reorganizat. Domnul Aldon a neglijat teribil ferma. De când a murit, la începutul anului, ferma a fost în grija bătrânului crescător de vite și a soției sale. Majoritatea vitelor au fost vândute și cred că și casa necesită reparații.

– Se pare c-ai planificat totul... dar n-ar fi mai bine să te măriți după ce pleci de-a binelea din spital și casa ta nouă este gata? întrebă Janet practică.

– Vezi, noi vrem să planificăm totul la fața locului și apoi, când totul va fi pornit, Robin se poate ocupa singur, în timp ce eu mă întorc aici.

– Înțeleg, comentă Janet, apoi continuă: Am fost atât de surprinsă și ți-am pus atâtea întrebări, încât am uitat să te felicit! Janet își sărută prietena. Sper să fii foarte fericită, dragă, meriți... o să-mi fie grozav de dor de tine!

– Ai mult prea mulți prieteni, nu-ți duc grija! spuse Kay cu o notă de regret în glas. Tu ai fost singura rază luminoasă în toți acești ani, șopti ea emoționată, apoi cu un ton normal, continuă: Și acum să trecem la treabă, asistentă Ling!

Următoarea jumătate de oră asistenta și subordonata ei se ocupară cu amănuntele de rutină. Când Kay se pregătea să dea o tură prin salon, sună telefonul.

– Chirurgie doi... Da, vorbește asistenta. Făcu o pauză ascultând mesajul. Înțeleg... da, voi fi gata. Puse la loc receptorul cu un gest plictisit. Am fost anunțată că a sosit doctorul Raynal și-și va face vizita în această dimineață în loc de după-amiază. Cât îl urăsc pe acest om, n-are nici un pic de considerație față de nimeni, rosti Kate supărată. Este absolut nesuferit, presupun că are o partidă de golf după-amiază sau ceva asemănător, de asta a aranjat așa.

– Kay, nu fi absurdă, Peter Raynal nu este așa; puțin nepăsător uneori, recunosc, dar nu cred că-și dă seama. Este un chirurg minunat și cu meseria lui, nu cred că dă mare atenție golfului. Este foarte simpatizat aici și pacieinții îl adoră.

– Nu numai pacienții! își strâmbă Kay gura cu amărăciune. Toate asistentele roiesc în jurul lui, altfel n-ar fi atât de agresiv și mulțumit de sine. Eu nu pot să-l sufăr și mi-e greu să fiu politicoasă.

– Am observat! râse Janet, făcând gropițe în obraji. Ești uneori foarte dură și aș crede că nici el nu moare după tine.

– Nu-mi pasă, vorbi Kay cu hotărâre. El va fi unul dintre motivele pentru care voi fi bucuroasă să-mi iau tălpășița. Făcu o pauză, după care adăugă: Spune-le asistentelor că va fi vizită în această dimineață, să se grăbească să fie totul în ordine, voi veni și eu într-o clipă. Sper ca marele om să găsească o mare zăpăceală când sosește... oftă Kay. Așa o să se învețe minte.

Nu era nici un fel de zăpăceală și totul era la locul său, când Kay controlă salonul. Se întoarse la biroul ei, calmă și senină, când vocile studentelor salutară sosirea chirurgului.

Peter Raynal era înalt și brunet, cu trăsături accentuate, iar curba șăgalnică a gurii și strălucirea albastră a privirii, îl făceau atrăgător. Era plăcut de personal și atât asistentele cât și asistentele-șefe, se grăbeau să-l servească. Lui îi plăcea această atmosferă cordială de lucru și le trata pe cele cu care lucra cu considerație. Dar ineficiența reușea să-l înfurie, deși asta nu se întâmpla prea des.

Ca asistentă și acum ca asistentă-șefă, Kay Somers îl intrigase întotdeauna pe Peter Raynal. Îi păruse rău pentru ea, când, ca studentă, cu ochiul lui experimentat, aprecia greutățile pe care trebuia să le depășească, dar totuși se adaptase și într-un minimum de timp era de departe cea mai bună asistentă din salon. Printre sutele de asistente de la St. Jude's, majoritatea dintre ele, în opinia lui Raynal, doar fețe, Kay îi atrăsese atenția. Antipatia ei

puternică, atât de diferită de atitudinea prietenoasă a celorlalte asistente, fusese cea care-l făcuse s-o remarce. Aversiunea ei evidentă, pe care de când urcase în funcție nu se mai obosea s-o ascundă, era privită de el cu toleranță; o atitudine neprietenoasă abia se observa într-o astfel de comunitate mare. Spera doar ca atitudinea ei să nu-l împingă să-și arate firea irlandeză, moștenită de la străbuni.

Kay Somers se ridică în picioare când Peter Raynal intră în birou. Nervozitatea înăbușită adăugase o sclipire ochilor ei căprui cu gene negre în contrast cu roșul-auriu al părului. Severitatea uniformei se potrivea cu silueta ei înaltă și subțire, bleumarinul rochiei influențând plăcut paloarea pielii și strălucirea părului.

– Bună dimineața. Vocea lui Kay era de ca obicei rece și distantă. Vă așteptam la ora două, unele tratamente, în mod firesc, n-au fost executate.

– Înțeleg, zâmbi dezarmant Peter Raynal. Îmi pare rău dacă te-am deranjat, dar trebuie să plec din oraș după-amiază.

– Cum sunteți așa de ocupat, poate ați dori să începeți chiar acum.

Ironia din vocea ei era abia sesizabilă, dar șefului ei nu-i scăpă și el se abținu să-i răspundă, urmând-o în salon. Când ajunseră la grupul de studente, Kay i se adresă din nou:

– Vă rog să mă scuzați, dar am o întâlnire cu șefa. Asistenta mea subalternă vă va conduce.

Convorbirea lui Kay decurse exact cum își imaginase. Șefa ei era un suflet bun, cu o intuiție deosebită. Fu încântată de ceea ce-i spunea Kay dar deplânse pierderea uneia dintre cele mai de valoare asistente șefe. Jonglând cu nenumăratele cereri de

concedii de vară, găsi pentru Kay perioada dorită și-și arătă recunoștința când aceasta se oferi să se întoarcă la datorie în timpul săptămânilor de vară când erau atât de aglomerați.

Când trecea pe coridor, spre salon, lui Kay îi era greu să-și păstreze obișnuitul aer auster. Îi venea să cânte, să danseze. Adio cu verile sufocante din Londra! Va fi la Thorndene, la țară, unde îi plăcea atât de mult, liberă să facă ce-i poftește inima, fără rutină, restricții și... fără ceas!

***

Chiar bucuria debordantă din inima lui Kay nu era suficient de puternică pentru a ușura intensul ei sentiment de iritare, când pe cale de a intra în birou, auzi sunet de voci și clinchet de porțelan. Vocea profundă a lui Peter Raynal era de neconfundat și tonurile înalte ale lui Martin Greig, chirurgul casei, se împleteau cu râsul muzical al lui Janet.

Era aproape obișnuit pentru chirurgi ca, după o vizită, să întârzie câteva minute în biroul asistentei șefe, la o ceașcă de cafea, înainte de a pleca mai departe. Kay nu agrea acest lucru, considerându-l o întrerupere a programului și o pierdere de timp.

Martin Greig, totuși, era mai curând un favorit al lui Kay. Îl plăcea imens – el îi aprecia eficiența, îi înțelegea responsabilitățile. Era un scoțian cu părul roșu, cu zâmbet larg și fără fasoane. Din prima zi a angajării acestuia la St. Jude's, lui Kay îi făcuse plăcere să lucreze cu el. La vizitele pe care le făcea, fără chirurgul șef, rămânea adesea în biroul lui Kay să discute cazurile mai interesante și să vorbească despre munca lor în

general. Dacă se întâmpla să fie câte o pauză, cafeaua și ceaiul erau întotdeauna la dispoziția lui, dar Janet ar fi trebuit să știe că a-l invita astăzi, însemna să-l invite și pe nesuferitul de Peter Raynal, din cauza căruia astăzi rămăseseră în urmă cu treaba.

Kay nu făcu nici un efort să-și ascundă iritarea când intră în biroul unde ambii doctori stăteau în fața unei tăvi cu biscuiți și cafele și Janet, ridicându-se la intrarea lui Kay, îi oferi locul.

– Cafea, vă rog, este bună și fierbinte, făcută chiar acum, o pofti Janet.

Ignorând invitația, Kay o expedie pe asistentă în salon, avertizând-o că le va apuca prânzul cu treaba nefăcută.

Când Janet închise ușa după ea, Martin Greig vorbi:

– Poate ar fi trebuit s-o lași pe biata fată să mai bea o ceașcă... dar mai întâi munca, nu vrei o ceașcă de cafea? Fără să-i aștepte răspunsul îi turnă o ceașcă. Poftim, stai jos și odihnește-te un pic.

Kay nu putea refuza fără a fi nepoliticoasă, așa că-și bău repede cafeaua și ignorându-l pe chirurgul șef se adresă chirurgului mai tânăr:

– Sper să mă scuzați. Vă rog să înțelegeți, domnule Greig, că o vizită neașteptată în saloane este un lucru nesăbuit și zăpăcește totul. Chiar trebuie să plec...

– Asta înseamnă că venirea mea de dimineață în loc de după-amiază a fost o adevărată pacoste – de ce nu spui așa? o întrerupse Peter Raynal tăios.

În tonul lui era o notă de furie înăbușită. Asistenta Somers devenea de-a dreptul imposibilă, hotărî el; își ținuse destul firea și uneori chiar reușise să fie amuzat de atitudinea ei, dar toate avea o limită...

– Ei bine, domnule... nu credeți c-ar fi mai bine să plecăm? Martin Graig se ridică în picioare într-o încercare de a întrerupe momentele neplăcute. Este un caz nou în aripa privată, pe care aș vrea să-l vedeți astăzi, încercă el să abată atenția șefului său.

Dar când ridică privirea, îi văzu pe Peter Raynal și asistenta Somers uitându-se furioși unul la celălalt peste măsuță, uitând de prezența lui. Martin îl admira pe Raynal pentru profesionalismul său, dar și pe asistenta Somers pentru eficiența ei. Într-adevăr, chirurgul era impulsiv, dar Martin recunoștea că asistenta îl provocase. De mult își dăduse seama că fata nu-l suferea pe Raynal, dar de ce trebuia să i-o arate?

– Cu dumneata vorbesc, soră – îți cer să-mi spui direct dacă schimbarea vizitei a fost un inconvenient – nu să-mi sugerezi prin atitudinea dumitale că mă dezaprobi. M-am cam săturat de comportamentul dumitale, care uneori este necivilizat. Dacă nu vrei să lucrezi cu mine, spune-i intendentei șefe să te transfere la alt salon.

– Nu va fi nevoie, plec.

Tonul lui Kay era calm, în contrast cu al superiorului său care fierbea înăbușit.

– Pleci? întrebă dezamăgit Martin Graig.

– Așa a spus asistenta Somers, replică Peter Raynal fără a arăta surprinderea pe care o simțea. Îți cer prea mult să fii civilizată până atunci? întrebă el privind-o drept în față.

– Îmi cer scuze... Cuvintele ieșiră lipsite de convingere de pe buzele ei.

– Du-te în aripa privată și pregătește-ți pacientul pentru examinare... Am câteva cuvinte de schimbat cu asistenta Somers, vin într-o clipă.

Abia se închisese ușa după Martin, când Peter se întoarse spre Kay.

– Stai jos, sunt unul sau două lucruri pe care aș vrea să le discut cu dumneata. Își aprinse o țigară, fără grabă, și continuă: Aș vrea să înțelegi că nu-mi schimb programul fără a fi absolut necesar. Nu-ți provoc intenționat neplăceri... Nu-i nevoie să-mi spui că salonul dumitale este cel mai bine condus din spital. Dacă aș vrea să mă plâng de dumneata, n-aș putea. Din punctul meu de vedere, munca dumitale este fără cusur, dar am impresia că în profesia dumitale, mai multă înțelegere umană și cooperare cu cei cu care lucrezi ar face ca lucrurile să meargă mai bine. Sincer, nu-mi place atitudinea dumitale și dacă ai fi rămas, aș fi insistat asupra unor schimbări... Dădu din umeri. Cum pleci, nu mai are importanță.

– Cred că mi-am făcut întotdeauna datoria, domnule, accentuă Kay. Poate că-i mai bine că plec.

Peter Raynal o privi cu atenție și când vorbi din nou, revenise la tonul normal.

– Să trecem la lucruri mai importante.

În următoarele minute discutară probleme de serviciu și la capătul unei lungi discuții, el o anunță:

– Aș dori una din rezervele dumitale, pentru un caz care mă interesează și pe care îl voi trimite mâine... Ai putea lua notă. Este o fetiță drăguță – doar că tremură când aude cuvântul „spital”... liniștește-o cât poți. O voi aduce și o voi vedea mâine seară; o vom opera joi.

– Problema rezervei este un pic cam dificilă – nu văd... începu Kay, dar fu imediat întreruptă.

– O să te descurci.

În două cuvinte Peter Raynal încheie subiectul. Era exact felul lui, gândi Kay furioasă; era așa de obișnuit să-și impună voința,

încât ceilalți nu contau. De ce nu era tratată această fată la fel ca ceilalți pacienți? Dacă voia o rezervă, existau destule în aripa privată. Dar cine era ea? Una dintre iubitele lui, presupuse Kay, probabil tipul de femeie care-i aprecia farmecul.

– Ar fi o impertinență din partea mea să întreb de ce părăsești St. Jude's... și care-ți sunt planurile de viitor? Ai un angajament în altă parte? Vorbele neașteptate îi întrerupseră gândurile.

– Plec ca să mă mărit... cel puțin mă mărit în timpul concediului de vară, apoi mă voi întoarce să lucrez pentru câteva săptămâni până când șefa îmi găsește o înlocuitoare.

– Înțeleg... tonul lui Peter Raynal era indiferent, dar adăugă cu oarecare căldură: Ei bine, soră, felicitările mele. Sper să fii foarte fericită.

Cu un cuvânt murmurat de mulțumire, Kay îi deschise ușa chirurgului să treacă, apoi o închise după el. Încă la ușă îl auzi vorbind cu Janet și apoi râzând de o glumă. Kay nu înțelegea cum de Janet îl încuraja pe acest om. Râsul încetă, dar ei mai conversau încă. La urechile lui Kay ajunseră următoarele cuvinte ale chirurgului:

– ... tot ce pot spune este ca Dumnezeu să-l ajute pe bărbat. Sper că-i va face plăcere să fie însurat cu un aisberg!

Când Kay realiză că vorbeau despre ea, o apucă furia. Ar fi vrut să deschidă ușa și să-i strige în față tot ceea ce nu-i spusese în atâția ani, dar mai apoi, rezistând impulsului, se îndepărtă de ușă și se trânti în scaunul de la biroul ei.

Capitolul 2

Era deja ora cinci când Kay intră în micul dormitor din căminul asistentelor. Se trânti pe un scaun, moartă de oboseală. Fusese o zi lungă, începând cu acea vizită de dimineață și continuând cu lungi ore înăbușitoare din sala de operații. Era departe bucuria dimineații când traversa curtea cu dale, plină de dispreț față de ceas. Dar totul nu fusese decât rutină și iar rutină, cu care era obișnuită. Știa acum fără nici un dubiu că ceea ce o supărase și-i încordase la maximum nervii fusese scena neplăcută cu Peter Raynal.

Se uită împrejurul camerei privind obiectele familiare. Niciodată nu se simțise aici ca acasă. Spera că acea cameră pe care o va împărți cu Robin să fie plăcută. Dragul de Robin! Oftă amintindu-și... el era o persoană atât de practică. O dată măritată va putea lăsa lucrurile în seama lui, și va înceta să fie autoritară. Era un rol pe care-l adoptase din cauza muncii. Ea nu era așa și tânjea ca altcineva să-i poarte de grijă și s-o lase să facă numai ce-i place.

– Vai, ce căldură îngrozitoare! Janet năvăli în camera prietenei sale și se trânti pe pat. Tocmai când să ies din tură, o fată a leșinat de căldură. Nu putea să aștepte până plec – sau să fi leșinat în mijlocul vizitei Măriei-sale, azi dimineață? râse Janet veselă. Ce-i cu tine, dragă, te încrunți la mine de parcă aș fi marele Raynal în persoană! glumi ea.

– Nu mă încrunt la tine, mă încrunt la propriile mele gânduri morbide, protestă Kay. Mai sunt și obosită și căldura mă doboară. Se ridică în picioare și deschise larg fereastra. Nu-i nici o boare de aer, uită-te la norii negri de pe cer; sper ca înainte de căderea nopții să se iștee o furtună.

– Ar mai limpezi atmosfera și la propriu și la figurat, replică Janet gânditoare. Hai, Kay, mărturisește prietenei tale că te frământi din cauza acelei dispute stupide cu Raynal. Totul o să treacă la fel ca și furtuna. Știi că indiferent de ce spui sau gândești, el nu este ranchiunos. Când se ceartă cu cineva a doua zi se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, drăguț ca întotdeauna.

– Tocmai asta este, eu nu vreau ca el să fie „ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic". Acest comportament mieros este tot ceea ce mă enervează mai mult la el, rosti Kay cu violență în vocea ei de obicei atât de calmă. Nu-mi pasă dacă este sau nu drăguț cu mine. Singurul lucru de care îmi pasă este să plec de aici, să plec pentru totdeauna.

– Potolește-te, dragă, Janet se ridică de pe pat și ducându-se la fereastră își îmbrățișă prietena. O să-ți prescriu niște lumină veselă, muzică în surdină și câteva păhărele... sau poți să rămâi și să dormi! Ce alegi?

Kay părea să se relaxeze sub influiența tonică a celeilalte fete și întorcându-se spre Janet cu calmul ei obișnuit:

– Ai dreptate, Janet. Sunt o proastă că mă frământ din cauza acelui om. Sunt de acord cu ideea ta... ideea ta de a bea ceva și a pleca. Du-te și schimbă-te și gândește-te unde vom merge. Mă las pe mâna ta. Oricum, trebuia să sărbătorim.

– Mă bucur să sărbătoresc, apropo, dar ce trebuie să sărbătorim?

– Uituco! exclamă Kay. O să sărbătorim scrisoarea lui Robin, bineînțeles.

– Bineînțeles! repetă Janet. Cum de nu mi-am amintit! Totul a fost prea mult pentru mine astăzi, dar vom sărbători în mod sigur, două pahare în loc de unul – și da, unul în plus pentru a-i ura noroc lui Robin cel absent.

O jumătate de oră mai târziu, cele două prietene, îmbrăcate în rochii de vară, ieșeau din curtea spitalului.

– Hai, Kay, să ne așezăm la coadă pentru autobuz, spuse Janet îndreptând-o pe prietena ei spre coada mare din stație. Cred că o să avem mult de așteptat până ne vom urca, și simt cum îmi ard tălpile de la picioare.

– Nici eu nu mă simt în stare să stau prea mult în picioare. Crezi c-ar fi o extravaganță prea mare să luăm un taxi? întrebă Kay.

– Cine îndrăznește să spună că un taxi ar fi o extravaganță prea mare într-o seară ca asta? interveni o voce bărbătească și întorcându-se, Kay constată cu surprindere și plăcere că Martin Greig era lângă ea. Chiar și zgârcenia mea scoțiană mă părăsește când mă dor picioarele și mor de foame. Hai să luăm primul taxi, până nu se dezmeticesc și ceilalți și vor dispărea toate taxiurile!

Făcu cu mâna primului taxi și instalându-le pe fete înăuntru, se așeză în fața lor.

– Eu merg în Piccadilly și în drum vă las pe voi unde doriți, se oferi Martin, gândindu-se ce frumos tablou formau cele două fete – una cu părul blond-roșcat, subțire și cu ținută aristocrată, cealaltă micuță, brunetă și cu o față plină de vioiciune.

– Nu vă uitați așa la mine, domnule Greig, că mă simt jenată! obiectă Janet. Nu arăt așa de îngrijită și respectabilă cum arăt în uniformă? întrebă ea veselă.

– Tocmai mă gândeam ce drăguț arătați. Cât despre responsabilitate, uitați-vă la jacheta mea sport, dar era atât de cald că nu mi-am putut îmbrăca cel mai bun costum negru al meu, chiar și pentru West End.

Aprinzându-și o țigară îi zâmbi lui Kay.

– Ei, domnișoară, mi-ai produs un șoc când te-ai luat la harță azi-dimineață cu Raynal... și sunt destul de curios să mă întreb ce s-a întâmplat după ce acesta m-a expediat cu atâta tact.

– Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc toate amănuntele, mărturisi Kay. Oricum, s-o lăsăm baltă, nu mai vreau să vorbim despre asta.

– Și eu i-am spus azi lui Raynal să se ducă dracului, pentru că m-a dat afară din biroul dumitale ca pe un școlar. Dar trebuie să recunoaștem că este un mare chirurg și aș fi mai mult decât satisfăcut dacă aș ajunge vreodată măcar jumătate ca el, spuse Martin Greig cu admirație sinceră.

– Unde ne duce mașina? întrebă Janet schimbând subiectul. Sunteți amândoi atât de cufundați în bătrânul spital încât păreți să ignorați faptul că eu și cu Kay am ieșit ca să uităm de acel loc și să ne înecam amarul în băutură, râse ea veselă. După care

mergem să ne îndopăm la unul dintre cele mai selecte restaurante din Soho. Nici una dintre noi n-a fost în stare să dea ochii cu cantina spitalului, își termină ea explicația.

– La fel ca mine, replică Martin. N-am putea să ne unim forțele și să mâncăm împreună, doar dacă... se întrerupse el ezitant.

– Doar dacă nu ne reamintiți prea mult de spital, presupun că voiați să spuneți? zâmbi Janet șmecherește.

– N-am de gând să spun nimic de acest gen, protestă Martin și se întoarse spre Kay. Ce părere ai despre ideea mea? Bănuiesc că dumneata ai votul decisiv, iar Janet face doar ce-i spui, atât în spital cât și în afară.

– Mulțumim foarte mult, spuse Kay nesigură. Dacă sunteți sigur...

– Bineînțeles că sunt sigur, o întrerupse Martin. Trebuie să veniți să cinați cu mine. Aparțin de un club care are o terasă frumoasă, unde putem ieși să mâncăm afară. Ce părere aveți?

– Pare tentant, vorbi Janet în grabă. Kay, ar fi o plăcere să mâncăm afară și să nu trebuiască să intrăm într-un interior sufocant.

– Pare un vis, încuviință Kay. Dar sunteți sigur că nu suntem ca o pacoste pe capul dumneavoastră?

– O pacoste? repetă Martin. N-am auzit niciodată ca două fete drăguțe, să fie numite pacoste... Eu mă consider un bărbat norocos și mândru.

Kay simțea că norocoasele erau ea și Janet când se așezară la o masă pe o terasă largă și fură servite cu o mâncare delicioasă și pahare cu suc de fructe foarte rece. Cu copacii în apropiere, cu

zgomotul Londrei estompat, parcă nu se mai aflau într-o mare metropolă. Răcoarea nopții, luxul din jur, conversația plăcută o făcură să uite dificultățile zilei și se simți relaxată, începând să se gândească din nou la Robin și la viața care o aștepta, cu plăcere.

Își aminti discuția fugară pe care o avusese cu Janet despre Robin și pentru o clipă, o umbră de îndoială îi întunecă privirea; în mod sigur, Janet nu putea avea dreptate imaginându-și că timpul le schimbase sentimentele. Dragul Robin... adânca prietenie și afecțiune se consolidase în anii lungi ai copilăriei și adolescenței. Ea se simțise îngrozitor de singură când Robin plecase pentru prima dată în străinătate, dar apoi, timpul și munca grea reușiseră să umple golul pe care-l simțea. Dar undeva în adâncul minții el exista și Kay simțise speranța că într-o bună zi el se va întoarce pentru a se căsători cu ea. Acum această speranță devenise realitatre.

– S-a stârnit vântul și mi-e teamă că o să plouă, rosti Martin Greig.

– Sper că n-o să intrăm imediat înăuntru? întrebă Kay. Este atât de frumos aici, pentru prima dată m-am simțit răcorită pe ziua de azi. Expresia feței ei exprima mulțumire și Janet, privind-o, se gândi că semăna cu o madonă severă.

– Până la urmă, sărbătoarea a fost mai grozavă decât speram, i se adresă Janet lui Kay, apoi îi explică lui Martin: n-ați știut, nu? În curând o vom pierde pe Kay, ne părăsește ca să se mărite.

– Se mărită! exclamă Martin surprins. Dar este o noutate minunată! Te felicit din inimă, soră! Ridică paharul spre ea. Mult noroc! Vei fi o mare pierdere pentru spital și lui Raynal îi vei lipsi, adăugă el.

– O să sufere foarte tare, glumi Kay.

Conversară în continuare dar fură întrerupți de un chelner care-i dădu o notă lui Martin. Acesta o citi și se ridică în picioare scuzându-se:

– Îmi pare rău, fetelor... trebuie să mă grăbesc, mă întorc la spital, Raynal are nevoie de mine.

După ce el semnă cecul, ieșiră din restaurant și abia în taxi, Janet rupse tăcerea:

– Domnul Raynal a fost o perpetuă amenințare astăzi, a reușit chiar să ne scurteze întrevederea. Un tunet o făcu să adauge cu sinceritate: Nu că m-ar deranja prea tare, cel puțin am terminat de mâncat și dacă vine o furtună m-aș simți mai fericită în camera mea, dar a fost o seară minunată... mulțumesc mult.

– Da, a fost frumos, i se alătură și Kay. Ar trebui să fim recunoscătoare că n-ați fost chemat mai devreme, dar ce viață are un chirurg! oftă ea. Cel puțin noi avem ore fixe de program.

– Și nu suntem chemate la cele mai ciudate ore din zi și noapte, interveni Janet gânditoare. Voi, chirurgii, ar trebui să faceți un sindicat!

Ceasul din curtea pavată arăta ora nouă când Martin plăti taxiul și cele două fete urcară treptele spitalului. Ploaia cădea acum cu stropi mari și ele abia ajunseseră în pragul ușii când Peter Raynal le interpelă:

– Domnul Greig este cu voi?

– Da, domnule, tocmai plătește taxiul, explică Janet. Știe că îl așteptați.

– Da, am avut noroc că dat de el! Vorbea dur, aproape cu nervozitate. Kay se uită repede la el și fu surprinsă de

comportamentul lui nerăbdător, el, care de obicei era atât de calm. Și trecuse abia o jumătate de oră de când se primise mesajul...

Cum Janet și Kay se pregăteau să plece, Peter puse o mână pe brațul lui Kay.

– Așteptați un moment, vă datorez amândurora scuze... că v-am stricat seara... Se întrerupse brusc când Martin urcă scările și li se alătură... Greig, îmi pare rău că te-am chemat, dar trebuie să asiști la o urgență și eu trebuie să plec. Este vorba de Christine... se pare că i-au telefonat doamnei Raynal de la școală; copilul a avut un accident și m-au chemat acolo.

– Îmi pare rău, domnule. În vocea lui Martin era îngrijorare sinceră. Bineînțeles că mă voi descurca... mai pot să fac și altceva?

– Nu, mulțumesc. Raynal își trăgea balonzaidul când vorbi. Îmi va lua o oră să ajung până acolo și dacă există cazul unei fracturi, mă voi întoarce cu Christine aici. Se încruntă. Mi-aș fi dorit să iau o asistentă cu mine, dar este prea târziu să găsesc una acum; oricum poate găsesc una la școală ca să mă ajute.

– Ați dori să merg eu? se oferi Kay spontan, imediat dându-și seama că ar fi fost mai bine să tacă și se alarmă și mai tare când îl auzi pe Peter Raynal acceptând.

– Ar fi foarte amabil din partea dumitale. Fugi și ia-ți o haină, începe să plouă tare și avem un drum lung în fața noastră. Te voi aștepta aici.

În timp ce Kay se grăbea spre cămin, o auzi pe Janet spunând în urma ei:

– Kay, trebuie să fii nebună. Ești în picioare de la opt dimineața și mi-ai spus că ești foarte obosită, iar acum te-ai oferit și voluntar să muncești în plus! Și tocmai pentru Raynal! Suferi cumva de mustrări de conștiință?

– Nu fi absurdă, bineînțeles că nu. Kay își trase uniforma peste cap. Nu știu de ce m-am oferit, adăugă ea aranjându-și gulerul. Repede, trage-mi cordonul că mă grăbesc.

– Ți-e teamă să nu te vadă cineva și să creadă că ieși cu Raynal? chicoti Janet în timp ce o ajuta pe Kay să-și aranjeze ținuta. Dar serios, adăugă ea, cred c-ai fost nebună ca să te oferi... și oricum, cine este acest copil?... Nici măcar nu știam că el este însurat, de fapt nimeni n-a bârfit nimic în legătură cu viața privată a lui Raynal. Nostim că are o nevastă... și încă și un copil.

– De ce n-ar avea? răspunse Kay în timp ce-și îmbrăca haina.

La intrarea holului Janet îi spuse:

– Poartă-te frumos, scumpo, gândește-te la Robin!

Când Kay se apropie de Peter Raynal, acesta o sfătui:

– Intră repede în mașină, până nu ne udă ploaia de tot!

Kay se instală în scaunul confortabil al mașinii și scoase un oftat de ușurare. Poate făcea o prostie să-și ofere serviciile lui Peter Raynal, dar în fond, seara nu fusese stricată. Lui Kay îi plăcea să meargă cu mașina și să privească peisajul de țară.

Trecu multă vreme până când unul dintre ei vorbi. O mie de întrebări stăteau pe buzele fetei, câți ani avea copilul, unde era școala, ce fel de accident avusese... și încă multe altele, dar n-avea curajul să întrebe. Abia când luminile Londrei rămăseseră de mult în urmă, însoțitorul ei vorbi.

– Frumos din partea dumitale că ai venit. Vreau, dacă este posibil, s-o aduc pe Christine înapoi cu mine și trebuia să fie cineva cu ochii pe ea când conduc.

– Ce s-a întâmplat cu copilul – ați spus că a fost un accident?

– Erau în dormitor... se pare că după ce se stinsese lumina, s-a aplecat pe geam și trebuie să fi alunecat...

El se opri din vorbit și Kay își dădu seama că ținea foarte mult la copilul lui. Se întrebă de ce era surprinsă și realiză că se datora faptului că nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat căsătorit. De obicei medicii își aduceau soțiile și copiii la festivitățile ce aveau loc la spital. Peter Raynal nu-și adusese niciodată soția... Kay se întrebă unde era acum doamna Raynal, de ce nu venise cu el să-l ajute cu copilul? Fata oftă. Era un mare mister, dar, oricum, nu era treaba ei.

– Apreciez oferta dumitale... Era ciudat, reflectă Kay, că Peter Raynal se repeta. Ești deosebit de amabilă, după altercația de azi-dimineață, adăugă el privind-o pentru o secundă cu un zâmbet întrebător. Facem un armistițiu?

– Nu mi-am dat seama de nici o ceartă, replică fata, țeapănă, dar oricum n-am nevoie de mulțumiri. Este o treabă de făcut și sunt bucuroasă s-o fac.

– Vom ajunge acolo în circa douăzeci de minute. Este un loc izolat, în afara oricăror mijloace de comunicație obișnuite. Iarna nu se prea poate ajunge acolo, iar vara dacă n-ai mașină ai de urcat cam două mile pe o coastă foarte abruptă. Dar văd că ploaia pare să se oprească. Dacă se înseninează, vom călători mai bine la întoarcere.

– Sunteți hotărât s-o aduceți pe Christine la spital?

– Doar dacă directoarea nu a exagerat simptomele. Va trebui să i se facă o radiografie... Vreau s-o aduc la St. Jude's, ar fi mai ușor pentru mine s-o am acolo. Am vorbit cu intendenta înainte

de a pleca și nu este liber nimic, nici în aripa privată, nici în salonul de copii în următoarele zile. Există șansa unei rezerve la chirurgie doi?

– O să mă descurc cumva. De această dată, Kay nu simți nici un îndemn să ridice vreo obiecție și dintr-o dată simți că tovarășul ei se întorsese spre ea. Amintindu-și atitudinea ei de dimineață simți că se înroșește și într-un efort de a se justifica, se lansă în explicații. Știți, nu-i întotdeauna ușor să aranjez astfel de lucruri. Am doar două rezerve... întotdeauna le cereți, fără a mă avertiza în prealabil...

– Da, știu. În vocea lui Peter Raynal era o urmă de amuzament. Întotdeauna cer imposibilul.

– Nu-i asta, domnule... Kay se trezi că se bâlbâie. Dar... dar nu poți să faci pe plac oricui...

Pentru o clipă, atenția lui Raynal era concentrată asupra drumului.

– Aproape am ajuns. Mă duc să vorbesc cu directoarea, dar nu va dura prea mult, cu cât mai repede o vom vedea pe Christine și o vom lua, cu atât mai bine.

În câteva minute, mașina se opri în fața unei clădiri mari și întunecate pe fundalul unui cer acoperit cu nori amenințători. Așa cum promisese, convorbirea lui Raynal cu directoarea fu foarte scurtă și Kay îl urmă pe acesta de-a lungul unui coridor lung până la o ușă pe care era lipit un afiș pe care scria „Intrarea interzisă fără permisiune”.

Prima impresie a lui Kay despre Christine a fost aerul ei de fragilitate. Fața îi era aproape transparentă din cauza palorii accentuate de auriul părului. Brațele cu care îl cuprinsese pe Peter Raynal erau subțirele ca ale unui copil de șase ani, deși Kay

bănuise vârsta Christinei în jur de zece ani. Kay era uimită de adorația fanatică cu care fetița se agăța de Peter Raynal, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. După ce se desprinse cu blândețe din îmbrățișarea copilului și o rugă pe Kay să se apropie, doctorul își începu examinarea. După expresia lui Raynal și din propria experiență, Kay își dădu seama că fetița avea piciorul rupt.

– Îl vom fixa temporar… sunt atele în mașină… trebuie s-o ducem la spital și să-i facem o radiografie.

Kay era prea obișnuită să lucreze cu Peter Raynal pentru a avea nevoie de indicații, întotdeauna știa ce dorea el și era gata oricând cu tot ce acesta avea nevoie. Într-un timp foarte scurt, piciorul fu fixat strâns în atele și în timp ce Kay împacheta bandajele nefolosite, Raynal o liniștea pe Christine.

– Mă iei cu tine, nu? N-o să mă lași aici… plânse Christine.

– Vii cu noi, Chris. Se întoarse spre Kay și-i făcu semn să se apropie de pat. Ea este sora Somers, o să te facă să te simți bine în mașină în timp ce eu o să conduc. Ne întoarcem la St Jude’s și acolo sora Somers o să te pună într-un pat din salonul ei, unde va putea să aibă grijă de tine.

– Înțeleg… oftă fetița ridicându-și fața îndurerată spre Kay. Mulțumesc, soră Somers, este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Cuvintele o umplură pe Kay de compasiune. O mângâie pe fetiță pe păr și-i spuse:

– Nu este o amabilitate din partea mea. M-am săturat de adulții plicticoși pe care-i îngrijesc și mi-ar face plăcere să te am pe tine.

– Stau pe gânduri dacă s-o duc la spital în seara asta. Dumneata nu vei fi acolo și se va trezi înconjurată doar de fețe străine. Mai bine o iau cu mine în Wimpole Street și o aduc de dimineață la spital cu o ambulanță, spuse doctorul.

– Da, ar fi mai bine, vorbi Kay gânditoare. Asta îmi va da timp să aranjez o rezervă... Vedeți, zâmbi ea, trebuie să fac niște jonglerii, ca să reușesc acest lucru.

Peter Raynal se întoarse și-i zâmbi apreciator iar Kay fu șocată, nu pentru prima oară, de farmecul.

– Mă ajuți s-o instalez pe Christine pentru noapte, apoi te duc înapoi la spital. Sper că nu te-ai obozit prea tare. Mi-ai fost de un real ajutor și Christine am văzut că te place, ceea ce este o ușurare pentru mine.

– Nu cred că pentru Christine este greu să-și facă prieteni, e atât de dulce. Kay strânse și mai tare copilul în brațe.

– Copiii de genul Christinei își fac greu prieteni, sunt prea nervoși și neîncrezători, dar pe oamenii simpatici îi plac de la prima vedere.

– Atunci îmi pare bine că sunt simpatică, râse Kay. Mi-ar plăcea s-o iau pe Christine cu mine. Cred că o iubesc deja.

Călătoria de întoarcere i se păru lui Kay prea scurtă. Într-un fel nu dorea să se despartă de fetița care dormea liniștită în brațele ei. Știa că dacă se va trezi, aceasta va avea dureri și Kay voia să amâne momentul. Dar veni și vremea când Peter Raynal luă copilul din brațele ei și-l cără pe treptele de piatră din casa de pe Wimpole Street.

Casa mare părea ciudat de liniștită și goală până când Kay își dădu seama că trecuse deja de miezul nopții. Nu exista nici un

semn care să dovedească prezența doamnei Raynal și Kay presupuse că ea nu era acasă. Peter Raynal scosese repede cearșafuri și pături și Kay îl ajută să facă patul.

Christine abia se trezi și o dată ajunsă în pat murmură un noapte bună șoptit, înainte de a adormi din nou. Cu un oftat de ușurare, Peter Raynal o urmă pe Kay afară din cameră și închise ușor ușa după el.

– Cred că va mai dormi câteva ore; dacă se trezește peste noapte, o voi auzi, camera mea este alături. S-ar putea să aibă nevoie de o altă injecție. Deschise o ușă ce dădea într-o cameră elegantă cu pereții plini de cărți. Ce părere ai acum să bei ceva înainte de a te duce înapoi?

Înainte ca fata să fi avut timp să protesteze, el îi turna un whisky și-i puse alături o farfurie cu sandvișuri.

– Beau și eu ceva imediat, dar mai întâi trebuie să dau un telefon. În timp ce vorbea, el forma numărul... Alo?... Sunt doctorul Raynal, da, exact... vreau să vorbesc cu doamna Raynal... Se făcu o pauză, după care el vorbi din nou... Da, sunt doctorul Raynal. Vreau s-o anunț c-am adus-o pe Christine la Londra... Din nou făcu o pauză... Este plecată?... La o petrecere, da, înțeleg. Vorbea rar ca și cum nu se auzea prea bine. Bine, anunțați-o dimineața.

Închise telefonul și se întoarse la măsuța unde era Kay. Își turnă ceva de băut și se așeză pe un scaun în fața fetei.

– Ești surprinsă că mama Christinei a ieșit – să știi că ea mi-a telefonat, deci îți dai seama că știa de accident. Presupun că ești șocată... la fel sunt și eu – dar va fi mai ușor să înțelegi de la început, atâta timp cât te vei ocupa de Christine, că mama ei n-are timp de pierdut cu un copil dificil.

Buzele lui se strânseră nemulțumite și Kay își aminti cât de supărat putea arăta în acele rare momente când era stârnit.

Scăpărarea de furie care apăru în ochii lui Kay era asemănătoare cu a lui, revoltată de o asemenea lipsă de sentimente. Deci acesta era genul de femeie cu care se căsătorise el, hotărî fata. Poate că atitudinea lui prietenoasă față de asistente putea fi mai ușor înțeleasă. Gândurile lui Kay se opriră brusc când i se păru că aude ceva și duse un deget la buze.

– Cred c-am auzit-o pe Christine. Mă întreb... credeți că s-a trezit?

Într-o clipă el era la ușă.

– Mă voi duce la ușa camerei ei să ascult.

Când Kay îl urmă, din dosul ușii se auzi un plâns înăbușit.

– Mă duc eu la ea, domnule.

Kay nu-și dăduse seama că adoptase acel ton autoritar pe care-l folosea adesea la spital, tonul care îl irita întotdeauna pe Peter Raynal. Fără să aștepte vreun răspuns, ea intră în camera Christinei și închise ușa.

Când se întoarse în camera de zi, Peter Raynal se ridică și o privi întrebător.

– Sărăcuța, s-a trezit și-i era teamă să vă strige; credea că poate dormiți. Nu-i nevoie să mă duceți la spital. Rămân aici în noaptea asta – copilul nu trebuie lăsat singur.

– Dar, soră, nu poți să lucrezi și noaptea și ziua, intendenta ar fi îngrijorată. Nu, insist să te duc înapoi și să dormi; în fond, eu sunt aici.

– Și cum ați putea avea grijă de un copil bolnav? În timp ce Kay vorbea, își scoase pălăria și o puse lângă haina lăsată pe un scaun. Vreau să-i fac fetiței ceva cald de băut, arătați-mi unde este bucătăria și apoi duceți-vă la culcare.

– Nu te pot lăsa... începu el șovăind, dar își dădu seama că ea luase inițiativa și oricâtă autoritate ar fi avut el în spital, acum ea nu-l mai asculta. Cu un gest resemnat o conduse spre bucătărie... Aici este bucătăria... nu știu ce o să găsești...

– O să găsesc tot ce vreau. Kay deja își sufleca mânecile... Am să-mi fac mai întâi o ceașcă de ceai... ceea ce prefer, în loc de whisky.

– Atunci de ce naiba nu mi-ai spus? Ca de obicei, sora Somers începea să-l irite... Aș bea și eu o ceașcă, dacă se poate!

– Bine, duceți-vă în salon, dați-vă la o parte din calea mea și vă voi aduce.

Nu părea prea de folos s-o contrazică, așa că Peter Raynal se întoarse la pacea salonului. Doamne, ce mai fată! bombăni el în sine, în timp ce trăgea din pipă, și speră cu ardoare ca acela cu care urma să se mărite să aibă și el un cuvânt de spus.

***

Judecând după lumina ce se filtra prin fereastra dormitorului, trebuie să fi fost dimineață când Peter Raynal se trezi la o ciocănitură în ușă. Sărind din pat, își puse un halat și se grăbi să deschidă.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar Christine are nevoie de o altă injecție, are dureri.

Kay arăta atât de îngrijorată încât Peter Raynal se simți prost gândindu-se cât de răvășit trebuie să fi arătat. Extraordinară fată, își zise el, arată la fel de proaspătă și aranjată ca la spital și nu ca una care petrecuse o noapte agitată. Cele câteva momente pe

care le petrecu lângă patul Christinei îl surprinseră din nou – Kay câștigase încrederea fetiței. O dată făcută injecția el mai întârzie să vadă dacă-și făcea efectul.

– Mă duc să mă îmbrac. Luăm micul dejun la opt și jumătate. Apoi, încercând să fie autoritar, adăugă: Acum du-te și odihnește-te o jumătate de oră până când vei începe o nouă zi.

Kay vorbi cu o oarecare rezervă:

– Ar trebui să plec curând, la ora opt încep serviciul... bineînțeles că celelalte fete s-ar descurca o oră și fără mine. Ați putea să-i telefonați și să-i explicați intendentei? Poate că-mi va permite să rămân să însoțesc ambulanța... vreau să spun, cred că ea ar face orice i-ați cere... În fond nu este pentru mine, ci pentru binele fiicei dumneavoastră, adăugă ea în grabă, jenată că trebuia să ceară o favoare.

– Dar nu este! zâmbi Peter Raynal în colțul gurii. Îi voi telefona intendentei și-i voi explica. N-am nici un dubiu că va fi de acord s-o însoțești pe Christine – dar nu pot spune că este fiica mea, fiindcă nu este.

– Oh, înțeleg... îmi pare rău, că am crezut... Kay se întoarse pentru a-și ascunde jena.

Era sincer recunoscătoare când el părăsi camera. Dacă Christine nu era copilul lui, atunci a cui fiică era? Poate că era un copil vitreg. Poate că el se însurase cu o văduvă, oricum Kay nu mai văzuse un astfel de devotament și nu era nici o îndoială că și el o adora pe Christine.

Peter Raynal se ridică la intrarea ei în sufragerie și-i oferi un scaun.

– Am vorbit cu intendenta, totul s-a aranjat. Am comandat ambulanța pentru ora nouă, așa că poți merge la spital cu Chris.

Am stabilit o întâlnire și cu doctorul Henry Mall, o va vedea pe Chris în această dimineață – o să te duci cu ea la radiografie, cât de repede poți. Probabil i se va pune ghipsul sub anestezie generală.

– Da, domnule, răspunse Kay ungându-și cu unt și gem o felie de pâine prăjită.

Peter Raynal își împinse scaunul și-și scoase o țigară din buzunar. După ce reflectă câteva momente în tăcere, vorbi:

– Știi, soră, a fost o greșeală firească din partea dumitale să crezi că eu sunt tatăl Christinei. Mi-aș fi dorit să fiu, aș fi avut mai multe de zis în privința educației ei. Chris a fost întotdeauna delicată și – da, presupun c-aș putea să zic dificilă. Nimeni n-a părut să înțeleagă copilul vreodată. Școala-internat nu pare să fie cea mai bună soluție pentru ea, arată mai firavă ca oricând, iar scrisorile pe care mi le-a trimis de acolo erau pline de nefericire. Este primul trimestru pentru ea, dar nu cred că se va adapta vreodată.

– N-aș crede că internatul a fost o alegere reușită. Kay își împături șervetul și-și împinse scaunul. Știți, eu cred că Christinei i-ar fi priit mai curând viața la țară, să alerge în voie un timp și să-și fortifice trupul. Sigur educația ei n-ar putea fi făcută mai târziu?

– La fel gândesc și eu. Cred că va trebui să pun piciorul în prag... Oricum, Chris nu va putea să se ducă la școală câteva luni, piciorul ei o s-o țină la pat. Sunt înclinat să caut o guvernantă, apoi să le trimit pe amândouă la țară pentru un an.

Lui Kay i se păru că doamna Raynal urma să fie dată la o parte. Rușinos că tatăl vitreg arăta mai multă îngrijorare decât

propria mamă a fetiței. Kay se întreba ce soi de femeie o fi fost aceasta – frumoasă și isteață fără îndoială, dar deloc interesată de fiica ei.

– Ar trebui s-o pregătesc pe Christine, ambulanța va sosi curând, spuse Kay.

– Vin și eu să arunc o privire. Crezi că mai doarme?

Stingându-și țigara, Peter Raynal o urmă pe Kay.

Christine încă dormea când se apropiară de patul ei. Părul auriu se împrăștiase pe pernă, încadrându-i ovalul feței.

– Este frumoasă, nu-și putu reține Kay admirația. Are cea mai drăguță față, dar aș vrea niște bujori în obraji.

– O să am grijă ca fetița să aibă această ocazie, vorbi Peter Raynal cu afecțiune, apoi adăugă: Și maică-sa este drăguță, cu aceleași culori transparente... Zâmbi întorcându-se spre Kay... Cu puțin ajutor artificial... Chris n-a avut prea mult noroc. A fost unicul copil al unor părinți iubitori, apoi taică-său a murit și totul s-a schimbat. După moartea soțului ei, mama Christinei și-a pierdut interesul pentru copil, de fapt prezența fetiței părea s-o calce pe nervi – poate că-i trezește prea multe amintiri. Oricum, Christine a fost lăsată în grija servitorilor, apoi expediată la școală. Îți poți imagina ce efect a avut acest lucru asupra unui copil sensibil, să fie crescută fără o viață de familie sau afecțiune.

Peter Raynal se duse spre fereastră cu mâinile în buzunare, o cută de iritare încrețindu-i fruntea. Continuă să vorbească fără a se uita la Kay:

– Aș fi făcut tot ce se poate, deși nu este ușor să te bagi peste altcineva... dar de acum încolo sunt hotărât să intervin... Brusc

se întoarse spre Kay... Chris era nefericită la școală, nu mai fusese împreună cu alți copii... Acest accident a fost oare un accident, sau eu îmi închipui cine știe ce?

Pe moment, Kay nu era sigură de sensul celor spuse de el, dar apoi înțelese și se îngrozi:

– Doar nu vreți să spuneți că fetița s-a accidentat intenționat?

– Nu sunt psiholog de copii, dar astfel de lucruri s-au mai întâmplat. Maică-sa este mai curând demnă de milă decât de condamnat. Ar fi fost o mamă bună pentru Chris dacă fratele meu ar fi trăit.

– Fratele dumneavoastră? se miră Kay.

– Credeam că ți-am spus că Chris este fiica fratelui meu. O mângâie pe fetiță pe frunte fără să-și dea seama de uimirea pe care o produseseră cuvintele lui.

– Deci nu sunteți căsătorit? întrebă Kay.

La această întrebare neașteptată, Peter Raynal se întoarse din nou spre ea.

– Bineînțeles că nu. De ce ai crezut asta?

– Oh, nu știu. Kay se întoarse și începu să netezească cuvertura patului, deși nu era nevoie.

– Cred că am auzit soneria... probabil ambulanța... o pregătești pe Chris?

Peter Raynal ieși în grabă din cameră, și Kay fu recunoscătoare să-și adune gândurile. Cum de pusese o astfel de întrebare prostească? Dar ea luase drept bun că mama Christinei trebuie să fi fost soția lui Peter Raynal.

Capitolul 3

Asistentele stăteau așezate în jurul ferestrelor larg deschise din camera de odihnă a asistentelor și se întoarseră toate când intră o nou venită. Panela Long era o fată drăguță și nici chiar uniforma ei severă nu reușea să-i estompeze farmecul. Felul în care fusese întâmpinată dovedea că era la fel de simpatizată pe cât era de drăguță. Fetele îi oferiră un scaun ca să se alăture cercului lor.

– De ce ai întârziat? Te-a reținut bătrâna Somers?

– Greig s-a întors s-o vadă pe doamna Peters și natural că a trebuit să fiu acolo. Făcu o pauză, apoi întrebă: Are cineva o țigară?

Cineva îi zvârli un pachet și așteptă până Pamela îl prinse, după care adăugă:

– Am vrut să știu despre cheta pe care o faci pentru Somers. Ai vreo idee despre ce am putea să-i cumpărăm?

– Dumnezeu știe! Pamela se lăsă pe spate în scaun și trase un fum. Presupun că o să avem ceva bani. Ea este aici de multă vreme; am strâns aproape două sute de lire și încă nu i-am întrebat pe doctori.

– N-ar fi greu de ales un cadou, în fond ea se mărită și orice pentru casă ar fi binevenit. Asistenta Shaw scoase un măr din buzunar și-l mușcă. Din partea mea, n-o să-mi pară rău când își va lua tălpășița.

– Oh, dar nu este așa de rea, protestă Pamela. Am cunoscut și mai rele. Mă aștept ca Greig să dea cinci lire, apoi mai sunt și doctorii Mall și Raynal, care nu cred că vor da mai puțin de zece.

– Raynal? Tonul fetei era neîncrezător. El o urăște, sunt ca pisica și câinele. Dacă va da zece o va face de bucurie că pleacă.

– Cred că în aceste ultime două săptămâni, de când nepoată-sa este în salon, atmosfera a fost mai puțin încordată. Somers s-a ocupat mult de copil și trebuie să recunoaștem că n-a fost o treabă ușoară. Cred că el apreciază acest lucru. La urma urmei, ea n-ar fi avut nevoie s-o țină pe Christine așa de mult, mai ales că au existat două ocazii de a fi transferată la salonul de copii – în fond, fetița nu este un caz de chirurgie, vorbi Pamela gânditoare.

– Nu știi de ce o ține aici? rosti din nou iritată asistenta Shaw. Fetița este o pacoste și urlă toată ziua după ea. Cred că bătrâna Somers o încurajează.

– Nu fi proastă, Shaw, copilul este nervos, asta-i tot, protestă altă asistentă. Recunosc că ne-am descurca mai bine fără copil în salon, dar este o fetiță drăguță și o place pe Somers. Îmi amintesc de când am făcut practică la copii că...

– Pentru Dumnezeu, mai termină cu amintirile, bombăni Shaw și adăugă în șoaptă: Încetați să mai vorbiți despre Somers, vine Ling!

Se lăsă tăcerea când intră Janet. Ea era simpatizată de asistentele tinere, dar prietenia cu Kay formase o barieră invizibilă

între ea și restul personalului de la Chirurgie 2. Era admisă în cercul lor, dar continua să existe și rezervă la apropierea ei.

– Bună, fetelor! le salută ea, trăgându-și un scaun. Mai avem zece minute și apoi la treabă... Care-i ultima bârfă?

– Nimic. Pamela își zvârli țigara pe geam. Discutam despre cadoul de plecare al asistentei Somers. Mai avem încă de strâns un pic. În continuare o să-l atac pe Raynal.

– Poate că acesta vrea să-i facă un cadou separat, ea a lucrat cu el mai multă vreme – mai întâi la sala surorilor, apoi la Chirurgie 2.

– Hm... Shaw scoase un mormăit expresiv. Poate că a lucrat, dar nu cred că o să plângă mult după ea.

Fără a-i da vreo atenție Janet se adresă din nou Pamelei:

– Presupun că i-l vei da înainte de săptămâna viitoare când pleacă – n-o să aștepți să se întoarcă pentru ultima ei lună aici?

– Nu, trebuie să-l primească înainte de concediu, așa că o să fie și un fel de cadou de nuntă, explică Pamela Lang, apoi întrebă: Ce o să se întâmple cu Christine Raynal când o să plece Somers? Știți că ea este singura care se poate descurca cu ea.

– Va fi pregătită să plece într-o casă de convalescență, sau ceva asemănător, spuse Janet. Somers va mai fi aici încă o săptămână, și poate Christine va fi mutată până atunci.

Asistenta Jones o întrerupse:

– S-a întâmplat să-i menționez azi dimineață Christinei că asistenta va pleca; fetița m-a privit cu ochi mari și ciudați, de credeam că o să facă o criză.

– De ce i-ai spus? întrebă Janet furioasă. Ce naiba te-a apucat?

– Tot avea să afle, nu crezi? se răsti asistenta Jones la Janet. De obicei face crize la orice, așa că nu văd ce importanță are. Se ridică în picioare și se întinse, după care se îndreptă spre ușă... Mă duc la datorie, Somers se uită acum la ceas.

Acea după-amiază la Chirurgie 2 era ceea ce Janet numea „o zi ca naiba”. Trei internări și patru cazuri pentru operație. Kay fusese în majoritatea timpului la sala de operații și Janet îi preluase sarcinile în salon.

Se părea că nici lui Kay nu-i mersese prea bine, fiindcă atunci când se întoarse în salon, era palidă și avea cearcăne mari sub ochi. Primi cu bucurie propunerea Janetei de a bea o ceașcă cu ceai și se așeză recunoscătoare pe scaunul din oficiu.

– Raynal a fost aproape insuportabil în sală, în această după-amiază.

– Ar fi trebuit să fii obișnuită până acum, remarcă Janet și luă un biscuit dintr-o cutie. Vrei unul? Cum Kay scutură din cap, Janet continuă: Raynal s-a dus ca de obicei s-o viziteze pe Christine înainte de a pleca?

– Niciodată nu pleacă de la spital fără s-o vadă. Cum se mai simte copilul?

– Nu mănâncă mai mult ca o păsărică și când am întrebat-o dacă se simte bine mi-a zâmbit jalnic. Janet se opri gânditoare, apoi adăugă: Cred că știe că tu pleci la sfârșitul săptămânii.

– Cine naiba i-a spus? întrebă Kay furioasă.

– N-am de unde să știu, replică Janet. Dar știi că în acest spital nu se poate ține nici un secret.

Janet sări să răspundă la o bătaie în uşă, apoi întorcându-se spre Kay cu un zâmbet complice, îl anunţă pe doctorul Raynal.

Kay se ridică în picioare şi făcându-i lui Janet semn să plece, aşteptă ca Peter Raynal să vorbească.

– Stai jos, soră, termină-ţi ceaiul. Îmi pare rău că te întrerup.

Kay se întoarse la locul ei şi simţindu-se jenată, se trezi că-i oferă lui Raynal o ceaşcă.

– Mulţumesc, chiar aş vrea, acceptă el. Eşti palidă – te frământă ceva?

– Nu, mulţumesc... sunt doar obosită, răspunse Kay repede, întinzându-i zahărul. Aveţi nevoie de mine?

– Da, tocmai vin de la Christine. Am trecut să-i spun noapte bună, ca de obicei. Este foarte necăjită – cineva i-a spus că pleci la sfârşitul săptămânii.

– Ştiu, m-a avertizat asistenta Ling. Îmi pare rău, nu voiam să ştie până când nu era absolut necesar. Ea se reface pe zi ce trece şi am sperat ca la sfârşitul săptămânii să afle vestea într-o stare mai bună.

– În orice caz, n-o mai pot ţine mult aici. Acum are nevoie de o atmosferă diferită. Vreau s-o scot din Londra, la ţară sau la mare... Se căută în buzunar şi scoase un teanc de prospecte. Uite nişte case de convalescenţă pentru copii. Poţi să te uiţi printre ele şi să-mi spui părerea dumitale? Puse teancul de foi pe biroul dintre ei... Îţi cer părerea fiindcă doamna Raynal a plecat la New York şi copilul a rămas în grija mea probabil pentru totdeauna.

Kay luă prospectele şi le studie unul câte unul, ceea ce-i luă ceva timp, apoi le puse înapoi pe birou.

– Una sau două par bune – mai ales cea de la Stonser – casa pare bine administrată. Kay făcu o pauză şi când continuă,

tonul ei era lipsit de expresie... Cu excepția faptului că toți copiii sunt convalescenți. Va fi o altă formă de școală-internat.

– Asta este! El își puse ceașca pe tavă și o privi în față. Mi-e teamă s-o trimit într-un astfel de loc. Ce să fac? Ce mă sfătuiești?

– Chiar nu știu... nu e treaba mea, începu Kay, dar el o întrerupse.

– Christine a decis că este treaba dumitale; în afară de mine ești singura persoană din lume de care-i pasă. Dacă ai vreo sugestie de făcut, sunt gata s-o ascult; vei fi în stare s-o convingi pe Christine să încerce – mai ai o săptămână cu ea și cred că va fi de acord să facă orice ca să-ți fie pe plac.

– Mi-ați permite s-o duc pe Christine cu mine la Thorndene? Sunt sigură că mamei mele îi va face plăcere să aibă grijă de ea.

În momentul în care Kay vorbise, se întreba cine naiba o împinsese și, spre propria ei surprindere, se trezi cercetându-i expresia feței cu nerăbdare, aproape temându-se să-i audă răspunsul.

– Dar, soră... păru el nesigur că auzise bine.

Kay era sigură că pentru prima oară îl vedea pe șeful ei fără replică.

– V-am întrebat dacă mă lăsați s-o duc pe Christine la mama mea, repetă Kay întrebarea.

– Ar fi minunat, dar nu văd cum pot accepta o ofertă atât de generoasă. Este vorba de părerea mamei tale – chiar nu văd cum pot fi de acord...

– Sunt sigură că mama mea nu va avea nimic de obiectat, îl întrerupse Kay. Thorndene este la țară – Hilltop este doar o casă, nu foarte luxoasă, dar mama va avea grijă de Christine, vă pot promite acest lucru.

În mintea lui Kay nu mai exista nici o îndoială acum – în aceste trei săptămâni, fetița îi câștigase inima. Nu suporta s-o știe nefericită și știa că în acest fel copilul va avea un cămin.

– Vă rog, domnule, lăsați-mi-o... trebuie să vă dați seama că momentan n-aveți altă soluție.

– Presupun că n-am... O privi pe Kay drept în ochi... Nu pot să-mi exprim recunoștința – sunt îndatorat... simt că accept prea mult.

– Deloc, răspunse Kay pe un ton practic. Chiar n-aveți de ce să-mi fiți recunoscător. Va fi un aranjament financiar, sunteți binevenit să plătiți pentru Christine.

– Bineînțeles... aș prefera chiar.

– Mă scuzați, trebuie să mă duc în salon, spuse Kay ducându-se spre ușă.

Când ajunse în prag, el o reținu.

– Doar o clipă, soră. Pleci sâmbătă, după câte știu. Christine va fi gata de plecare până atunci, așa că îmi permiți să vă duc pe amândouă cu mașina?

– Da, cred că așa este cel mai bine, încuviință Kay, deși ea ar fi preferat să meargă cu o mașina închiriată.

– Și încă un lucru, zâmbi el. Sper că mi se permite s-o vizitez pe Christine.

– Firește, domnule.

Kay spera ca tonul ei să pară amabil, dar cu toată dragostea pe care i-o purta Christinei, nu se gândise ca Peter Raynal să devină un viitor vizitator în atmosfera de pace a căminului ei.

***

Încă se mai lupta cu încuietorile geamantanului când se auzi o ciocănitură și apăru în prag Pamela Lang, cu un pachet în brațe.

– Regret că vă deranjez, dar este un cadou de rămas-bun de la personal… ne pare rău că plecați și toți vă dorim mult noroc. N-am vrut să vi-l dăm când plecați definitiv, pentru că ne-am gândit că v-ar plăcea pentru noua casă.

– Mulțumesc, Lang, drăguț din partea voastră, a tuturor. Apreciez foarte mult, spuse Kay luând pachetul din brațele celeilalte fete.

– Este o listă cu nume în interior.

– Voi scrie fiecăruia, și te rog mulțumește tuturor din partea mea, până atunci.

Kay cără pachetul pe pat și începu să-l desfacă. Era drăguț din partea personalului, gândi ea, în timp ce despăturea hârtia.

Desfăcu cutia și o pufni râsul. Un ceas – dintre toate lucrurile posibile… un ceas! Se așeză pe pat, cu cutia în brațe; cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai tare ar fi jurat că seamănă cu ceasul din curtea spitalului!

***

În timp ce mașina care îi ducea pe Peter Raynal, Kay și Christine spre Thorndene părăsi Londra, bucuria copilului creștea; pentru prima oară fetița părea cu adevărat fericită și ascultându-i trăncăneala veselă, Kay avu un sentiment de satisfacție pentru pasul pe care-l făcuse. Așezată pe scaunul din spate și sprijinită în pături, Christine continua să le pună o grămadă de întrebări lui Kay și unchiului ei.

– Soră, mai vorbește-mi despre Thorndene, are magazine și străzi sau este chiar un sat?

– Mai întâi, Chris dragă, cred că n-ar mai trebui să-mi spui soră, acum. Vezi, nu mai suntem la spital și când nu sunt la spital eu nu mai sunt soră. Ce-ar fi să-mi spui Kay?

– Mi-ar plăcea... Kay... pare mai drăguț și prietenesc. Christine rumegă problema un moment și apoi adăugă: Atunci și unchiul îți poate spune Kay, fiindcă nici el nu este la spital.

Kay simți cum Peter Raynal își întoarse ochii pentru o clipă în direcția ei, probabil vrând să-i cunoască părerea, dar înainte ca ea să poată vorbi el rosti:

– Cred că este o sugestie excelentă. Ce părere ai, Kay?

– Cum dorești, bineînțeles.

Buzele lui Kay se strânseră și expresia ei denota dezaprobarea ideii, dar nu putea nega că multe dintre asistente ar fi dat orice să fie în astfel de termeni cu chirurgii lor adorați.

– Este mult mai drăguț, bătu Christine din palme. Acum suntem cu toții prieteni.

Călătoria trecu repede, întrebările Christinei nu se mai opreau și Kay era bucuroasă pentru că în acest fel nu mai trebuia să facă conversație cu Raynal.

– Ia-o pe primul drum la dreapta – nu este prea grozav, dar este un drum privat ce duce direct la casa noastră.

– Cum se numește casa? întrebă Christine.

– Hilltop. Vezi că am urcat tot timpul, locul este foarte înalt și se vede de acolo tot satul.

Când mașina ajunse la porțile casei, Christine bătu din palme voioasă.

– Oh, uită-te, unchiule, ce frumos e... peste tot numai caprifoi și uită-te, da... văd pârâul acolo, sub copaci! Christine uită să mai aștepte ajutor și-și dădu picioarele jos de pe scaun. Este și un leagăn... sub meri, și oh, uită-te! Acel câine mare... unchiule, vezi... sunt și căței... unul, doi... da... cred că sunt trei căței!

O alee pavată ducea spre o verandă cu ușa larg deschisă. Ieși o femeie scundă, bine clădită, de vârstă mijlocie, care se apropie cu un zâmbet de bun-venit. Când Kay ieși din mașină fu imediat cuprinsă de brațele femeii și îmbrățișată cu căldură. Retrăgându-se ușor, Kay se întoarse spre Peter Raynal, care stătea încă la volan.

– Mama mea... domnul Raynal. Și ea este Chris.

– Este la fel de blondă ca tine când erai mică. Doamna Somers îi zâmbi copilului și înainte ca Peter Raynal sau Kay să poată protesta, o ridicase pe Christine din mașină... Acum poți merge dacă te ajut, nu-i așa? Kay mi-a spus în scrisoare cât de bine mergi. Hai cu mine să-ți vezi camera. Uită-te la Mabel, cățeaua, are câțiva căței drăguți, și a dus unul în camera ta, cred că a vrut să spună să ai grijă el.

– Pentru mine?... Să-l păstrez? Ochii Christinei străluceau când își puse mâna încrezătoare în mâna femeii mai în vârstă. Te rog, du-mă să-l văd... n-am avut niciodată un cățel, cred că mi-ar plăcea mai mult decât orice.

Când doamna Somers și fetița intrară în casă, Raynal ieși din mașină și se opri lângă Kay. Pentru o clipă le urmări din ochi pe cele două, apoi întorcându-se către Kay, vorbi:

– Mai înainte ți-am fost recunoscător, acum îmi lipsesc cuvintele. Mama ta este nemaipomenită cu copiii, ca și tine. Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns la amândouă.

Interiorul casei era la fel de plăcut ca și exteriorul. Mobila era veche, dar totul strălucea de curățenie, iar micul salon era colorat de flori puse în vase de ceramică. Rămas singur în timp ce Kay își ducea bagajele pe care el le adusese înăuntru, Raynal se uită în jur. Camera micuță avea un aer de „acasă”, iar coșul de cusut deschis pe jumătate și o carte deschisă, cu niște ochelari peste ea, nu făceau decât să întărească acest aer. Christine va fi fericită aici, știa acest lucru și inima i se umplu de recunoștință. O iubea profund pe fetiță. Nu numai pentru că ținuse la fratele geamăn pe care-l pierduse, dar acum copilul în sine începuse să însemne mai mult pentru el decât își închipuise vreodată.

Luă o carte de pe masă și o puse jos repede când doamna Somers intra în încăpere. Fața ei blândă era zâmbitoare. Și ea trebuie să fi arătat bine odată, reflectă el; părul ei blond era sur acum pe la tâmple, iar silueta i se mai rotunjise, dar fața nu-i era ridată, iar ochii aveau ceva din expresia senină a lui Kay.

– Gata, am instalat-o pe Chris. Ea este acum întinsă în pat și se joacă cu cățelușul. Cred că-i mai bine acolo pentru ea. Copilul este obosit. Am convins-o să-i aduc prânzul în pat.

– Cred că este o idee nemaipomenită, încuviință Raynal. E prima ei ieșire de la accident, are nevoie să ia lucrurile ușor pentru un timp.

– Nu vă faceți griji pentru ea, am crescut patru copii și nu există ceva ce să nu știu în privința lor.

Peter Raynal își ascunse un zâmbet. Exista ceva asemănător între Kay și mama ei. Amândouă preluau totul cu mână fermă și nu tolerau amestecul nimănui.

– Nu există cineva în care aș avea mai multă încredere ca în dumneavoastră.

Doamna Somers îi zâmbi strălucitor.

– Sunt bucuroasă că-l am pe copil drept companie, mai ales acum când Kay se mărită în curând – nu că aș fi văzut-o prea mult în anii de când este la spital. Așezați-vă, domnule Raynal, îi indică un fotoliu, așezându-se și ea la rândul său. Prânzul nu va fi gata într-un minut sau două. Nu știam la ce oră sosiți, așa că am ținut mâncarea la cald. Acum se ocupă Kay de asta. Când vine acasă, ea îmi ia totul din mână.

– Dar ar trebui să mă întorc... obiectă el. Nu mai aștept prânzul, dar vă mulțumesc oricum...

– Bineînțeles că veți mânca! insistă doamna Somers. Trebuie să luați ceva înainte de a vă întoarce.

– Chiar trebuie să plec, am de lucru în această după-amiază, începu Raynal rezervat, dar nu fu lăsat să continue.

– Nu puteți lucra fără să mâncați și este mai rapid să luați masa aici decât să vă opriți pe drum.

Ea avea dreptate, decise el, și de fapt nu simțea nici o grabă să plece. Exista o astfel de atmosferă de pace în această casă încât ar mai fi rămas cu plăcere.

– Nu vă deranjează dacă voi veni s-o văd pe Christine acum și din când în când? întrebă el.

– Veniți când poftiți, și o dată măritată Kay, va mai exista o cameră liberă; veniți și stați câteva zile cu Christine. Ei i-ar plăcea și pe mine nu m-ar deranja.

– Sunteți chiar foarte amabilă... Trebuie să fiți emoționată în legătură cu apropiata căsătorie a fiicei dumneavoastră? întrebă el după o pauză.

– Ei bine, nu știu ce să zic... Doamna Somers se aplecă un pic în față și-și coborî vocea... Cred că ei cam grăbesc lucrurile. Robin Aldon este un băiat drăguț, îl cunosc de când era copil,

obișnuia să vină să se joace aici când se întorcea de la școală. Dar a fost plecat multă vreme, ani de zile, și fiind departe de această țară uneori oamenii se mai schimbă. Cred că el și Kay ar trebui să se cunoască din nou înainte de a face un pas atât de important.

– Nu mi-am dat seama că nu și-a văzut logodnicul de atâta timp.

– De șapte ani, îl întrerupse doamna Somers înainte ca el să fi putut continua. Știu că ea s-a schimbat, și fără îndoială și el. Nu văd de ce atâta grabă; în fond, au așteptat așa de mult, încât câteva luni în plus n-ar mai conta, continuă ea posomorâtă. Necazul este că Robin a preluat ferma tatălui său și este nerăbdător să facă lucrurile să meargă cât mai curând posibil, de aceea se grăbește cu căsătoria.

– Înțeleg, spuse Peter Raynal gânditor.

Nu se gândise prea mult la căsătoria asistentei Somers și de fapt nici nu-l interesa. Va fi cam greu de dirijat ca soție, reflectă el, venindu-i în minte spusele doamnei Somers. Robin Aldon trebuia să mai aștepte înainte de a grăbi căsătoria cu o fată pe care n-o văzuse de ani de zile. Kay putea să înghețe un bărbat dacă voia, și oare el era bărbatul care să i se opună? Peter Raynal își scoase o țigară în timp ce analiza problema. Kay era dură și de neclintit în atitudinea ei, dar ceea ce văzuse mai târziu, afecțiunea blândă pentru Christine, îi arătase o altă parte a caracterului ei. Poate că această atitudine era o armură, pe care orice bărbat care i-ar fi câștigat dragostea ar fi putut s-o îndepărteze, găsind în spatele ei toată căldura și dragostea pe care o dorea. Nu putea decât să spere că Robin Aldon era acest bărbat.

În următoarele momente vorbiră despre lucruri neimportante; stabiliră un aranjament financiar în legătură cu Christine, vorbiră despre vecini, probleme de interes local, până când intră Kay să anunțe că masa este gata.

Micuța sufragerie era fermecătoare, probabil mai puțin folosită ca salonul. Masa de stejar așezată cu șervete albe arăta îmbietor. Cireșe și zmeură cu smântână groasă încheiară un prânz delicios.

– Îmi pare rău că plec, dar trebuie. Peter Raynal se ridică. Pot să-i spun Christinei la revedere înainte de plecare?

– Sigur că da. Doamna Somer se ridică și ea. Condu-l pe domnul Raynal sus, Kay.

Camera Christinei era tot ce și-ar fi putut dori un copil. Tavanul jos ar fi fost un pericol constant pentru cineva înalt, dar adăuga un farmec camerei. Patul era astfel plasat încât oferea o vedere a dealurilor iar trandafirul cățărător de pe zid umplea camera de parfum. În timp ce Peter conducea pe străzile aglomerate ale Londrei, încă putea vedea zâmbetul de mulțumire de pe fața Christinei, așa cum stătea în pat cu cățelușul strâns la piept.

Capitolul 4

Soarele care apunea se ascunsese deja după dealuri când Penelope Somers urcă răsuflând greu după pedalarea pe bicicletă, împinse poarta și intră în curte. Alergând către salonaș o cuprinse pe Kay cu brațele și o sărută cu afecțiune.

– Ce bine este că te avem acasă! Și partea cea mai plăcută e că de acum încolo vei fi mereu aici… cel puțin suficient de aproape ca să te mai vedem.

– Și mie îmi pare bine, răspunse Kay desfăcându-se din îmbrățișare și așezându-se la loc în fotoliu.

– Unde-i mama?

– Mama pregătește cina, nu m-a lăsat pe mine, răspunse Kay și privind-o apreciator pe soră-sa, continuă: Penny, arăți în formă, mă faci să mă simt spălăcită în comparație cu tine.

– Uită-te ce mușchi am, se lăudă sora ei. Pariez că tu n-ai așa ceva, spuse ea încordându-și brațul.

– Nici n-aș încerca! râse Kay. Dar nu văd de ce aș avea nevoie.

– Traiul la Londra nu este bun pentru nimeni. Penelope se așeză pe un scaun în fața surorii sale și aprinzându-și o țigară,

continuă să vorbească. Viața la o fermă îți va aduce puțină culoare în obraji, arăți cam anemică; poate o să pui un pic de carne și pe oase. Sunt sigură că ei vă înfometează la St. Jude's.

– Nu chiar, zâmbi Kay. Dar nu pot spune că-i ca mâncarea de acasă. Penny, n-ar fi fost mai bine să-ți fi dat jos încălțămintea murdadă de noroi, mama mi-a spus că a spălat carpetele ieri, voia ca totul să arate bine fiindcă l-am adus pe doctorul Raynal.

– Mi-e lene. Penelope se așeză și mai confortabil în scaun. Sunt frântă, am avut o zi îngrozitoare. Tu îngrijești oameni, dar să vezi ce înseamnă să îngrijești animale. Am avut o vacă ce și-a rănit piciorul, și alta care a născut, iar purceaua și-a găsit să fete tot atunci.

– Pare revoltător, se strâmbă Kay.

– Te cred, răspunse Penelope cu compătimire. Așteaptă până vei fi la ferma Aldon, te vei obișnui cu asta, îți va face plăcere să-ți îngrijești propriile animale. Nu mi-ai spus nimic despre Robin, schimbă ea subiectul. Ai mai auzit ceva, când sosește? Sunt foarte încântată. Eram la școală când el a plecat, dar mi-l amintesc foarte bine, dându-mi bani pe furiș, pentru bomboane, când mama nu se uita.

– Nu-i de mirare că te-ai îngrășat! râse Kay. Sosește mâine la Londra, la ora zece, și va fi aici la douăsprezece fără un sfert.

– Bine. Merg cu tine la gară – i-am spus domnului Morgan că poate o să vreau să mă învoiesc. O să mă duc dis-de-dimineață să-mi văd de treabă, apoi voi veni cu bicicleta la gară și ne întâlnim acolo... Se uită critic la soră-sa... Nu simți un fior? Eu aș simți dacă m-aș duce să-l întâmpin pe viitorul meu soț.

– Presupun că într-un fel simt și eu. Dar uneori nu-mi vine să cred.

– Mama spune că domnul și doamna Sykes – cei care s-au ocupat de animalele domnului Aldon – au curățat ferma. Robin trebuie să le fi trimis instrucțiuni; vă duceți direct acolo, nu? Adio lunii de miere! Cred că-i mai bine așa. Va fi nostim să cumpărați animale. Este un târg mare la Staunford, săptămâna viitoare. Tu și Robin va trebui să mergeți, va fi marfă bună acolo. Fermierul Dell, îl știi, s-a pensionat luna trecută, el a avut cea mai grozavă turmă din district.

– Eu nu mă pricep, recunoscu Kay. Mă aștept ca Robin să cunoască, în fond de asta s-a ocupat de asta în Australia... eu nu-i pot fi de nici un ajutor.

– O să înveți! o asigură Penelope. Acum spune-mi cum a decurs vizita prietenului tău – vreau să spun, acel Raynal care te-a adus de la Londra? Copilul este aici? Cum arată?

– Este o fetiță dulce și bună. S-a instalat bine. Acum doarme așa că n-o vei vedea până mâine dimineață.

– Și prietenul tău, domnul Raynal?

– Nu e prietenul meu. Este doar un chirurg pentru care am lucrat la St. Jude's.

În timpul cinei, Kay simți, cum o cuprinde o senzație de fericire, stând la masă cu mama și sora ei. Camera era atât de cochetă, mâncarea apetisantă, și briza ușoară care intra prin ferestrele deschise purta aroma fânului și pădurii, împreună cu zumzet de insecte și ciripit de păsărele. Londra, spitalul, praful, căldura, traficul, toate aceste lucruri păreau departe acum. Kay asculta tăcută conversația dintre mama și sora ei, vorbind despre oamenii din sat, care, de când plecase la Londra, deveniseră simple nume pentru ea, făcând-o să realizeze ce străină devenise. Când conversația ajunse la Robin, Kay simți că o

străbate un fior... doar câteva ore și va fi în brațele lui... va ajunge la raiul care simțea că trebuie să fi fost scopul ei în timpul tuturor acestor ani de muncă grea.

– Păcat că vrei să te măriți așa de repede, spuse doamna Somers.

– Nu înțeleg de ce! Penelope își tăie o felie mare de pâine. Nu că aș ține la o nuntă sofisticată, cu rochie cu volane și tul, dar nu poți aștepta până când termini definitiv cu St. Jude's?

– Robin mi-a scris că nu poate lua măsuri la fermă până nu suntem amândoi acolo ca să vedem ce dorim împreună, apoi, după ce eu mă întorc la spital, el poate continua să lucreze.

– Cred că este cel mai bun plan... o întrerupse doamna Somers. Dar mi-ar plăcea o nuntă drăguță...

– Sst, mamă... nu se aude cumva o mașină?... La această oră a serii, cine naiba o fi? ascultă Penelope cu atenție. Mă întreb dacă domnul Morgan nu vrea să mă întorc... vaca aceea...

Doamna Somers se duse la fereastră și dădu draperia la o parte.

– S-a oprit aici... Cine poate fi?... Este un taxi!... Nu se poate fi, ba da, este... Kay, Penelope... e Robin!

Kay rămase ca înțepenită în timp ce mama și sora ei se grăbeau spre ușă. În minte îi veniră cele mai absurde lucruri... masa nu era debarasată, camera părea în dezordine, încă purta rochia ei alb cu bleumarin, în timp ce sus, în camera ei, zăcea rochia pe care planificase s-o îmbrace la gară, în dimineața următoare. Oricum, Robin trebuia să vină mâine, nu putea veni acum, nu-l aștepta încă! Orice altă întrebare îi zbură din minte când se simți cuprinsă într-o îmbrățișare puternică ce aproape o ridică de la pământ. Când brațele lui Robin o strânseră mai aproape, era vag conștientă de mirosul de fum al hainei de tweed, căldura aspră a obrazului lui lângă al ei, dar numai când

buzele lui le atinseră pe ale ei, fu sigură de realitate. Treptat, strânsoarea lui Robin se micșoră, apoi încă ținând-o de mijloc cu un braț puternic, îi ridică bărbia cu un deget și-i privi fața.

– Kay… nu te-ai schimbat!

Încă negăsindu-și cuvintele, Kay îi cercetă trăsăturile feței. Dar Robin se schimbase, decise ea, fața îi era aceeași, la fel și expresia, dar cumva se maturizase. Bineînțeles că da! trecuseră atâția ani, devenise mai solid, iar viața în aer liber îi arămise pielea, dându-i o înfățișare dură. Era încă arătos, iar părul, întotdeauna blond, era acum albit de soare.

– Ei, care-i verdictul? întrebă Robin zâmbind, încă ținând-o.

Brusc conștientă de muțenia sa, Kay simți cum se înroșește.

– Cred că te-ai schimbat… nu-mi dau seama… ești mai solid, și oh, atât de ars de soare!

– Așa a fost munca în agricultură în Australia, afară în aer liber de la răsărit și până la apusul soarelui! Tu ești încă drăguță, acea Kay pe care mi-o amintesc atât de bine… Kay pe care n-am putut-o uita.

– Încetați să vă uitați unul la altul și veniți să vă așezați. Cuvintele prozaice ale Penelopei o făcură pe Kay din nou conștientă de brațul lui Robin în jurul ei… Vrem să ascultăm noutăți de la Robin. De ce a venit mai devreme, ce are de gând să facă acum, unde rămâne la noapte…?

– Și dacă a mâncat? o întrerupse Robin pe Penelope râzând. Primele întrebări mai pot aștepta – sunt mort de foame!

Într-o clipă, doamna Somers părăsise camera și după zgomotul farfuriilor ce se auzeau din bucătărie, era evident că foamea lui Robin va fi potolită curând. Încă ținând-o pe Kay strâns lângă el, Robin se duse spre fotoliu și așezându-se o așeză și pe fată pe taburetul de lângă el.

– Doamne, ce bine-i să fii aici, privi el în jur. Nimic nu s-a schimbat. Mi-amintesc acea fotografie a voastră de când erați mici… da, și cea a tatălui vostru… Totul arată exact ca în ziua în care am venit să-mi iau rămas bun, chiar și acele flori din vasul albastru, cred că și ele sunt aceleași!

– Cam greu… râse veselă Penelope. Le-am schimbat o dată sau de două ori, dar ai dreptate în privința restului, chiar și a camerei, chiar și arsura din covor. Îmi amintesc cum îmi băgam degetele încercând să măresc gaura.

– Robin își păstrase brațul în jurul umerilor lui Kay.

– Da, erai genul! replică el. Îți amintești ce pacoste era, dragă? o întrebă el pe Kay strângând-o și mai tare. Dacă n-ar fi fost Kay, n-aș fi venit aici atât de des, râse el, uitându-se la Penelope apreciator. Ai crescut și tu, unde ți-e coada de cal? Cu ce te ocupi acum? Oh, îmi amintesc, adăugă el fără a aștepta un răspuns. Îngrijești porcii bolnavi, sau așa ceva.

– Nu fi prost crescut! Sunt asistenta domnului Morgan, veterinarul.

– Foarte bine! zâmbi Robin încuviințând. Ai devenit o tânără capabilă.

– Este minunată, rosti Kay cu afecțiune. Trebuie să fie o muncă grea și nu știu cum de se descurcă.

– Și tu nu muncești din greu? replică Penelope și întorcându-se spre Robin îi explică. Ea este asistentă acum, are propriul ei salon.

– Nu mă surprinde. Robin o sărută pe Kay pe buze. Mă așteptam la asta din partea ta. Doar n-ai de gând să renunți? o întrebă el cercetându-i fața.

– Dacă am de gând? M-am săturat… nu mai vreau niciodată să văd un spital! Dar o să trebuiască să mă întorc acolo un pic, știai, nu?

– Da, am primit scrisoarea ta, dar n-are importanță, îmi va da ocazia să aranjez ferma. La început va fi cam incomod. Dar locuind acolo vom ști cu exactitate ce îmbunătățiri să facem.

Doamna Somers se întoarse cu o tavă plină cu mâncare și Kay, ridicându-se, o luă și o puse pe o măsuță lângă Robin.

– Uite ceva de mâncare și apoi vom putea vorbi după pofta inimii. Am atâtea întrebări să-ți pun încât nu știu de unde să încep.

– Hai, Penny, ajută-mă să spăl vasele... și lasă-i pe Robin și Kay, trebuie să aibă multe de vorbit.

***

Kay era conștientă de un sentiment ciudat de constrângere. Fusese diferit cu Penelope și maică-sa prezente, dar acum, confruntată cu Robin singură, se simțea mută. Uitându-se pe furiș la el, ocupat cu mâncatul, realiză din nou diferența față de Robin din tinerețea ei. Încă ținea la el, n-avea nici o îndoială, dar era ciudat de tulburată, ca și cum dragostea pe care o purtase atâta vreme, fusese pentru un străin.

Robin îndepărtă tava și aplecându-se în față, o trase pe Kay pe genunchi.

– Draga mea, ești fericită, nu-i așa? întrebă el mângâindu-i pielea de pe braț. Crezi că m-am schimbat. M-am schimbat un pic, din cauza vieții pe care am dus-o. Dar diferența este superficială. Eu simt la fel ca întotdeauna, și te-am iubit de când erai de o șchioapă! Erai micuță și slăbuță – și acum ești slabă – muncești prea mult?

Kay își puse capul pe umărul lui Robin și-i mângâie părul des.

– Iubito, ne putem căsători foarte repede? Te vreau la fermă. Nu suport ideea de a locui acolo singur.

– Când dorești.

Robin o apropie mai tare și o sărută cu foc.

– Nu poate fi prea repede pentru mine... Deja am așteptat prea mult.

Când strânsoarea lui deveni mai puternică, Kay se luptă să se elibereze.

– Dragule, mă zdrobești! N-o să mai apuc nunta dacă procedezi așa.

Kay se trase și începu să-și netezească onduleurile părului său blond-roșcat.

– Nu-l netezi, îmi place așa... este minunat, aș dori să mai ai acele bucle lungi pe care le aveai când erai copilă.

– Mi-e teamă că nu mi-ar merge cu intendenta, râse Kay, în obraji apărându-i gropițe. Buclele lungi nu se potrivesc cu boneta unei asistente!

– Nu poți fi decât frumoasă, anunță Robin cu sinceritate și apoi adăugă mai serios: dar ce facem cu nunta?... Trebuie să merg după licență. Trebuie să avem un pic de timp înainte ca tu să mă părăsești pentru o lună întreagă – știi că o să ajung să urăsc gândul că te întorci înapoi la spital.

Când Penelope năvăli în cameră, Kay se ridică și se așeză înapoi pe taburetul de la picioarele lui Robin.

– Nu-l poți monopoliza pe Robin toată seara, se îmbufnă Penelope când se trânti pe scaunul pe care-l eliberase recent. În fond, în curând va fi doar al tău. N-are importanță ce spune mama, insist să-l împarți cu mine în scurtul timp care urmează.

– Sigur că poți veni și tu... și mama voastră. Unde este ea acum?

– S-a dus să închidă găinile. Penelope își aprinse o țigară și trase cu sete înainte de a continua. Deci, ai încercat să faci un pic de agricultură în altă parte. Ce părere ai dacă ai încerca unele din metodele lor aici?

Următoarele zece minute, conversația fu prea tehnică pentru Kay, pentru a lua parte, și ascultă uimită cunoștințele Penelopei. Fără îndoială că munca ei de asistent veterinar o pusese în legătură cu fermele vecine care fuseseră sursa de informații, ceea ce o făcu pe Kay să se minuneze că sora ei mai mică ajunsese o persoană adultă cu multe cunoștințe.

– Deci crezi c-ar trebui să cultiv cereale pe terenurile de jos?

– Fără îndoială, spuse Penelope lăsându-și scaunul să cadă pe carpetă. Câmpurile de sus – partea pe care tatăl tău o numea „Cinci acri”, trebuie să fie drenată, ar trebui să te apuci chiar acum.

Kay se trezi ascultând cu uimire crescândă. Penelope avea dreptate, nu exista nici o îndoială. Ea personal nu înțelegea un cuvânt, dar Robin nu era doar interesat, ci și impresionat. Amândoi uitaseră de prezența ei și abia când Kay întinse o scrumieră Penelopei, ei părură s-o remarce.

– Sper că nu te deranjează că vorbim despre toate astea.

Kay se întoarse la taburetul ei și-i zâmbi lui Robin.

– Încerc să învăț, dar mi-e teamă că voi fi prea ignorantă pentru o nevastă de fermier… te deranjează?

– Nu mă deranjează nimic… atâta timp cât ești soția mea. Robin o trase pe genunchii lui. Te iubesc așa cum ești, așa cum ai fost întotdeauna, de aceea m-am întors la tine. Mai cânți la pian?

– N-am avut încă ocazia… n-am cântat de ani de zile.

– Cântă ceva acum.

Kay se ridică și se duse la pian, îl deschise și-i mângâie clapele. Apoi trase un scaun, se așeză și-și plimbă degetele în sus și-n jos până când sunetele umplură camera. Treptat, notele la întâmplare se schimbară în melodia unui vals de Chopin, după care se auziră acordurile unei Poloneze.

– Pe onoarea mea, n-ai uitat să cânți, rosti cu admirație Robin.

– Mi s-au cam înțepenit degetele, dar presupun că niciodată nu voi mai cânta.

Ea continua să cânte și frânturi din coversație îi ajungeau la ureche. Fără nici un resentiment, realiză că probabil nu mai erau atenți la ea.

La un moment dat, Kay se ridică de la pian și se duse la ei, punându-și mâna pe umărul lui Robin cu afecțiune.

– Încă vorbiți? Dragule, am uitat să te întreb... vrei să-ți facem patul sus pentru la noapte?

– Am înțeles că mi-au pregătit de dormit la fermă. Tocmai îi spuneam lui Penny că voi mânca serile aici, dar cred că în timpul zilei o să fiu acolo, pentru a pune lucrurile în mișcare... Luă mâna lui Kay și o strânse... Vino mâine să-ți vezi viitoarea casă. Te aștept devreme să facem o inspecție împreună... Se întoarse spre Penelope... Poate-ți faci și tu liber o oră-două. Aș vrea să discut problema fânețelor și chestiunea cu drenajul...

– Cred că o să trec.

Robin se ridică în picioare și se întinse.

– Deși nu-mi place, trebuie să plec fiindcă mâine încep devreme, de acum încolo numai muncă... muncă... și iar muncă! O strânse pe Kăy lângă sine și o privi posesiv O să fac din ferma Aldon cea mai grozavă fermă din această zonă!

Capitolul 5

Kay încheie ultimul nasture de la rochia Christinei și întoarse copilul cu fața la ea.

– Acum nu mai trebuie decât să dăm cu pieptenele prin păr...

– Pot să mă pieptăn singură. Christine șchiopătă până la toaletă și începu să-și treacă pieptenele prin claia de păr ciufulit. Vezi, trebuie să fac multe lucruri singură din nou. Făcu o pauză țuguindu-și buzele ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Unchiul a spus că dacă voi fi o povară pentru tine și doamna Somers, nu voi mai putea sta aici.

Kay își ascunse un zâmbet. Asta semăna a Peter Raynal! Probabil că-i dăduse instrucțiuni copilului cu ce „să facă”, înainte de a părăsi spitalul.

– Tu nu vei fi o povară, micuțo, o asigură Kay în timp ce era ocupată cu făcutul patului Christinei. Știi că te voi părăsi imediat ce te-am îmbrăcat, continuă ea. Mă duc să mă întâlnesc cu domnul Aldon, să-mi văd noua mea casă. Vei rămâne cu mama, sper să nu te deranjeze, da?

– Doamna Somers o să-mi arate o grămadă de lucruri, spuse Christine încântată. O s-o ajut să dea de mâncare la găini și să strângă ouăle, după aceea ne ducem să culegem fasole și... oh, multe alte lucruri pe care nu mi le amintesc. Oricum, voi fi foarte ocupată și va trebui să merg pentru a-mi întări piciorul.

– Foarte bine! îi zâmbi Kay cu afecțiune. Ce-ar fi să te grăbești, fiindcă trebuie să ajung la fermă cât mai curând.

În timp ce Kay o ajuta pe Christine să coboare scara îngustă, copilul continua să sporovăiască.

– Pot să vin într-o zi să-ți văd casa cea nouă?

Zece minute mai târziu, mergând spre ferma Aldon, Kay era pătrunsă de un sentiment interior de mulțumire. Dealurile cultivate cu plante în diferite culori arătau ca decorul unei scene, în timp ce zumzetul insectelor și ciripitul păsărelelor erau pentru urechile ei mai frumoase ca o orchestră. Ochii i se umeziră când văzu în depărtare clădirea lungă și joasă a fermei Aldon, din cărămidă roșie, și cu veranda marcată de vreme. Viitorul ei cămin...! Kay își ținu răsuflarea la acest gând și inima i se umplu de bucurie.

– Ai apărut în cele din urmă! Robin, într-o pereche de pantaloni uzați și un tricou, țâșni din prag și o prinse în îmbrățișarea lui ca de urs. Mă întrebam ce ți s-a întâmplat... te-am așteptat o grămadă.

– Mă zdrobești! Nu pot răspunde dacă nu mă lași să respir, râse Kay. Voiam să vin mai devreme, dar am avut multe lucruri de făcut, nu puteam lăsa totul în grija mamei.

– Casa este în regulă, doamna Sykes a avut grijă de ea destul de bine și bătrânul ei soț a făcut tot ce a putut cu ferma... dar, bineînțeles. Avem o grămadă de lucruri de făcut... și de vorbit. Ar fi mai bine să începem. Mai întâi, am avut o convorbire cu

doamna Sykes; ea și bărbatul ei au trăit din exploatarea locului după ce a murit tata... a fost unicul mod în care au putut ține lucrurile în oarecare ordine. Ei nu se pot opri aici... Sykes va continua să muncească la vite, bineînțeles, și soția lui te va ajuta în casă. Iubito, toate problemele tale domestice sunt rezolvate deja... nu ești încântată de mine? spuse el sărutând-o.

– Nu cred că doamna Sykes este potrivită pentru acest soi de muncă, nu crezi? Vreau să spun că este o bătrânică drăguță și atâta tot, dar când vom zugrăvi și vom avea mobilă nouă, covoare, draperii, și toate cele... ei bine, eu...

– Nu fi atât de pretențioasă, dragă, ea te va ajuta la treabă și ăsta-i cel mai important lucru. Așteaptă o clipă, a fost o mașină? Da... trebuie să fie Penny. Doar un moment, scumpo, mă duc s-o întâmpin.

Rămasă singură, Kay stătea neputincioasă acolo unde o lăsase Robin. Gândurile îi erau agitate. Ideea doamnei Sykes ca ajutor în drăguța ei casă o umplea de dezamăgire, dar Robin era așa de încântat de idee și dacă asta îl făcea fericit... Gândurile i se întrerupseră la intrarea doamnei Sykes în persoană, ducând o tavă pe care o așeză cu greutate pe masă.

– Domnișoară... o ceașcă de ceai. Ea stătea examinând-o pe Kay. Vai, dar arătați palidă. Este aerul Londrei... V-am văzut la biserică... acum un an, când erați acasă în concediu, și i-am zis domnului Sykes că fata doamnei Somers arată cam obosită. Își duse mâinile pe pieptul mare și continuă să cerceteze fiecare detaliu al înfățișării lui Kay. Domnul Robin mi-a spus că veți publica anunțul de căsătorie. Eu și domnul Sykes suntem bucuroși să lucrăm pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc... mi-a spus domnul Robin. Sunt încântată, știu că soțul dumitale a lucrat mulți ani pentru domnul Aldon.

– Acum, ceaiul se răcește, anunță doamna Sykes. Oare de ce nu mai vin, domnul Robin și domnișoara Penelope? spuse ea ducându-se la geam. Uite-i că stau de vorbă, în timp ce ceaiul se răcește.

– Vor apărea imediat.

Kay se duse la tavă și începu să toarne ceaiul. Ceștile erau o catastrofă; nici o cană nu semăna cu alta; chiar și cele de la spital erau mai bune! Buzele i se strânseră de dezgust la vederea șervetului soios. Din ce în ce mai mult Kay avea impresia că doamna Sykes, ca ajutor în casă, ar fi o pagubă în loc de o ușurare.

– Uite-o și pe Penny. Robin intră în casă împreună cu sora lui Kay. Și uite și o ceașcă de ceai. Exact ce mi-a prescris doctorul! Sunt în picioare de la ora șase și aveam nevoie de așa ceva. Mulțumesc, doamnă Sykes, strigă el în urma acesteia, luând o ceașcă și întinzându-i-o Penelopei și apoi luându-și una și pentru sine. Îmi pare bine că ai venit, se adresă el Penelopei. Kay nu-i aici decât de câteva clipe. Sunt o mie de lucruri în legătură cu care vreau să te consult. Am făcut un tur al fermei cu domnul Sykes și am avut câteva idei, dar am vrea și părerea ta.

– E-n regulă, de asta sunt aici! Penelope se așeză pe brațul canapelei. Ce părere ai, Kay, de viitoarea ta casă? întrebă ea adresându-se surorii sale. Frumos loc, nu? Îmi place camera asta. Mi-o amintesc destul de bine... obișnuiam să venim aici la ceai, când eram copii, zâmbi ea gânditoare. Numai că nu-mi plăcea că ne îmbrăcam cu ce aveam mai bun!

– Văd că nici acum nu-ți place, râse Robin din toată inima. Pari mult mai în largul tău în haine de lucru, dar recunosc că-ți stă bine! adăugă el cercetând-o cu admirație. Acum să nu mai pierdem timpul și să facem acel tur de inspecție!

– Te rog, hai mai întâi să terminăm cu casa, se rugă Kay. Vezi, trebuie să facem înlocuiri de mobilă, și lucruri de genul acesta, foarte rapide, pentru a avea totul gata înainte de a mă întoarce la Londra. Ar trebui să vedem ce redecorări sunt necesare, fiindcă mi-ar plăcea ca asta să se facă atunci când sunt plecată.

– Treaba de afară mi se pare mult mai importantă și o dată venită iarna... ei bine, nu știu, dar treaba în interior se poate face în orice sezon, spre deosebire de cea de afară, spuse Penelope aprinzându-și o țigară. Și totul arată aici cum trebuie, care-i problema?

– N-am fost încă sus la etaj, admise Kay întristată de lipsa de interes a surorii sale... dar îmi place casa. Întotdeauna am iubit-o, dar acum a cam fost lăsată de izbeliște. Uitați-vă la pata aceea de umezeală din colțul de deasupra ușii și acele crăpături și rupturi din tapet... și mai este vorba și de mobilă... n-aș putea locui așa!

– Mobila este un pic cam uzată și de modă veche, recunoscu Robin. Noi vrem ceva care să arate mai vesel, dar nu-i nici o grabă, avem tot timpul din lume!

– Acum n-avem! îl întrerupse Penelope. Trebuie să mă întorc la munca mea. Hai să mergem, Robin, vreau să văd cei „Cinci acri" cu tine... să stabilim ce vite ai și ce mai este necesar să cumperi.

– Ai dreptate. Robin o privi pe Kay. Vii, dragă, sau poate vrei să rămâi aici, să te uiți în jur și să-ți faci un plan cu ce vrei să faci – eu sunt de acord cu tot ce-ți place ție. Fă și o listă cu lucrurile care trebuie cumpărate. Te va ajuta doamna Sykes, știe ce avem și ce n-avem.

– Pot să mă descurc și fără ea, ripostă Kay. Ar trebui să hotărâm împreună... dar nu-ți mai pierde timpul acum, du-te cu Penny. Eu nu vin, te aștept aici.

Capitolul 6

– Doamnă Somers... doamnă Somers! o striga Christine din grădină. Se întoarce Kay, o văd, este chiar în vârful dealului!

Strigătul surescitat al copilului se auzi în bucătărie unde doamna Somers spăla serviciul de ceai. Ștergându-și mâinile, ea ieși și se duse la Christine.

– Kay se întoarce mai devreme decât m-am așteptat – și tu care credeai că n-o s-o mai vezi înainte de culcare.

– Ce bine! încuviință Christine. Am fost ocupată toată ziua și mi-a plăcut foarte mult, dar mi-a fost dor de Kay. Se duse șchiopătând peste pajiște și când Kay apăru la poartă, era toată numai un zâmbet. Îmi pare așa de bine că te-ai întors... voiam să te văd înainte de culcare. Am să-ți spun o grămadă de lucruri. M-am dus peste tot... i-am fost de mare ajutor doamnei Somers, nu-i așa? întrebă fetița întorcându-se spre aceasta și fără să aștepte răspuns continuă să sporovoiască. Și tu ai fost ocupată? Îți place noua casă? Doamna Somers mi-a spus că te vei mărita cu domnul Aldon și o să locuiești acolo; când îl pot vedea pe domnul Aldon? Este drăguț?

Așezându-se pe un scaun, Kay trase copilul lângă ea.

– Îmi pare bine că ai avut o zi atât de plăcută. Se întoarse spre maică-sa. M-am întors mai devreme fiindcă nu puteam face prea mult și m-am gândit că sunt mai de folos aici, dându-ți o mână de ajutor. Își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte și-și lăsă mâna obosită în poală. Se pare că-s foarte multe lucruri de făcut acolo. Nu cred că Robin se va întoarce devreme, muncește teribil de mult. Penny spune că staulele trebuie refăcute înainte de a aduce animalele acolo; ea a reușit să angajeze doi zilieri, în această după-amiază, care s-au și apucat de lucru. Licitația de la ferma Dell are loc miercuri și Penny crede că Robin ar trebui să cumpere vite, zice că-i o ocazie prea bună ca s-o rateze.

Doamna Somers se așeză vizavi de fiica sa și potrivindu-și ochelarii își luă coșul de lucru.

– Am auzit că ferma a fost foarte neglijată.

– Cu siguranță! Penny merge la Staunford să caute mână de lucru. Au rămas muncitori liberi după pensionarea fermierului Dell.

– Și casa trebuie să arate rău, zise doamna Somers punând ață în ac.

– Foarte rău! O casă drăguță care a ajuns o ruină. N-ar fi prea multe de reparat, rectifică Kay. Dar ce se face acum, ne va scăpa de necazuri mai târziu. Totul trebuie curățat fiindcă este un miros de mucegai în camerele nefolosite. Mobila este imposibilă, iar draperiile parcă sunt scoase de la gunoi. Robin a aranjat ca doamna Sykes să rămână, deși aș vrea să-mi conduc casa singură, și să aranjez lucrurile așa cum vreau eu.

Doamna Somers se uită peste ochelari și zâmbi.

– Îmi imaginez că ai ideile tale foarte definitive, dar poate doamna Sykes îți va fi de ajutor, la urma urmei ea înțelege lucrurile dintr-o fermă, ea și bărbatul ei au fost acolo mulți ani.

– Metodele ei s-ar putea să nu fie metodele mele, insistă Kay. Chiar azi ne-a servit masa în bucătărie... imaginează-ți, Penny, Robin și cu mine, stând în bucătărie, cu doamna Sykes servindu-ne direct din cratiță.

– Nu-mi dau seama... începu doamna Somers cu ezitare, dar mi se pare că dacă Robin o să se ocupe de proprietatea lui, cu ajutor, bineînțeles, îi va conveni să lucreze cu oamenii lui, seara se poate transforma într-un domn.

– Ești la fel ca Penny, râse Kay. Probabil că am stat prea mult timp la Londra și nu mă pot obișnui cu lucrurile de aici. Penny mi-a spus astăzi că sunt prea pretențioasă, zâmbi Kay gânditoare. Dar știu că n-aș putea locui în acea casă așa cum este.

– O s-o faci în timp – ce-i graba asta... Doamna Somers se întrerupse și se ridică în picioare. Mă duc să mă uit la cuptor, să dau gazele mai încet, dacă Robin întârzie. Ajungând la ușă se întoarse. Oh, Kay, am uitat să-ți spun că a telefonat domnul Raynal azi dimineață. O să vină sâmbăta viitoare pe aici. I-am spus că poate veni oricând dorește, am încercat să-l conving să rămână să mănânce aici, dar mă îndoiesc că o să vrea.

– Domnul Raynal... vine aici sâmbătă? Kay își înghiți vorbele care-i veneau, amintindu-și de prezența Christinei, și-și schimbă atitudinea. Va fi nemaipomenit, nu-i așa, Christine? Nu credeam că o să vină așa de curând.

– Ești bucuroasă, nu?

Christinei nu-i scăpase iritarea momentană a lui Kay și era neliniștită de răspunsul ei. Regretându-și scăparea, Kay se grăbi să-și îndrepte greșeala prefăcându-se entuziasmată. Bineînțeles că va fi minunat să-l vadă din nou pe domnul Raynal și că reușea să vină în vizită atât de repede. Dar în timp ce-și manifesta plăcerea, sentimentele ei reale erau foarte diferite și era enervată

de vizita iminentă. Firește că domnul Raynal voia să vadă copilul și fusese de acord cu invitația mamei ei, dar ca să apară atât de curând după sosirea Christinei era – după părerea lui Kay – prea mult.

După ce o culcară pe Christine, Kay abordă din nou subiectul, în timp ce maică-sa pregătea mâncarea pentru seară.

– Mamă, nu-l mai încuraja pe doctorul Raynal să vină aici. Vreau să spun, dacă telefonează nu mai fi atât de ospitalieră. Nu-mi place acest om, nu m-am înțeles niciodată cu el la spital, spuse ea cu bruschețe.

– Și atunci de ce naiba ai adus-o pe nepoată-sa aici? Dacă nu mai voiai să-l vezi pe domnul Raynal, n-a fost cel mai înțelept lucru, nu crezi?

Tonul doamnei Somers era blând dar ferm.

– Nu știu, presupun că n-am fost prea isteață în toată această chestie. M-am implicat de la început, în seara când m-am dus la școală cu doctorul Raynal, ți-am spus asta. M-am atașat de Christine de când am văzut-o, dar asta nu mă face să vreau să-l cunosc mai bine pe unchiul ei.

– Atunci ar fi mai bine să nu fii acasă când vine el. Schimbându-și tonul, doamna Somers continuă... Cred că acest Robin și cu Penny... asta-i bicicleta lui Penny, și cred c-am auzit o voce de bărbat. Se uită pe geam. Da, sunt ei amândoi. Fugi și adu-i lui Robin ceva de băut și eu o să mă grăbesc cu cina.

Cuprinsă de brațele lui Robin, Kay se simți din nou împăcată. Fusese o zi plină de încercări, dar acum, cu Robin în fotoliu și ea așezată pe taburet la picioarele lui, îngrijorările i se duseseră.

– Ați făcut câte ceva astăzi, cum merg lucrurile?

– Nu prea rău. Am vorbit cu doi dintre oamenii lui Dell și vin la mine de săptămâna viitoare, răspunse el sorbind cu sete din

paharul pe care-l ținea în mână. Ce bun a fost... Toată ziua am tânjit să beau ceva, dar nu există nici o picătură la fermă. O trase pe Kay mai aproape de el... Pământul are posibilități enorme... dă-mi doar douăsprezece luni și nu vei mai cunoaște locul! exclamă el plin de entuziasm. Păcat că n-am știut mai multe despre condițiile de aici – am învățat multe lucruri în Australia, dar nu se pot folosi toate aici. Penny mi-a fost de mare ajutor. Are un cap foarte organizat, nici nu știu de unde a cules toate aceste informații.

– Splendid, vorbi Kay cu sinceritate, și totuși se simți și dezamăgită, fiindcă nu-i putea fi de nici un folos lui Robin. Mâine, când vin la tine, mergi cu mine prin toată casa? Sunt multe de făcut și cred că nu știu exact de ce este nevoie, ar trebui să discutăm împreună. Știu că pot s-o transform în cea mai drăguță casă din lume.

– Sunt sigur că poți, zâmbi Robin. Dar ai răbdare, iubita mea, mai întâi trebuie să avem grijă de pământ, din asta o să trăim.

– Dar nu-mi pot începe viața de femeie măritată într-o casa ca asta, protestă Kay. Trebuie să mă ajuți să aranjez totul înainte de a mă întoarce la Londra. Casa este atât de neglijată, de deprimantă... supraaglomerată cu prostii și mobilă veche. Trebuie să ne descotorosim de tot ce nu este necesar și să cumpărăm altă mobilă, cel puțin pentru salon și dormitor, chiar dacă trebuie să așteptăm pentru restul...

Intrarea intempestivă a Penelopei o întrerupse brusc pe Kay.

– Bună... oh, Robin, vino și prezintă-te Christinei, încă nu s-a culcat și tocmai îmi vorbea despre „ziua ei ocupată”, râse Penelope. Cred că vrea să te vadă, să stabilească dacă o meriți pe Kay!

Robin și Kay râseră amândoi, apoi Robin se duse cu Penelope la ușă.

– Mă duc să văd copilul… cobor într-o clipă, Kay.

Trecu de fapt o jumătate de oră și doamna Somers sunase clopoțelul pentru cină, când Penelope și Robin ieșiră din camera Christinei. Spre surprinderea lui Kay, Robin intră în sufragerie cu Christine în brațe.

– Copilul nu vrea să i se ducă tava sus ca să mănânce singură. O să cineze cu noi, nu-i așa, micuță domnișoară?

– Dar, Robin… protestă Kay. Christine a fost în picioare toată ziua – a mers mult și are nevoie de odihnă.

Christine o privi pe Kay, rugătoare.

– Te rog, Kay, nu pot să rămân la cină? Nu sunt obosită.

– Kay este o exagerată, râse Penelope. Dacă o să te julești la un deget, Robin, ea o să-ți facă baie cu antiseptic și o să te pună în pat!

Kay nu mai spuse nimic, dar pentru a-și ascunde iritarea se ocupă de farfurii. Doamna Somers veni lângă ea și-i șopti la ureche:

– Nu te necăji, dragă, nu i-a făcut rău fetiței plimbarea, o s-o culcăm mâine un pic mai devreme.

Kay se strădui să-i zâmbească mamei sale, dar se gândi că chiar dacă nu se pricepea la cereale și vite, familia trebuie să știe că ea este cea mai în măsură să îngrijească un copil convalescent.

***

Kay târî un coș cu vechituri de-a lungul coridorului fermei Aldon și-l trânti pe podeaua bucătăriei.

– Toate acestea sunt din dulapurile din salon, o informă ea pe doamna Sykes. Scoate-le afară să fie arse. M-am uitat printre ele cu atenție și nu este nimic de trebuință.

Doamna Sykes își ridică ochii de la rufele pe care le călca și cercetă coșul.

– Unele dintre acestea... începu ea, dar Kay o întrerupse repede.

– Arde-le, doamnă Sykes, chiar acum. Dacă le pui cumva în alt loc din casă, nu voi mai lumina locul niciodată.

Fără a mai aștepta vreun răspuns, Kay părăsi bucătăria și se întoarse în salon, așezându-se pe dușumea, printre niște vrafuri de cărți. Și acestea trebuiau sortate; fiecare dulap, fiecare sertar, trebuiau puse în ordine, fiecare colț al casei trebuia curățat înainte ca ea să fie satisfăcută. Înăbușindu-și un căscat își continuă treaba.

Trecu sistematic prin vrafurile de cărți, păstrându-le pe unele și dându-le la o parte pe altele. Și aici ar fi avut nevoie de sfatul lui Robin! Kay oftă; era fără speranță să-l aștepte pe Robin care era ocupat cu ferma... el și Penelope, trebuia să recunoască, făceau miracole în câmpurile neglijate. Robin îi dăduse mână liberă să facă tot ce dorea în casă, dar Kay nu se aștepta la nici un ajutor din partea celor doi.

Penelope își luase liber de la veterinar și-și petrecea întreaga zi asistându-l pe Robin, nu numai cu sfatul, ci și practic, lucrând cot la cot cu el. Kay oftă din nou; era acasă abia de o săptămână și aflase despre sora ei mult mai multe decât știuse vreodată. Penny era o persoană uimitoare și Kay nu-i va putea mulțumi destul niciodată pentru ajutorul pe care i-l dădea lui Robin. Știa că după ce lucrurile vor fi puse în ordine, ea va conduce casa și, cu ajutorul doamnei Sykes, lăptăria, dar nu se vedea deloc lucrând la câmp.

– Kay... Kay... putem intra?... Uite pe cine am adus cu mine, n-ai să ghicești!

Vocea veselă, copilărească a Christinei o trezi pe Kay din gânduri. Uimită, se întoarse să se uite spre ușă.

– Christine, cum ai ajuns aici, doar n-ai mers pe jos? Cum te-a lăsat mama atâta drum singură?

Kay n-avu nevoie de răspuns când în spatele Christinei apăru Peter Raynal.

– A venit unchiul să mă vadă azi, trebuie c-ai uitat că sosește. L-am făcut să mă aducă aici pentru că muream de curiozitate să-ți văd casa și știam că nu trebuie să merg atâta pe jos. Am venit cu mașina. M-am gândit că-i o idee nemaipomenită să vin aici și credeam că ți-ar face plăcere să-l vezi pe unchiul, poate ți-a fost dor de el.

Trăncăneala copilului îi dădu răgaz lui Kay să-și adune gândurile. Ideea de a-l evita pe Peter Raynal nu-i reușise și mai bine ar fi rămas acasă la maică-sa, să-l întâmpine pe acesta în condiții civilizate, în loc de o cameră ca o cocină de porci. Era conștientă de aspectul ei neglijent, părul ciufulit, mâinile și picioarele murdare. Kay era furioară, furioasă pe sine pentru că nu prevăzuse o astfel de posibilitate și-i permisese lui s-o vadă altfel decât ca pe fata pe care o cunoștea ca asistentă, în sala doi de chirurgie.

– Îmi pare rău că năvălim așa... îi întinse mâna vizitatorul ei.

– Nu-i cel mai favorabil moment. Kay își îndesă mâinile în buzunare. Scuză-mă, sunt murdară pe mâini.

– Ești supărată? Te deranjează că am venit? întrebă Christine cu un tremur în voce.

Într-o secundă, Kay își uită iritarea și se aplecă să ia copilul de umeri.

– Sigur că nu sunt supărată – îmi pare foarte bine că ai venit și ai avut și o ocazie minunată. Neavând mașina noastră, nu știu cum te-aș fi adus vreodată aici, dacă n-ai fi venit cu unchiul tău.

Zâmbetul lui Kay și cele câteva cuvinte de asigurare îi înlăturară temerile Christinei. Ea șchiopătă până la geam și

cercetă curioasă peisajul. Dacă pe Christine o liniștise, nu același lucru se întâmplă cu Peter Raynal. Se vedea că pentru ea, el nu era un vizitator binevenit. Asistenta Somers detesta să fie luată prin surprindere, probabil, și ar fi purtat pică oricui ar fi găsit-o cu un singur fir de păr deranjat. Peter Raynal; după părerea lui, ea arăta mai atrăgătoare, așa neglijentă cum era, decât multe fete elegante.

– Ce vedere drăguță... oh, Kay, e mai frumos decât la Hilltop!

– Este o casă foarte frumoasă... secolul optsprezece, presupun? vorbi Peter Raynal.

Acesta ajunsese la concluzia că era mai bine să poarte o conversație politicoasă, în loc să se retragă. Kay Somers era o fată ciudată oricum, hotărî el. Fusese minunată cu Christine și aproape prietenoasă cu el o dată sau de două ori, dar în majoritatea timpului rămânea în carapacea ei.

– Este o casă frumoasă... unele părți sunt din secolul optsprezece, dar a rămas puțin din casa originală, unele părți s-au distrus și altele au fost înlocuite. Felul în care Raynal lăudase casa temperase iritarea lui Kay... A fost mult neglijată, are nevoie de reparație și renovare – fără a mai vorbi de mobilare... Arătă spre grămezile de pe podea. Încerc să mai debarasez pe aici, dar nu prea știu de unde să încep.

– Tu... ezită el, și viitorul tău soț v-ați propus să remobilați?

– Robin mi-a dat mână liberă. Trebuie să mă descotorosesc de toate aceste chestii victoriene... mă sufocă, se forță Kay să râdă. Necazul este că nu știu ce să păstrez și ce să vând. E foarte greu – ar trebui să discut cu Robin, dar el este foarte ocupat cu ferma, și eu sunt îngrozitor de grăbită.

– Îmi imaginez, încuviință el. Pe mine m-ar mânca degetele să fac ca locul să arate bine; sunt foarte interesat de casele vechi și antichități și această casă ar fi decorul potrivit.

– Așa crezi? se interesă Kay entuziastă, iritarea ei risipindu-se. M-am gândit să păstrez acel dulap de colț... și biblioteca... Bineînțeles, scaunele trebuie vândute, și acel birou oribil.

El ezită înainte de a da replica:

– Aș fi bucuros să-ți ofer un ajutor... „expert” ca să zic așa. Am unele cunoștințe despre antichități și mobilă și ai ceva lucruri interesante pe aici; fratele meu, tatăl Christinei, era un expert. Pentru el era un hobby, a scris cărți despre acest subiect și am învățat multe de la el.

– Chiar m-ai ajuta? Vocea lui Kay era plină de entuziasm și uitase orice antipatie față de doctor.

Nimeni de la St. Jude’s n-ar fi crezut că, într-o zi, Kay și cu Peter Raynal, s-ar fi găsit în patru labe, într-o mansardă plină de praf, căutând comori! Mansarda era plină de cutii vechi, lăzi, geamantane și mobile de tot soiul, sub un strat gros de praf, și fusese sugestia lui Peter ca ei să cerceteze acest loc unde erau atâtea piese stocate și uitate. El fusese cu Kay prin fiecare cameră, ajutând-o și dându-i idei în legătură cu mobilarea, idei pe care fata le găsi nemaipomenite. Avusese atâtea sugestii folositoare, mobilă schimbată aici, o carpetă uzată dincolo, lucruri la care Kay nu s-ar fi gândit niciodată și care nu presupuneau cheltuială, dar schimbau aspectul casei.

După aproape o oră, conchiseră că posibilitățile mansardei fuseseră cercetate și se pregătiră să coboare.

– Lasă-mă să cobor eu primul și să-ți dau o mână de ajutor. Peter puse piciorul pe prima treaptă a scării și o verifică dacă era solidă. Îmi plac antichitățile, dar asta nu se aplică și la scările șubrede.

– Pot coborî? Ții scara bine?

Într-o clipă ea stătea roșie și cu răsuflarea tăiată, lângă el, apoi amândoi izbucniră în râs.

– Doamne, ce murdar ești! exclamă Kay. Îmi pare foarte rău, costumul tău... plin de pânze de păianjen și praf... n-ar fi trebuit să te las... Fetei i se părea acum îngrozitor că permisese unui musafir și mai ales lui Peter Raynal să ajungă într-o astfel de stare din cauza ei... Hai la baie, este apă caldă, și o să-ți aduc un prosop și o perie de haine.

– Nu te necăji atât, nu este decât praf care se va curăța, dar mie mi-a făcut mare plăcere să mă ocup de așa ceva. Să știi că și tu ești murdară, până și pe față.

Când zece minute mai târziu, Kay îl reîntâlni pe Peter în salon, ea-și dăduse șorțul jos, se pieptănase, pudrase și rujase, încât arăta impecabil ca întotdeauna.

– Unde-i Christine? Se duse la fereastră și se uită. Oh, vorbește cu sora mea și cu Robin... ei o iubesc. Se întoarse și-i zâmbi lui Raynal. De fapt, toți o iubim.

Tocmai când Kay vorbea, se auzi vocea subțirică a Christinei care apăru în prag cu cățelușul în brațe.

– Unchiule... Kay... au sosit purceii pe care i-a cumpărat domnul Aldon, îi auziți guițând? Domnul Aldon și Penelope s-au dus să-i închidă. Vreau să-i văd, trebuie să fie foarte distractiv. Nu vreți să-i vedeți și voi?

Kay râse, apoi se întoarse spre Peter care fusese un martor tăcut al acestei scene.

– Ce părere ai? Vrei să vezi porcii? întrebă ea plină de veselie.

– N-aș scăpa această scenă pentru nimic în lume... O apucă pe Christine de umeri... Dar dacă te-ai duce tu, iar eu și Kay am rămâne aici... sau... în timp ce tu ești ocupată, Kay și cu mine ne-am duce în sat să bem un ceai și când ne întoarcem îmi voi la lua la revedere de la tine înainte de plecare... Se opri când Robin și Penelope intrară în cameră.

Se făcură repede prezentările și stătură toți de vorbă în cameră. Peter o găsi pe Penelope foarte diferită de sora ei; amândouă erau atrăgătoare – Penelope, bine clădită, radia vitalitatea unei flori exotice – Kay, mai eterică, mai greu de înțeles, mai intangibilă... Își concentră atenția asupra tânărului cu pielea bronzată și părul albit de soare. Acesta era bărbatul pe care-l alesese Kay? Era un tip arătos și din cele câteva cuvinte pe care le schimbaseră, lui Peter îi plăcu foarte mult.

– Îmi pare bine că o lăsați pe Christine cu noi... se va distra, râse Penelope. Nu ne așteptați cu ceaiul, mai întâi să intalăm animalele.

Pentru o clipă, Kay și Peter îi urmăriră cum se îndepărtau toți trei, Christine ținându-l de mână pe Robin, apoi Kay se întoarse spre doctor.

– Ce părere ai de niște ceai?

În momentul în care întrebă își aminti de ceștile desperecheate... șorțul murdar al doamnei Sykes... și inima i se strânse.

Spre marea ei ușurare Peter reveni la propunerea inițială de a merge în sat și Kay acceptă.

Capitolul 7

Când Kay trecu în revistă evenimentele primei săptămâni de vacanță, constată cu surprindere că vizita lui Peter Raynal constituia singurul moment de relaxare adevărată de care se bucurase. Din momentul sosirii lui Robin în prima ei seară acasă, viața părea să fi fost o nesfârșită grabă. Kay era recunoscătoare surorii sale că preluase responsabilitatea de a-l ajuta pe Robin să pună lucrurile în ordine la fermă, dar ea rămăsese singură să se ocupă de aranjarea casei. Robin era ocupat toată ziua și doar seara, după cină, mai discutau câte ceva despre locuință și chiar atunci ea constata uneori că el era preocupat doar de ferma în sine.

De multe ori Kay se întreba dacă Robin sau Penelope observau ce schimbări făcuse. Ei nu remarcaseră noul serviciu de ceai până când ea nu le atrăsese atenția. Când se întorceau acasă după o zi grea de muncă, atât Penelope cât și Robin păreau surprinși că și Kay era obosită, când ea scutura covoare, aerisea saltele, agăța draperii, ceea ce reprezenta un efort aproape la fel

de mare cu al lor. Da, uitându-se în urmă, acea după-amiază cu Raynal fusese un moment de relaxare; nu că nu munciseră, Kay își amintea cu amuzament cum cercetaseră mansarda în patru labe, dar fusese o adevărată ușurare să aibă pe cineva căruia să-i ceară sfatul, cineva căruia să-i împărtășească problemele ei.

Kay și Robin fixară data căsătoriei lor pentru sâmbăta următoare, rămânându-le doar o săptămână de petrecut împreună înainte de întoarcerea fetei la spital. Încă mai erau multe de făcut, își reaminti ea, atât în noul ei cămin cât și pentru pregătirea ei personală pentru căsătorie!

Acestea erau principalele motive pentru care se afla în tren, cu o lungă listă de cumpărături în poșetă. În plus mai avea și o întâlnire la prânz cu Janet și un telefon de dat lui Peter Raynal pentru a-i lăsa o radiografie a piciorului Christinei, făcută la spitalul local.

În afară de cumpărături pentru casă, mai trebuia să-și cumpere o pălărie albastră pentru căsătorie, care să se asorteze cu rochia pe care și-o cumpărase înainte de concediu. Bineînțeles că această pălărie n-o va mai purta ca nevastă de fermier, dar extravagantă sau nu, trebuia s-o cumpere, hotărî Kay.

Luând un taxi din stație, se duse direct în centrul comercial pentru a-și face cumpărăturile propuse. Timpul zburase, iar când Kay o aștepta pe Janet la intrarea din Corner House, era mulțumită că făcuse cel puțin o treime din cumpărături.

– Kay, ce bine că te văd! exclamă Janet. Arăți nemaipomenit... ai mai multă culoare în obraji și cred că te-ai mai îngrășat... Ce bine arăți!

Cele două prietene intrară în restaurant și aleseră o măsuță retrasă, pentru a putea vorbi în voie.

– Nu pot să cred că a trecut doar o săptămână de când ai plecat. Spune-mi tot ce s-a întâmplat – ai petrecut bine, Robin a corespuns așteptărilor tale? Cum este viitoarea ta casă? Când te măriți?

– Mai încet, râse Kay. Nu pot răspunde la toate întrebările deodată. Totul este în regulă, eu și Robin ne căsătorim sâmbăta viitoare.

Janet o puse la curent cu toate evenimentele petrecute la Chirurgie doi, iar Kay era fericită să aibă pe cineva cu care să discute problemele ei de la ferma Aldon.

– Cum merge Christine? întrebă Janet când își aprinse a patra țigară.

– Minunat! Copilul nu pune nici un fel de probleme. Mama se bucură de compania ei. Fetița arată mult mai bine și merge splendid. Am aici ultima ei radiografie, arătă Kay spre plicul ce se sprijinea de poșeta ei. Am promis s-o las la domnul Raynal; a venit acum câteva zile și a spus că dacă este bine, crede că ghipsul poate fi scos în această săptămână. Kay se uită la ceas. Acum trebuie să mă grăbesc; dacă nu-mi termin cumpărăturile, casa nu va fi locuibilă până sâmbătă.

– Nu-s suficiente lucruri în casă ca să începi cu ele?

– Nu există nici un cearșaf decent, cu care să poți face patul. Totul este îngrozitor! oftă Kay. A fost o muncă grea să aranjez totul și încă mai sunt multe de făcut.

– Mi se pare o prostie să grăbești lucrurile... pufăi Janet din țigară gânditoare. Sora ta pare să conducă ferma. O să facă asta și după ce tu te vei căsători?

– Nu, are o slujbă – acum este în concediu și-și dedică tot timpul lui Robin, care nu știu ce s-ar fi făcut fără ea.

– Ți-ar plăcea să-l ajuți cu ferma, să mergi pe câmp? Nu mi te pot imagina.

– Nu știu, rosti Kay rezervată. Sincer, mă cam sperie. N-aș putea să fac ce face Penny.

– Mă întreb... începu Janet, șovăind. Nu ești un pic geloasă pe sora ta? Știu că dacă aș fi în locul tău, eu aș fi. Nu mi-ar plăcea ca ea să aibă parte de toată această distracție.

– Dar pentru mine n-ar fi distractiv. N-aș putea să ajut așa cum face ea – n-aș ști de unde să încep, râse Kay, dar simți o înțepătură în suflet.

Fusese un prânz plăcut și Kay se simți înviorată când își reîncepu cumpărăturile. După ce-și termină lista hotărî că putea să-și dedice puțin timp și alegerii unei pălării. Nu dură mult. Kay o văzu într-o vitrină și hotărî că era ceea ce îi trebuia.

– Ar trebui s-o cumpărați, o sfătui vânzătoarea când Kay o probă. Se asortează cu costumul dumneavoastră... de fapt este o pălărie pe care o puteți purta la diferite ocazii.

Ocazii?... O singură ocazie... își zâmbi Kay. Vânzătoarea nu știa că urma să fie purtată la cea mai importantă ocazie a vieții ei.

– Cred c-o s-o iau, dar mi-e teamă să nu se strice, am de făcut o călătorie lungă, cu trenul.

– Vă stă foarte bine, o privi vânzătoarea cu admirație. Și merge bine atât cu un costum cât și cu o rochie.

Înainte de a se fi putut răzgândi, Kay se trezi cu pălăria pe cap, în timp ce vânzătoarea o împacheta pe cea veche. Nu mai era timp de cumpărături acum și Kay hotărî să ducă radiografia în Wimpole Street, ca să poată prinde trenul de cinci și un sfert spre Staunford.

Zece minute mai târziu stătea la ușa lui Peter Raynal, așteptând să i se răspundă la sonerie. Nu așteptă mult și menajera apăru în prag.

– Bună seara, domnișoară. O pofti să intre în hol. Domnul Raynal este în birou, o să-i spun că sunteți aici.

– Nu-i nevoie. Îi întinse plicul cu radiografia. Mă așteaptă un taxi, trebuie să prind trenul, adăugă ea în grabă când îl zări pe Peter Raynal coborând scările în hol.

– Kay, tu ești? Ai adus radiografia Christinei? Dar nu te grăbi, adăugă el când realiză că fata se ducea spre ușă. Hai să ne uităm la ea. Le-am adus pe celelalte vechi ca să văd progresele făcute.

– Vreau să prind trenul de cinci și un sfert, spuse Kay. Am avut o zi lungă în oraș, chiar trebuie să plec.

– Trenurile sunt destul de frecvente, zâmbi dezarmant Peter Raynal. Dacă ai fost ocupată în oraș, ai motiv să te odihnești înainte de întoarcere. Ce părere ai despre un ceai?... Nu-i nici un motiv să te grăbești, nu?

– Presupun că nu, recunoscu Kay, trezindu-se că urcă scările alături de Peter Raynal.

Cu un oftat de ușurare se așeză în scaunul oferit de acesta și pentru câteva clipe își plimbă privirea prin camera binecunoscută. Ce confortabilă era și de un gust perfect, măcar de ar putea crea și ea o astfel de atmosferă în noua ei casă, o atmosferă nu obligatoriu de lux, dar de pace.

– Pari foarte adâncită în gânduri, ce te frământă? întrebă glumeț Peter Raynal.

– Mă gândeam din nou la mobilă... admiram această încăpere... mă întrebam dacă aș putea face măcar pe sfert ca aici

la ferma Aldon, recunoscu Kay, adăugând: Dar am continuat, mulțumită ție, am făcut multe îmbunătățiri, totuși merge încet și este foarte greu să iau decizii de una singură.

Ea sorbi din ceaiul fierbinte și-și unse o felie de pâine cu unt. Își dădu seama brusc cât de obosită era, efortul neobișnuit de a face atâtea cumpărături o lăsase vlăguită psihic și fizic. Dintr-o dată sări în picioare.

– Taxiul... oare mai așteaptă?

– Nu te nelinişti, doamna Harris l-a contramandat. Te voi duce eu la gară când vei fi gata.

– Mulțumesc.

Kay se așeză la loc recunoscătoare.

– Iartă-mă că mă amestec, dar pot să-ți spun cât de mult îmi place pălăria ta? Te face să arăți altfel, poate fiindcă nu sunt obișnuit să te văd cu pălărie. Oricum, efectul este încântător.

O astfel de remarcă din partea lui Peter Raynal era atât de neașteptată încât Kay simți cum i se înroșesc obrajii.

– Îmi pare bine că-ți place. Știu că este un pic frivolă... De obicei nu mă dedau la astfel de extravaganțe, dar este o ocazie foarte specială... cununia mea.

Conștientă brusc de turnura luată de conversație, Kay schimbă subiectul și timp de o jumătate de oră vorbiră despre generalități, până când începură să vorbească iarăși despre ferma Aldon.

– Mi-a plăcut foarte mult domnul Aldon, spuse Peter Raynal cu sinceritate. Cred că va face un lucru bun cu acea fermă. Mi-a făcut plăcere s-o cunosc și pe sora ta... ce diferite sunteți, nu-mi vine să cred că sunteți surori. Penelope pare să fie o persoană foarte capabilă. Nu cred că poate s-o înfrângă ceva. Atât ea cât și domnul Aldon par pregătiți să treacă peste orice.

– Așa este, încuviință Kay. Penny lucrează ca un bărbat și n-ai idee ce-au făcut ea și Robin la fermă de când ai văzut-o ultima dată. Lui îi va lipsi ajutorul ei când Penny se va întoarce la munca sa.

– Atunci n-o să rămână? întrebă Raynal, oferindu-i o țigară.

– Slavă Domnului, nu! răspunse Kay. Și când Penny se va întoarce la treaba ei, eu voi începe să-i suplinesc lipsa, oftă ea. Mi-e teamă că n-o voi face niciodată așa cum trebuie.

– Ți-a trecut prin cap vreodată că probabil n-o să te adaptezi? zâmbi Peter Raynal în timp ce-i punea întrebarea.

– Atât tu cât și Janet – asistenta Ling – păreți să credeți că sunt total incapabilă.

În vocea lui Kay era o notă de supărare, o notă care nu-i era nefamiliară lui Peter Raynal și pentru a nu suporta consecințele, acesta schimbă subiectul și-și concentră atenția asupra radiografiei pe care Kay o adusese cu ea.

– Cred că ghipsul poate fi dat jos cât de curând posibil, sudarea oaselor pare să fie perfectă, zise el punând filmul la loc în plic. Când propui să vin și să-l scot?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Cred că Christine va fi fericită fără ghips.

– Ia să vedem... Se ridică și-și studie agenda. Am o săptămână foarte încărcată... să văd când aș putea veni. Poate în weekend... sugeră el studiind încă paginile pline.

– Poate poți până atunci. Sâmbătă mă mărit.

– Sâmbătă? Splendid! îi zâmbi el. Atunci renunțăm la ziua de sâmbătă. Se întoarse și începu să consulte agenda. Mâine... nu, nu m-aș putea întoarce la timp. Se întoarse către Kay. Am o idee. Presupunând că te-aș duce eu înapoi în seara asta... da, îmi dau

seama că Christine va fi deja în pat... dar aş putea rămâne peste noapte la hotelul din sat şi dacă vin la voi pe la opt treizeci dimineaţa, să zicem, aş fi înapoi la ora zece.

– Aşa ar fi foarte bine, încuviinţă Kay. Asta, dacă nu te deranjează să stai peste noapte. Îmi pare rău că nu te putem găzdui, dar hotelul este foarte bun.

– Şi eu cred că este un plan bun... Ei bine, dacă nu-i nici o grabă, ce-ar fi cinăm mai întâi?

– Nu, mulţumesc. Maică-mea ne aşteaptă pe mine, Penny şi Robin la cină, aşa că trebuie să fiu acasă... bineînţeles că vom fi bucuroşi dacă vei cina cu noi.

Kay descoperi cu surprindere că invitaţia nu era o pură formalitate, ci ar fi chiar bucuroasă dacă el accepta.

– Mi-ar face plăcere... dacă nu va fi nici un deranj? adăugă el cu ezitare.

– Nimic n-o deranjează pe mama, ar fi jignită dacă ai refuza-o.

Kay se întrebă din nou de ce îl încuraja aşa de mult şi motivul îi apăru cu claritate. Ar fi o schimbare – şi o schimbare plăcută, căci cu Peter Raynal de faţă, nici Robin nici Penelope nu ar petrece toată seara discutând despre munca la câmp. Era sătulă de astfel de subiecte, aşa că un pic de variaţie ar fi o schimbare plăcută şi binevenită.

***

Doamna Somers risipi orice îndoială când îl întâmpină pe Peter cu multă căldură, şi ar fi fost imposibil s-o refuze cu cina.

– Cred că o să cinăm mai târziu, adăugă ea scuzându-se, căci Penelope şi Robin vin la ore atât de târzii. Se întoarse spre Kay.

Prepară-i ceva de băut domnului Raynal în timp ce eu mă duc să-mi continuu treaba. Făcu o pauză, după care adăugă: S-ar putea ca astăzi ei să întârzie mai mult fiindcă s-au dus la Londra să cumpere ceva pentru cotețele de găini, iar mașina bătrânului Aldon n-a mai fost folosită ani de zile. Va fi un miracol dacă se întorc fără a fi avut probleme.

– Au fost în oraș? întrebă Kay surprinsă. De ce naiba nu mi-au spus, nu știau că merg și eu?

– Așa am gândit și eu... dar știi ce zăpăciți sunt amândoi, nu cred că s-au hotărât până în ultimul moment, iar tu plecaseși când a telefonat Penny.

– Înțeleg, spuse Kay iritată.

I se părea o ofensă că Robin fusese în oraș toată ziua și ea nici măcar nu știuse. Felul în care el și Penny grăbeau totul, încercând să facă treaba dintr-o dată, făcea ca lucrurile să fie neplăcute pentru ceilalți.

– Propun să-i așteptăm până la opt și apoi să mâncăm. În fond, nu prea mai au ce să facă în oraș după ora cinci și chiar mergând într-o bujie, mașina nu va putea face mai mult de trei ore.

– Bine, dragă, este o idee bună. Doamna Somers recunoscuse asprimea din vocea lui Kay. Sunt sigură că ei vor ajunge până atunci și dacă nu, nu-i vom mai aștepta. Îi zâmbi fiicei sale. După ce-i pregătești ceva de băut domnului Raynal, ce-ar fi să-i cânți ceva? Nu cred că domnul Raynal te-a auzit vreodată cântând la pian și știi cât de mult îi place lui Chris să te audă în timp ce adoarme.

– Cânți la pian? Peter Raynal prinse nada aruncată de doamna Somers, părându-i-se un mijloc excelent de a schimba subiectul.

Kay luă sticla de sherry și paharele din bufet.

– Obișnuiam să cânt... acum am renunțat. Preferi cumva whisky?

– Nu, mulțumesc. El luă paharul oferit. Îmi cânți ceva?

Kay nu era genul de persoană care să refuze, invocând tot felul de scuze. I se părea firesc să se așeze la pian. Știa că-și pierduse dexteritatea și totuși era conștientă de abilitatea ei. Felul în care cânta era o revelație pentru el. Kay nu era o pianistă banală, se simțea la ea o sclipire de geniu, o dragoste și înțelegere a muzicii pe care n-o putea avea oricine. Cu un sentiment de dezamăgire, Peter își dădu seama de prezența doamnei Somers în ușă.

– Masa este gata, s-a făcut ora opt, așa că nu mai așteptăm.

Peter Raynal constată aceeași atmosferă plăcută la masă ca și prima oară când mâncase aici. Abia spre sfârșit, când își sorbea cafeaua, deveni conștient de o notă discordantă când Kay, uitându-se la ceas, se adresă mamei sale.

– Este aproape ora nouă, vă dați seama? Cred că ei vin pe jos.

Exact atunci se auzi un scrâșnet de roți pe alee și într-o clipă Penelope năvăli în cameră.

– Oh, ați mâncat... foarte bine. Se întrerupse când își dăduse seama că aveau un vizitator și avansă cu mâna întinsă. Domnule Raynal, am văzut o mașină și ne întrebam a cui este... ați adus-o pe Kay! Fără să aștepte răspuns se întoarse spre maică-sa. Robin și cu mine am mâncat ceva pe drum, muream de foame și nu mai puteam aștepta. Mașina a mers foarte prost... și-a bătut joc de noi, râse ea, dar lui Kay râsul i se păru artificial.

– Să mergem în cealaltă cameră... v-ați terminat cafeaua? i se adresă doamna Somers lui Peter. Este mai confortabil acolo.

În timp ce se îndreptau spre salon, Peter auzi frânturi de conversație între Kay și sora ei.

– ...sper că nu te deranjează că eu și Robin am plecat în oraș... Ne-am hotărât după plecarea ta, am fi putut merge împreună...

Se părea că Penelope își cerea scuze acum și Peter nu putu să nu gândească cât de bine se abținea Kay; sora mai mică părea să-l monopolizeze pe Robin Aldon și această veselie forțată pe care o afișa semăna cu atitudinea unui copil vinovat.

– Bună, Kay. Robin o trase pe Kay și o sărută. Ai avut o zi bună în oraș? Penny și cu mine ne-am hotărât după plecarea ta. Mi-aș fi dorit să te găsesc și să fi stat toți trei împreună.

– Penny știa că mă duc la domnul Raynal și ar fi putut să-mi lase un mesaj acolo. Kay se retrase din îmbrățișarea lui Robin. Dar n-are importanță, aș fi fost prea obosită.

Tonul ei era neutru și era imposibil să-i ghicești adevăratele sentimente.

– Bineînțeles, ce prostie din partea mea... ar fi trebuit să telefonez la domnul Raynal acasă, dar nu m-am gândit... oricum, acum este prea târziu, spuse Penelope, așezându-se într-un fotoliu și aprinzându-și o țigară. Dar să știi că Robin și cu mine am făcut o treabă bună, am cumpărat tot ce trebuie pentru repararea acoperișului la cotețe...

– Sunt sigură că pe domnul Raynal nu-l interesează găinile, rosti doamna Somers ridicându-și ochii de pe cusătura la care lucra.

– Bine, sunt sigură că și Kay este bucuroasă să întrerupem această conversație; nici pe ea n-o interesează cotețele, râse Penelope scurt. Cred că este numai vina mea, eu îl încurajez pe Robin să vorbească.

– Mi-e foame! Robin se ridică în picioare și-și întinse brațele deasupra capului. Sandvișurile acelea nu mi-au fost de ajuns... dar tu, Penny? Vrei o gustare?

– Sunt tarte cu cireșe în cămară... și bere... duceți-vă și luați-vă singuri.

Când Peter îi urmări pe Penelope și Robin plecând spre bucătărie, avu o senzație de ușurare. Trebuie să fie prezența Penelopei, hotărî el. Ea părea încordată, și prin plecarea ei, în cameră se reinstalase calmul. Era caraghios, trebui el să recunoască, dar de când o cunoscuse pe Penelope, îl frapase ca fiind o copilă iresponsabilă, cu pantalonii ei noroiți și bluza murdară, părând plină de bucuria de a trăi. În seara aceasta era diferită, sau greșea el? I se părea că în loc de veselia spontană la care se așteptase, râsul ei era forțat, avea ceva artificial în comportament și ochiul lui expert detectase gesturi nervoase pe care le făcuse cu mâinile, țigări pe jumătate fumate, aprinse una de la alta...

– Dumnezeule, trebuie să fiți flămânzi! Doamna Somers cercetă farfuriile pline-ochi pe care Penelope și Robin le aduseseră înăuntru. De ce nu mi-ați spus mai devreme? A rămas o grămadă de mâncare.

– Asta ajunge. Penelope se așeză la loc în scaunul pe care-l părăsise. Eu nu vreau prea mult, Robin mi-a umplut farfuria.

– Eu știu că sunt flămând, spuse Robin înghițind o bucată de tartă.

– Robin, dragule, fii atent... aceste firimituri... și sunt lipicioase. Kay sări în picioare să ridice o bucată de tartă, care căzuse din farfuria lui Robin și se lipise pe covor. Ar fi trebuit să-ți iei o tavă.

– Oh, pentru Dumnezeu, nu mai fi atât de cicălitoare!... Se va mătura. În vocea Penelopei se simțea o iritare necontrolată. Nu-l poți lăsa pe Robin în pace? Exagerarea ta constantă poate înnebuni pe oricine!

Inconștient, privirea lui Raynal fu atrasă spre Kay. O știa prea bine, acum va izbucni cearta – asistenta Somers nu accepta astfel de lucruri. Spre surprinderea lui, ea se opri pentru moment, apoi se întoarse la locul ei... paloarea nefirească din obraji și rigiditatea mișcării fiind singurele indicii că era jignită de vorbele surorii sale.

Robin își puse farfuria goală pe un colț de masă și pentru a o îmbuna, se duse și se așeză pe brațul scaunului ei, înconjurându-i umerii cu brațul.

– Nu mi-ai spus cum ți-a mers azi. Ai luat tot ce doreai? Apropo, am uitat să-ți spunem vestea cea bună... Se întoarse către Penelope... Nu-i așa, Penny? Apoi adresându-i-se din nou lui Kay, el adăugă: Ce părere ai? N-o să mai trebuiască să învățăm să îngrijim porcii, vacile și găinile. Domnul Morgan s-a dispensat de Penny; ea va veni la noi permanent și va prelua lăptăria și păsările domestice.

– Penny?... Nu mai lucrează cu domnul Morgan?... Dar nu înțeleg, bâigui Kay uimită.

– Este simplu. Știam că o să fii încântată și în fond, este cel mai firesc lucru pentru Penny – de ce să lucreze cu străinii, când cumnatul ei are nevoie de cineva ca ea.

– Sigur... Sunt foarte bucuroasă.

Tonul lui Kay era rece și Peter se minună că nimeni nu observa acest lucru, iar Robin continua să discute problema cu entuziasm.

Discuția mai dură un timp și în fiecare clipă devenea mai evident că entuziasmul lui Penelope și Robin nu era împărtășit de Kay. Dacă doamna Somers avea vreo părere, nu lăsă să se vadă acest lucru, păstrând o atitudine de o neutralitate deliberată.

În cele din urmă, Raynal se ridică în picioare anunțând că voia să plece.

După ce-și luă rămas-bun, se întoarse spre Kay.

– Mai am de aranjat câte ceva pentru mâine... pot să vorbesc cu tine?

– Sigur, te conduc, acceptă ea ieșind împreună cu el din încăpere.

Noaptea de vară era splendidă – cer senin, fără nici un nor, și o lună mare și strălucitoare. Lumina blândă accentua paloarea feței lui Kay și dădea un aspect eteric siluetei sale, așa cum stătea sprijinită de poartă.

– Mâine dimineață vin la opt treizeci... am adus tot ce trebuie cu mine... ce zici? Chris nu trebuie să mănânce prea mult, este un copil așa nervos...

– O să am grijă de toate, promise Kay întinzând mâna. Noapte bună.

Când Peter îi luă mâna, simți nevoia să prelungească conversația.

– Nu-i nici o grabă... Noaptea este așa plăcută, ce părere ai de câteva momente de plimbare, pe potecă?

– Dacă dorești, vorbi Kay cu indiferență, și îl urmă fără să protesteze.

– Cred că... o gură de aer îți va face bine; ai avut o seară care te-a călcat pe nervi.

Kay nu făcu nici un comentariu, adâncită în propriile gânduri, mergând tăcută lângă el. Părea că nu-și dă seama că el o luase de braț și-i permise s-o conducă spre o băncuță așezată lângă un gard.

– Ne așezăm aici? Câteva momente rămaseră amândoi tăcuți, apoi, într-un impuls, Peter îi luă amândouă mâinile și o întoarse cu fața spre el. Fără să-și dea seama, se trezi vorbind. Kay, vrei să faci ceva pentru mine? Știu că uneori n-a existat mare simpatie între noi, dar cred c-aș putea spune că acum ne înțelegem mai bine.

– Ce vrei să fac? întrebă Kay surprinsă fără a-și trage mâinile.

– Vreau să-ți amâni căsătoria... cel puțin până pleci definitiv de la spital.

– Să-mi amân căsătoria?

Kay își retrase mâinile și când își întoarse privirea spre Peter, ochii ei scăpărau de furie.

Pentru o clipă el rămase descumpănit. Ce naiba îl făcuse să pună o astfel de întrebare? Acționase dintr-un impuls pe care nu și-l putea explica. Ceva din subconștient trebuie să-i fi adus cuvintele pe buze, ca și cum o forță incontrolabilă îl împinsese să vorbească.

– Cred că această solicitare este o mare impertinență! Trebuie să-ți suport atitudinea nesuferită la spital, dar dacă crezi că poți să-mi dai ordine în viața intimă, te înșeli amarnic.

Se ridică în picioare și o luă la fugă pe potecă, dispărând în întuneric.

Peter rămase nehotărât dacă s-o urmeze, apoi se răzgândi și se duse spre mașină. Fusese o nebunie să-i ceară așa ceva.

Capitolul 8

Kay închise ușa de la casă și se sprijini cu spatele de ea, încercând să-și vină în fire. Izbucnirea bruscă de mânie părea s-o fi secătuit. Nu cumva sugestia lui Peter Raynal o șocase fiindcă era expresia gândurilor ei cele mai ascunse? Întreaga seară fusese o grea încercare pentru ea: lipsa de considerație a lui Robin de a merge în oraș fără ea, ideea că Penelope va fi permanent la fermă și ca să pună capac la toate, mitocănia Penelopei. Toate aceste evenimente îi zdruncinaseră încrederea, iar Peter Raynal dăduse glas propriilor ei temeri.

– Kay, te-ai întors? Robin vrea să-ți spună noapte bună, se auzi vocea mamei sale din bucătărie. Penny s-a dus la culcare și el vrea să plece.

Când Robin apăru în hol, Kay făcu un efort suprem să pară naturală, dar când simți brațele lui puternice strângând-o, se liniști.

Când încuie ușa în urma lui Robin se simțea din nou calmă, încordarea dispăruse, singura senzație care rămăsese era o

intensă iritare împotriva lui Peter Raynal, care scosese la lumină dubiile pe care chiar și ea le avea. Rămase doar sentimentul că s-ar putea că totul să nu fie chiar bine între ea și Penelope, așa că atunci când ajunse la ușa propriei sale camere își strigă sora.

– Dacă nu ești încă în pat, Penny, vino un moment să-ți arăt ceva.

Când Penelope intră în camera lui Kay, îmbrăcată în pijama și cu un halat uzat pe umeri, Kay fu uimită să vadă că avea ochii roșii. Într-o clipă, fu lângă ea.

– Penny dragă, ce se întâmplă? Ai muncit prea mult... trebuie să fii obosită, se îngrijoră ea, conducând-o spre un fotoliu. Stai jos și spune-mi ce te frământă...

– Oh, n-am nimic. Penelope se scutură de sub mâna lui Kay, dar nu făcu nici un efort să se ridice din fotoliu. N-ai o țigară?

– Da, bineînțeles. Kay căută în poșetă și-i dădu ce dorea. Cobor și-ți aduc un ceai, după care vom sporovăi ca întotdeauna.

– Nu te mai obosi cu ceaiul, am mâncat și am băut toată seara, bombăni Penelope. De ce voiai să mă vezi?

Făcând un efort pentru a nu da importanță dispoziției proaste a Penelopei, Kay luă pălăria albastră și se opri în fața oglinzii să și-o aranjeze, apoi se întoarse spre sora ei.

– Ce părere ai? Nu-i drăguță?... Am luat-o astăzi. Fără a aștepta vreun răspuns, se duse la dulap și scoase rochia albastră, apoi ținând-o lângă obraz, se întoarse din nou spre soră-sa. Toaleta mea de nuntă... nu-i așa că se potrivește?

În loc de admirația pe care aștepta s-o găsească pe fața Penelopei, Kay se simți îngrozită s-o vadă izbucnind în plâns. Își trânti rochia și pălăria pe pat și îngenunche lângă sora ei.

– Penny, Penny dragă, ce este? întrebă ea îmbrățișând-o.

– N-are nici un sens să spun minciuni... poate știi și tu adevărul, suspină Penelope retrăgându-se din îmbrățișarea ei. Sunt geloasă... îngrozitor de geloasă... pe tine, rochia ta de cununie, pălăria, ferma Aldon și... și pe toate... da, și pe Robin!

– Penny, ești prea obosită, nu știi ce vorbești.

Kay vorbea blând, dar o teamă rece îi strângea inima.

– Nu sunt obosită, răspunse Penelope mai calmă. Îl iubesc pe Robin... ăsta-i adevărul! Cred că l-am iubit dintotdeauna, chiar și când eram o copilă și tu... tu... Se întrerupse, apoi își recăpătă controlul. Tu n-o să-l faci niciodată fericit, nu vei putea, nu încerci nici măcar să-l înțelegi, și-l cicălești mereu... îl cicălești... Se întrerupse și-și șterse ochii.

– Penny, nu știi ce spui! N-ar trebui să vorbești așa. Gheara de gheață din inima lui Kay se accentuă până când aproape nu mai putu să respire. Nu poate fi adevărat... nu cred... termină ea în șoaptă.

– Ba este adevărat! Penelope o prinse pe Kay de braț până îi intrară degetele în carne. Trebuie să mă crezi, trebuie să încerci să înțelegi. N-am făcut-o intenționat... știi că nu te-aș răni pentru nimic în lume. Dar așa s-a întâmplat, ceva la care nu m-am putut opune. Îl iubesc pe Robin, îl vreau mai mult decât orice pe lume. Poate c-aș fi fost în stare să trec peste mine, să-mi ascund sentimentele, dacă aș fi crezut că ar fi fericit cu tine. Niciodată n-o să poți să-l faci fericit, eu știu asta... și mă doare. Dacă n-ar fi fost acest lucru, n-ai fi știut niciodată.

– Robin știe? întrebă Kay liniștită.

– Nu, bineînțeles că nu știe... este mult prea corect. Atâta timp cât își închipuie că este îndrăgostit de tine, nici nu-și dă seama de existența mea.

– Nu crezi că mă iubește?

– Crede că te iubește. Penelope era mai calmă acum și aprinzând o țigară trase cu sete din ea, înainte de a continua. N-a avut ocazia să descopere, nu crezi?... Abia v-ați văzut unul cu celălalt... aș spune doar câteva ore în total, și vă căsătoriți sâmbătă.

– A fost propunerea lui Robin... începu Kay, dar Penelope o întrerupse.

– Știe că trebuie să te întorci la spital și să te căsătorești înainte de a pleca... nu prea a avut de ales, nu?

– Crezi că eu grăbesc lucrurile? Vocea lui Kay era calmă, dar inima îi bătea nebunește. Crezi... crezi c-ar trebui să-i sugerez să aștepte?

– Oh, Kay, dacă ai vrea! Penelope luă mâinile de gheață ale lui Kay într-ale ei. Fă-l pe Robin să amâne căsătoria... spune-i să aștepte până când vei fi liberă definitiv... spune-i orice, găsește orice scuză, dar așteaptă... te rog, așteaptă! se rugă ea și, cum Kay nu spunea nimic, continuă: dacă atunci când tu și Robin vă veți cunoaște mai bine, tot veți hotărî să vă căsătoriți, atunci nu-mi va mai păsa. Dacă-l poți face fericit, eu voi pleca... voi face orice. Vreau doar fericirea lui, jur! Robin este așa de simplu în unele privințe, ca un copil... a hotărât că tu erai iubita lui înainte de a pleca și așa a rămas, nu și-a dat seama că acum sunteți amândoi

adulți și v-ați schimbat... Vei aștepta, Kay, nu-i așa? Este vorba de fericirea lui Robin, el trebuie să hotărască, doar fă-o, dă-i timp!

– Voi face propunerea mâine. Ar fi mai bine să te duci la culcare, este îngrozitor de târziu.

Penelope se ridică de pe scaun și ducându-se la Kay, o luă de gât cu brațele.

– Înțelegi, nu? N-am vrut să fiu rea, dar n-am putut să mă abțin. Te iubesc și pe tine, nu este egoism... Tu și Robin însemnați foarte mult pentru mine. N-am putut să tac, am încercat, dar n-am putut!

– Înțeleg. Kay se eliberă de mâinile Penelopei și se rezemă de toaletă. Îmi pare bine c-ai fost sinceră... este mai bine așa, se strădui ea să zâmbească. Acum, du-te-n camera ta și culcă-te.

Câteva secunde după ieșirea surorii sale, Kay stătu nehotărâtă, apoi se duse la ușă și întoarse cheia în broască. Când trecu prin fața oglinzii, fu șocată de paloarea feței și ochii încercănați. Își simțea picioarele moi și se trânti pe pat. Pierdută în gânduri, retrăi scena care avusese loc și i se umeziră ochii. Și atunci o lăsară nervii, izbucnind într-un plâns cu sughițuri. Rochia de cununie era aruncată, la picioarele patului, iar pălăria complet turtită sub greutatea trupului ei.

La micul dejun de a doua zi evident că Penelope era rușinată de ieșirea pe care o avusese. Se uita cu coada ochiului la Kay, dar aceasta nu lăsa să se vadă din atitudinea ei care îi erau adevăratele sentimente. Penelope se chinui să dea mesei o notă de veselie și vorbi întruna, ca să-și ascundă propriul disconfort. Dar când doamna Somers părăsi camera pentru a umple cafetiera, Penelope avu ocazia să vorbească cu soră-sa între patru ochi.

– Kay, îmi pare rău de noaptea trecută. Ai avut dreptate, eram prea nervoasă, m-am comportat ca o măgăriță… uită ce am spus.

Ochii ei erau ca și ai surorii sale, plini de îngrijorare.

– Mulțumesc, Penny dragă, nu te îngrijora – ți-am spus că am înțeles; voi face ceea ce este corect. Kay își împinse farfuria neterminată și-și aprinse o țigară. Când continuă să vorbească nu exista nici o urmă de emoție în vocea ei. Sunt de acord cu tine, Robin și cu mine ne-am văzut prea puțin unul cu celălalt și am de gând să-i sugerez în această dimineață c-ar trebui să așteptăm până când eu părăsesc spitalul de-a binelea. Își lăsă mâna peste a Penelopei. Acum nu trebuie să te mai duci la domnul Morgan, vei fi la fermă cât eu voi fi plecată, va exista cineva care să aibă grijă de Robin și el va fi pe mâini bune.

– Kay, ești o fată de zahăr! o întrerupse Penelope.

– N-ai de ce să-mi mulțumești… poate eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru sfatul tău bun. Kay se uită la ceas. Trebuie să mă grăbesc, doctorul Raynal vine devreme să-i scoată ghipsul Christinei și trebuie s-o pregătesc.

– Kay, doar o clipă, o strigă Penelope pe aceasta când ajunse la ușă. Nu te grăbi, vreau să te întreb ceva. Când Kay se opri cu mâna pe clanță, Penelope o întrebă: Domnul Raynal nu se va supăra dacă-ți amâni căsătoria, nu-i așa?

– Ce naiba vrei să spui?

Întrebarea neașteptată păru s-o readucă pe Kay la viață și obrajii palizi i se înroșiră.

– Ei bine… Penelope se simțea jenată sub privirea surorii sale, și-și alegea vorbele cu grijă. Mi-a venit ideea că el se cam gândește la tine… vreau să spun că… este îndrăgostit de tine.

Kay reveni la tonul ei plin de căldură cu care Penelope era obișnuită. Calmul de gheață o părăsise și cu fața roșie și ochii strălucind, răspunse:

– Îndrăgostit de mine! izbucni ea într-un râs nestăpânit. Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată! El îmi recunoaște existența doar fiindcă mă ocup de salonul lui – și acum fiindcă îl ajut cu Christine – dar să mă iubească... e caraghios! Dacă mă mărit săptămâna asta, viitoare sau niciodată, pentru Peter Raynal n-ar fi nici o diferență!

Penelope, veselă că tensiunea se risipise, râse împreună cu sora sa.

– Îmi pare rău, se pare că m-am băgat unde nu-mi fierbe oala. Apoi adăugă mai solemn: Dar să știi că există ceva – felul în care se uită la tine, îți vorbește... și noaptea trecută, n-ați mers doar până la poartă, v-ați și plimbat, nu?

– Da, ca să ne certăm bine, felul în care se termină de obicei conversațiile noastre, recunoscu sec Kay. Acum trebuie să plec, am câte ceva de făcut, și dacă domnia sa va aștepta, să vezi scandal pe urmă!

În timp ce-i pregătea camera Christinei, se trezi zâmbind de remarcile Penelopei. Era bucuroasă de diversiune, fiindcă nu se mai gândea la sentimentele surorii sale față de Robin, sentimente care o deprimau. Ideea că Peter Raynal era îndrăgostit de ea era prea absurdă, și totuși, nu fusese chiar sinceră spunând că pe el nu l-ar interesa dacă ea-și amâna sau nu căsătoria, atâta timp cât chiar el îi propusese. Kay nu-și imagina motivul lui, mai ales că era evident că nu ghicise sentimentele Penelopei, dar era vorba de impulsul lui intim de a dirija viețile altora, hotărî Kay

cu o furie reînnoită. Oricum, nu-i va da satisfacția să afle că avea de gând să-și amâne căsătoria, fiindcă probabil el s-ar mândri că această schimbare de plan i se datora lui, ceea ce nu era chiar așa.

– Ce-i cu tine, Kay, ești foarte tăcută în dimineața asta?

Întrebarea Christinei o smulse pe Kay din reverie.

– Îmi pare rău, dragă, încercam să-mi amintesc dacă am pregătit totul pentru unchiul tău. Vezi, fiind în vacanță, sunt înclinată să uit toate lucrurile care se fac în spital. Kay împături un prosop și-l puse lângă chiuvetă. Acum să aduc și un vas cu apă fierbinte și cred că suntem gata.

Kay era atât de obișnuită să lucreze cu Peter Raynal când nu erau în cei mai buni termeni, încât a-l duce în camera Christinei și a-l ajuta să scoată ghipsul, fără a schimba multe cuvinte, nu o afecta. I se părea aproape firesc, iar Christine era prea emoționată de îndepărtarea ghipsului, ca să observe atmosfera tensionată dintre cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult din lume. Cu egoismul copilăresc, piciorul ei i se părea cel mai important lucru și imediat ce terminară, Kay îl conduse pe Peter Raynal la mașină.

– Spui că poți aranja să facă masaj aici?

– Da, deja am aranjat cu o fată care lucrează o parte din timp la spitalul Staunford.

– Minunat... Cu un picior în mașină, Peter se întoarse către Kay. Cred că ți-am spus cât sunt de ocupat săptămâna asta. Nu cred că vin mai curând de zece zile – două săptămâni. N-are ce să se întâmple, dar telefonează-mi dacă ai nevoie de mine.

– Da, încuviinţă ea. Dar ea va merge bine în curând. Înainte ca eu să plec de aici, fiindcă mai am încă douăsprezece zile de concediu.

– Atunci n-o să ne vedem până când vii la St. Jude's... Peter făcu o pauză şi apoi adăugă: Acum pot să-ţi urez toate cele bune pentru sâmbăta viitoare şi aş vrea să ştii că-mi pare rău dacă te-am ofensat ieri seară. Tonul lui era oficial când continuă: Crede-mă, n-am vrut să te bag, am crezut sincer că sfatul meu este spre binele tău... Poate că nu apreciezi c-am făcut-o din cauză că ţin la tine, şi mă preocupă binele tău.

– Sunt flatată, îşi ţuguie Kay buzele, dispreţuitor. Dar încă mă simt în stare să-mi rezolv singură problemele.

Rămase privind maşina care se îndepărta... Penelope poate ar fi numit asta o declaraţie de dragoste, zâmbi Kay, dar în ochii ei nu exista nici un pic de veselie ci doar amărăciune. Întorcându-se în casă îşi luă poşeta de pe masa din hol şi plecă hotărâtă spre ferma Aldon.

Capitolul 9

Kay se simți ușurată când intră în dormitorul ei mic din căminul asistentelor. Într-un fel, era bucuroasă să fie înapoi acolo, bucuroasă să fie departe de Thorndene, sperând ca schimbarea de decor să-i înlăture deprimarea ce o cuprinsese după acea declarație a Penelopei. Era nevoită să recunoască faptul că Robin fusese gata să accepte amânarea căsătoriei și păruse chiar ușurat. Acum, că era departe de ferma Aldon, avea ocazia să-și revizuiască perspectivele și să-și evalueze propriile reacții față de atitudinea lui.

În ultimele zece zile acasă, ea făcuse tot ce-i fusese posibil să se comporte cu răbdare, dar nu era convinsă că eforturile îi fuseseră încununate de succes.

Trecuseră doar trei săptămâni de când părăsise această cămăruță austeră și totuși acum, când se uita în jur, simțea că și-a regăsit o veche prietenă. Un vas mic cu flori stătea pe un scrin; i le adusese Janet ca să-i ureze bun venit. Era plăcut gândul că va

lucra iarăși cu Janet, prietena ei, care era atât de înțelegătoare și deșteaptă. Va discuta cu ea greutățile ei personale. Bineînțeles, ca de obicei la spital, ghimpele era Peter Raynal... Va fi mai greu ca oricând să colaboreze cu el, acum când îl văzuse într-o lumină atât de diferită. Dacă nu ar fi avut cearta din acea seară nenorocită, s-ar fi bucurat să lucreze cu el fiind în termeni mai buni acum, dar lucrurile nu decurseseră așa și ea-și mușcă iritată buza la amintirea încercării lui de a se băga în viața ei privată. Cu ce drept credea el că putea interveni pentru a-i influența hotărârea? Gândurile îi fură întrerupte când ușa se deschise brusc și Janet apăru în prag.

– Oh, Janet, ce încântată sunt să te văd! A fost drăguț din partea ta să vii atât de repede și să-mi aduci flori... Kay se întrerupse apoi adăugă: Ai fi surprinsă să știi cât de bucuroasă sunt că m-am întors.

Janet își sărută impulsiv prietena.

– Sunt așa bucuroasă că te-ai întors! Acea Evans care te-a înlocuit a fost o catastrofă... n-avea nici un pic de autoritate. Janet se așeză în fotoliu, își scoase gulerul, boneta, și-și desfăcu cureaua. Sunt liberă în restul zilei, așa că putem trăncăni după pofta inimii. Trebuie să fie greu pentru tine să fi trebuit să te întorci aici, unde n-ai fost niciodată fericită, aproape imediat după ce te-ai măritat. Dar lasă, Kay, o lună va trece repede.

Kay se încruntă neștiind cum să-i explice lui Janet că nunta fusese amânată; cum să-i spună că nu era neliniștită din cauza acestei săptămâni de lucru.

– Să știi, Kay, pentru o proaspăt căsătorită arăți cam posomorâtă. Credeam că o să fii toată numai un zâmbet! glumi Janet.

Hai, povestește-mi cum este să fii doamna Robin Aldon, cum a decurs căsătoria, ce cadouri ai primit... de fapt, despre toate.

Kay traversă cămăruța și se așeză pe marginea patului.

– N-a fost nici o căsătorie și nu sunt doamna Robin Aldon... ceva n-a mers cum trebuie... am amânat data... Făcu o pauză, după care continuă aproape supărată. Totul a fost aranjat în mare grabă, nimic nu era gata cu adevărat, era o prostie să mă grăbesc cu căsătoria. Spune-mi că am procedat înțelept. N-am curajul să-i spun doamnei intendente... sau celorlalte fete.

Janet se uită la prietena ei, perplexă. Ea personal gândea că amânarea era binevenită, dar într-adevăr era o situație delicată. Brusc își dădu seama că era privită de Kay cu ochi întrebători. Se ridică din fotoliu și așezându-se lângă ea, îi înconjură umerii cu brațul.

– Înveselește-te, dragă, nu este un lucru atât de îngrozitor să amâni o nuntă. Nu trebuie să fii atât de necăjită. Știi, ți-am sugerat de la început c-ar trebui să mai aștepți un pic. Firește că-mi dau seama că nu folosește la nimic să mai pun sare pe rană, dar ai plecat în mare grabă și ai recunoscut întotdeauna că nu-ți place viața la o fermă și nu puteai înțelege de ce sora ta este atât de legată de o astfel de viață. Știu că voiai să pleci de la spital... și mai ales să te îndepărtezi de Peter Raynal... dar nu sunt motive serioasă pentru a te grăbi să te măriți, conchise ea logic.

– Am fost o proastă și-mi dau seama acum, murmură Kay cu regret. Drăguț din partea ta că nu-mi spui „ți-am zis eu”. Ezită înainte de a contrinua. Trebuie să-ți spun întregul adevăr... este o ușurare că am pe cineva cu care să pot vorbi și care să mă înțeleagă... Vezi... cred... cel puțin știu acum că Penelope ține la Robin – de fapt este îndrăgostită de el și...

Janet o întrerupse brusc.

– Te înțeleg. Ai fost înțeleaptă, Kay, lucrurile se vor aranja de la sine, probabil. Nu-ți face griji, fiindcă eu voi păstra secretul, nimeni nu trebuie să știe, cu excepția... Se întrerupse brusc, apoi întrebă: Ce este cu Peter Raynal. L-ai cam văzut în ultimul timp. Nu-i așa?

– Peter Raynal nu știe... rosti Kay gânditoare. Cel puțin așa presupun, deși, într-un fel, acționez la sfatul lui.

– Acționezi la sfatul lui! repetă Janet. Ce legătură are asta cu el?

– Chiar așa! spuse Kay înfuriată. Și-a permis să mă sfătuiască și i-am spus verde în față că nu este treaba lui. Am avut una dintre acele dispute verbale, numai că de data asta, a avut dreptate, termină ea mohorâtă.

Janet izbucni în râs.

– Te comporți exact ca o școlăriță când vine vorba de Peter Raynal. Nu-i da importanță, sunt sigură că el te enervează intenționat uneori și cu cât mai tare îi arăți că ești iritată, cu atât mai mult te sâcâie el. Încearcă să fii mieroasă cu el, chiar dacă te prefaci, și viața îți va fi mai puțin complicată.

– N-aș putea să fiu mieroasă cu el, protestă Kay, dar tocmai când vorbea, știa că nu era în întregime adevărat. Petrecuse câteva ore minunate cu el... acea după-amiază în mansardă... se distraseră atât de bine și își descoperiseră multe lucruri în comun. Presupunea că și el o văzuse într-o lumină diferită și apoi mai exista și legătura lor cu Christine. Ce prostie din partea lor că se certau... și întotdeauna pe lucruri prostești... Oftă abătută. Probabil că Janet avea dreptate și ea trebuia să ignore comportamentul lui autoritar. Trebuia să țina cont de teoria lui Janet,

când avea de-a face cu el. Îi zâmbi prietenei sale... Ai câștigat, cred că ai dreptate. Pentru viitor am să-mi impun ca regulă să nu răspund decât mieros.

Janet zâmbi aprobator.

– Foarte bine! Voi fi numai ochi și urechi când te vei afla față în față cu măria sa!

– O să fac o încercare, deși nu promit că o să meargă, rectifică Kay. Acum spune-mi cum au mers lucrurile în lipsa mea, ați fost tot atât de ocupate? întrebă ea. Și ce face Martin Greig? Nu mi-ai spus nimic despre el.

– Martin este bine... Am ieșit cu el de câteva ori. Acum, fă-mi morală pentru lipsa mea de înțelepciune... știu toate acestea! Janet se uită la Kay și, cu obrajii roșii, izbucni: Știi, m-am cam îndrăgostit de el.

– Te-ai îndrăgostit de Martin! se miră Kay. Dar el este serios sau doar se distrează?

– Habar n-am, răspunse Janet. Uneori cred că este prins și el, dar alteori... Scutură din cap. Știu că nu sunt prima asistentă medicală cu care iese, dar nici eu n-am stat degeaba. Oricum, el vrea ca în seara asta să ieșim amândouă cu el, să sărbătorim întoarcerea ta. Să nu-mi spui că nu vii!

– Bineînțeles că mi-ar face plăcere, acceptă Kay veselă. N-aș suporta masa la cantină în prima mea seară aici... Ar trebui să încep să mă schimb și să mă spăl.

Întoarcerea la rutină după o vacanță era întotdeauna grea pentru Kay, dar de data asta era și mai greu. Fiind perioada de vară, multe asistente erau în concediu și fuseseră înlocuite de studente și asistente începătoare. Asistenta Evans care-i ținuse

locul fusese simpatizată de personal, fără a fi eficientă, și totul era vraiște. Tocmai făcea morală unei fete noi când în pragul ușii apăru Peter Raynal. Ea se ridică în picioare și-i făcu semn fetei să plece.

– Deja ai necazuri? zâmbi glumeț Raynal. Biata fată arăta ca un iepure speriat, a venit aici abia de o săptămână!

– Nu-mi închipui c-ai venit să discuți felul în care-mi instruiesc personalul... pot să fac ceva pentru dumneata? Tonul lui Kay era de gheață.

– Nu, nimic. El dădu din umeri și trăgând un scaun se așeză. Așază-te, soră, îi ceru el.

Kay se așeză la loc și se întoarse spre chirurg.

– Vrei să-mi vorbești?

– Da, soră. Am mâine o prezentare de caz la ora douăsprezece – vreau să le am pe doamna Wilkins și domnișoara Tuller acolo. Scoase o agendă din buzunar. Da, vezica biliară și cazul de rinichi.

– Voi aranja asta. Kay scrise în carnețelul ei, și apoi se uită în sus când el continuă să vorbească.

– Voi avea de asemenea nevoie de o rezervă spre sfârșitul săptămânii, vei încerca să te descurci?

– O să văd ce pot face, dar va fi foarte greu, dacă nu imposibil... Mai este ceva, se încruntă ea, înțeleg că în timpul absenței mele vizita în salon s-a făcut înaintea operațiilor și aș fi bucuroasă să se revină la vechea rutină.

Peter Raynal nu-și putu stăpâni un zâmbet. Așteptase asta știind că asistenta Somers nu va accepta nici o deviere de la rutină

– Dar a mers și așa… începu el.

– Nu tocmai, îl întrerupse Kay. Vizitele doctorilor în timpul dimineții le împiedică pe asistente să-și facă munca obișnuită. Suntem extrem de înghesuite și două din fetele mele experimentate sunt în concediu. Asistenta Evans poate că le plăcea tuturor mai mult decât mine… dar, bineînțeles, dacă vreți să continuați așa… sfârși ea concesivă, amintindu-și brusc de promisiunea făcută lui Janet.

– Nu, soră, vom reveni la vechiul tipic, dacă preferi.

Kay era prea uimită ca să vorbească și-și privi interlocutorul derutată. Ce naiba era cu Peter Raynal – era prea obosit ca să se certe?… Dar nici ea nu-i dăduse nici un motiv de ceartă și nu-l contrazisese, așa cum o sfătuise Janet… Kay simți nevoia să râdă în hohote, dar se stăpâni cu un mare efort.

Dacă ea fusese surprinsă, Peter Raynal era și mai și, dar, spre deosebire de Kay, nu-și reținu amuzamentul.

– Soră, ce s-a întâmplat? Am venit aici ca un leu bătăios și plec ca un mielușel! Când se ridică în picioare se ridică și Kay, izbucnind amândoi în râs. Mi-ai dat peste cap toate calculele. Îmi programasem o jumătate de oră să mă contrazic cu tine și totul s-a rezolvat în cinci minute! O să ajung prea devreme la sala de operații.

– Atunci poate ai dori o ceașcă de ceai? îl întrebă Kay.

– Mi-ar face mare plăcere… am patru operații și dacă nu beau acum, nu știu dacă o să mai am altă ocazie.

În timp ce Kay comandă ceaiul, era conștientă de neadevărul acestei remarci. Să n-aibă altă ocazie? În sala de operație întotdeauna roiau în jurul faimosului doctor Raynal o serie de

asistente cu ceai, cafea, și ar fi produs și nectar dacă acesta dorea. Nu, nu se va lăsa păcălită de această poveste. Dar n-avea importanță, își zise ea; trebuia doar să fie drăguță cu el încă o lună și, la acest gând, inima i se strânse. Unde se va duce după aceea, ce o să se întâmple? Avusese oare un moment de dubiu atunci când amânase căsătoria, că nu era pentru săptămâni, nici pentru luni, ci pentru totdeauna? Își alungă gândul neplăcut și așeză ceștile și farfuriile pe masă. N-avea sens să se necăjească în privința viitorului, cu prezentul trebuia să se războiască, și Janet avusese probabil dreptate, trebuia să încerce să mențină pacea în scurtul timp care-i rămânea la St. Jude's.

– Cum te simți revenită la treabă?

Întrebarea lui Peter Raynal era mai mult de formă. Era curios în privința succesului ei de a se adapta la îndatoririle unei soții de fermier și nu știa cum să atace subiectul.

– O grămadă de treburi au fost neglijate și este greu să pui lucrurile la punct. Kay îi întinse o ceașcă de ceai și-i puse o tavă cu biscuiți la îndemână. Nu există două persoane care să conducă un salon în același fel și este dificil să preiei din nou.

– Metodele asistentei Evans erau diferite de ale tale.

Kay își ridică repede privirea către el. Tonul lui era cumva disprețuitor? O compara cu Evans în detrimentul ei? Dacă voia să înceapă o discuție pe această temă, atunci toate promisiunile făcute lui Janet, se vor duce dracului... Dar expresia feței lui nu spunea nimic.

– O persoană plăcută, foarte plăcută, dar ce dezordonată! Vizita dura de două ori mai mult. Eu m-am obișnuit să meargă totul ca ceasul... din acest punct de vedere m-ai cam răsfățat.

Kay se relaxă. Pericolul trecuse și fără să vrea, avu un sentiment de satisfacție, fiindcă era primul compliment pe care i-l făcuse vreodată marele chirurg Raynal.

– Ei bine, soră, cred că asta-i tot. Peter Raynal își stinse țigara în scrumieră. Trebuie să-ți spun că sunt foarte bucuros că te-ai întors.

Chiar când vorbea, el era surprins de propria lui atitudine și da, oricât de ciudat părea, era bucuros s-o vadă pe asistenta Somers ocupându-se de domeniul său.

Ezitând, el se aventură:

– Cred că te-ai măritat și te-ai instalat în noua ta casă?

Obrajii lui Kay se colorară. Sperase că va evita întrebarea, dar știa în sinea ei că odată și odată va trebui să înfrunte situația.

– Nu sunt măritată. M-am hotărât să aștept o vreme... dar nu din cauza intervenției dumitale, îl anunță ea în grabă. Au existat alte motive... ceva care a apărut mai târziu... și nu era timp suficient de lămurit lucrurile, termină ea vag.

Oare ce apăruse? gândi el. Acel ceva nu era oare Penelope Somers? N-ar fi fost surprins, deoarece ochiul lui experimentat sesizase o tensiune nervoasă la aceasta, în seara când cinase la ele.

– Îmi pare rău, dar... nu-i nevoie să-ți spun c-ai procedat foarte înțelept.

Kay se uită repede la el. Râdea cumva de ea? Nu, zâmbetul lui era blajin , iar ochii, prietenoși și înțelegători. Bătăile inimii ei încetiniră și roșeața din obraji i se duse treptat. Acum era mai liniștită, și în sinea ei era convinsă că oricât de nesuferit era el uneori, putea fi un prieten de nădejde. Fără să-și dea seama că vorbește, Kay continuă în șoaptă:

– Uneori cred că n-ar trebui să ne căsătorim niciodată.

Pentru o clipă, Peter Raynal își lăsă mâna pe umărul ei și acest contact scurt fu pentru Kay ciudat de încurajator.

– Nu cred că nu te vei mărita și de asemenea cred că nu vei avea regrete.

Vorbea cu atâta siguranță încât Kay îi cercetă expresia feței și din nou se asigură de adânca înțelegere reflectată de privirea lui.

– Vezi, este vorba de sora mea. Cred că ei îi pasă... și cred că va fi o nevastă mai bună pentru Robin!

Deci fusese Penelope! Ea părea o fată destul de drăguță și se potrivea cu Robin și, în fond, sentimentele erau greu de controlat.

– Nu pot decât să-ți repet că sunt bucuros c-ai procedat așa de înțelept.

– N-am spus nimănui din spital. Știi cum este... oamenii vorbesc atâtea... n-aș putea suporta. Te rog, păstrează secretul... doar dumneata și asistenta Ling știți. Trebuie să plec de aici la sfârșitul lunii, așa cum am aranjat, altfel aș da naștere la o serie de bârfe – înțelegi, nu-i așa?

– Perfect și te asigur că acest secret se află în siguranță la mine. Îi zâmbi lui Kay. Acum trebuie să cobor la sala de operații.

***

În ciuda nemulțumirilor lui Kay, nu-i trebuiră decât câteva zile ca să se întoarcă la rutina de spital și, la sfârșitul primei săptămâni, salonul era condus cu eficiența cu care ea se mândrea atât, iar ceasul din curte devenise iarăși stăpânul ei. În munca ei exista un real avantaj: o scutea de gânduri în timpul zilei, iar noaptea adormea buștean din cauza oboselii.

Scrisori lungi de la mama sa, Robin și Penelope îi spuneau puțin despre ce ar fi dorit să afle. Numele lui Robin și al Penelopei erau inevitabil legate, dar nimic altceva. Uneori Kay credea c-ar fi o ușurare să audă despre o acțiune definitivă din partea lor... Robin ținea la Penny? Cât va mai dura până când îi va face o declarație de dragoste? Oare Penny era prea tânără ca să se hotărască? Robin încuviințase destul de repede o amânare, dar chiar crezuse că este numai atât? Un milion de întrebări umblau prin mintea lui Kay și nici una la care ar fi putut răspunde, iar munca era ca un balsam, lucru pentru care era recunoscătoare.

De la întoarcerea în spital se trezise adesea întrebându-se dacă îi păsase cu adevărat de Robin, dacă-l iubea cu adevărat... dacă l-ar fi iubit, ar fi renunțat atât de ușor la dreptul ei la fericire? Din nou nu putea răspunde; știa doar că aceste întrebări nesfârșite ar fi făcut-o să înnebunească și binecuvânta munca pentru că îi ținea mintea ocupată.

Kay mai avea și o altă îngrijorare. După trei săptămâni nu va mai avea nici măcar consolarea pe care i-o oferea munca. Unde naiba să se ducă, ce să facă? Nu știa decât să îngrijească bolnavi, iar un alt spital însemna inevitabilele referințe și nu-i putea cere intendentei acest lucru când nu-i spusese nici măcar că nu s-a măritat! Nu putea recunoaște că părăsește St. Jude's numai ca să preia un alt post. Trebuia să găsească ceva, dar ce? Kay n-avea nici cea mai vagă idee, dar nu se putea întoarce acasă... încă nu putea să înfrunte situația.

În plus, mai era și Penny. N-ar fi corect, îi promisese să lase terenul liber și Kay așa era hotărâtă să facă. Dacă Robin o va vrea

înapoi – și în inima ei, Kay știa că era o speranță deșartă – atunci o va căuta, dar până când relațiile dintre ei nu vor putea fi definitiv stabilite, ea nu se putea întoarce acasă.

Întorcându-se de la masă, Kay mergea de-a lungul coridorului, când cineva se lovi de ea și Martin Greig îi blocă trecerea.

– Ești persoana pe care tocmai voiam s-o văd, spuse el cu un zâmbet cald. Ai timp un moment?

– Ar trebui să mă duc în salon, murmură Kay.

– Uite despre ce este vorba, îl știi pe Stockleigh – noul infirmier. Aș vrea să-l iei la dumneata fiindcă eu mi-am terminat stagiul aici și am obținut un post la Edinburg. Este el cam încet, dar e băiat bun și te rog să-l iei mai ușor.

Kay râse.

– Te-am privit întotdeauna ca pe un posibil aliat și acum faci din mine tiranul care se spune c-aș fi!

– Știi că n-am vrut să spun acest lucru.

– Pleci? se încruntă Kay, când liftul trecu pe lângă ei fără să se oprească.

– La sfârșitul lunii, zâmbi el. La fel ca dumneata. Va fi o zi proastă pentru spital când amândoi vom pleca.

– Văd că liftul nu mai apare! O să întârzii... mai bine o iau pe scări, se impacientă Kay.

– Să urc atâtea etaje? Am prea mult respect pentru inima și plămânii mei!

– Mergi și dumneata tot la etajul nostru?

– Da, ai uitat că face Raynal vizita?

Când liftul se opri, Kay se năpusti înăuntru. La intrarea în salon își dădu seama că Raynal începuse vizita. Se grăbi spre acesta, dar Janet o prinse din urmă și-i șopti.

– Kay, ți-a telefonat sora ta, și a zis s-o suni cât poți de repede. Este ceva urgent. Am încercat să te găsesc în sala de mese. Du-te și dă telefon acum, îți țin eu locul.

– Nu pot încă să-i dau telefon, protestă Kay. Destul c-am întârziat... O s-o sun când voi fi liberă.

– A spus că este ceva important, murmură Janet, dar Kay deja se apropia de Raynal.

– Îmi pare rău c-am întârziat, i se adresă Kay.

– Au apărut analizele? El studia foaia de observație și nu părea că-și dăduse seama de prezența lui Kay.

– Nu, domnule. Să-i cer asistentei Ling să telefoneze la laborator?

– N-are importanță, cred că știu ce vor arăta analizele.

El își puse mănușile de cauciuc pe care i le întinse Kay și începu examinarea trupului inert întins pe pat. În timpul acesta, se apropie și Martin într-un halat proaspăt scrobit, și-i zâmbi lui Kay, dar aceasta nu-i răspunse. Era necăjită fiindcă întârziase și mesajul Janetei n-o înveselise. Era atât de neobișnuit din partea surorii sale să sune la spital – trebuia să fie ceva foarte important. Încercă să se concentreze, dar Peter Raynal îi ceru de două ori un instrument până când fata i-l dădu.

Vizita părea să nu se mai sfârșească, și ea avea de dat telefonul acela.

De ce nu se grăbea doctorul? Parcă o făcea intenționat.

Ultimul pacient! Kay respiră mai ușurată, dar în loc să înceapă examinarea, doctorul începu o lungă discuție cu infirmierul despre un caz de amputare pe care-l avuseseră de dimineață. În cele din urmă vizita se sfârși și, cu un sentiment de ușurare, Kay îl urmă pe Peter în biroul ei.

Spera că el n-avea de gând să întârzie... oricum își terminase treaba în salon.

– Ei bine, soră, cred că asta-i tot. O externezi pe doamna Meller vineri... ar fi mai bine să plece cu o ambulanță și aranjează cu asistenta din district s-o panseze zilnic. Să vină s-o examinez peste două săptămâni.

– Da, domnule. Kay se îndreptă spre ușă și o deschise. O să am grijă.

– Ce-i graba asta, soră? Nu-mi oferi un ceai?

De aceea era atât de amabil! Kay blestemă în gând fiecare ceașcă de ceai pe care i-o oferise de la întoarcerea ei; fusese un obicei prost! Fata nu se mișcă din ușă.

– Îmi pare rău, domnule, am ceva urgent de făcut... explică ea.

– Am observat c-ai încercat să te descotorosești de mine de cum ai intrat în salon.

Kay își mușcă buzele supărată.

– Îmi cer scuze c-am întârziat... dar credeam că n-ai observat.

– Ba da, mi-ai lipsit.

Kay îl privi repede. Glumea el cumva?

– Am primit un telefon urgent de acasă. Sora mea mi-a lăsat un mesaj, așa că, sunt nerăbdătoare s-o sun. N-am avut încă timp.

– Înțeleg, în vocea lui apăruse o notă de îngrijorare. De ce naiba nu mi-ai spus?! Nu era nevoie să aștepți până acum. Telefonează, nu mai pierde timpul.

– Trebuie să mă duc la căminul asistentelor. N-avem voie să telefonăm de aici, îi spuse Kay.

– Atunci spune că-i pentru mine. El îi luă mâna de pe clanță și închise ușa. Hai, telefonează imediat.

– Nu pot... obiectă Kay, dar ideea de a suna din propriul birou o tenta. Nu văd cum să spun că-i pentru dumneata.

– S-ar putea să fie pentru mine... poate fi vorba de Chris. Doamne! Fusese atât de copleșită de propriile ei probleme încât nici măcar nu se gândise la o astfel de posibilitate. Fără să mai obiecteze, se duse la birou și ridică receptorul.

– Staunford 119... da, convorbirea este pentru domnul Raynal.

În timp ce aștepta cu receptorul la ureche, Kay era conștientă de Peter Raynal care se așezase lângă ea și aștepta îngrijorat.

– Alo? Penny, tu ești? N-am putut suna mai devreme... da, știu... nu m-au putut găsi, spune-mi, ce este?

Peter Raynal îi urmărea expresia în timp ce ea asculta.

– Dar, Penny, nu înțeleg... când a început?... Spui că noaptea trecută? Se lăsă o altă tăcere în care așteptă răspunsul Penelopei, apoi Kay vorbi iarăși. Așteaptă un moment, domnul Raynal este aici... da, este în cameră cu mine. O să-l întreb ce crede... Lăsând mâna cu receptorul în poală, se întoarse spre Peter Raynal. Este vorba de mama. Făcu o pauză pentru a-și veni în fire. Penny spune că a apucat-o astă-noapte o durere abdominală acută. A văzut-o domnul Adams... doctorul nostru local... Pare foarte îngrijorat și spune că trebuie internată la spitalul Staunford pentru investigații imediate. Penny este îngrozitor de speriată... nu știe să se descurce și are nevoie de ajutor... Trebuie să plec acolo... nu știu ce-o să spună doamna intendentă... I-am spus Penelopei că o să te întreb ce crezi.

El se ridică și-și puse o mână pe umărul lui Kay, consolator.

– Nu te îngrijora de pomană. Dacă doctorul locul spune că trebuiesc făcute investigații o să-i respectăm opinia. Făcu o pauză, apoi continuă: Nici vorbă să pleci de aici, propun ca mama ta să vină cu ambulanța și s-o luăm la noi în spital.

– Poți face asta?... Vrei? întrebă Kay mai veselă și fără să mai aștepte vreun răspuns, își duse din nou receptorul la ureche. Fii liniștită, Penny, doctorul Raynal aranjează lucrurile, o s-o aducem aici... Un pat?... Nu știi de ce este în stare domnul Raynal când vrea ceva! râse ea. Voi aranja cu o ambulanță în seara asta... Dacă vin?... Da, vin eu cu ambulanța... La revedere, scumpo, ne vedem mai târziu. Kay închise telefonul și se întoarse spre Peter Raynal. Sunt profund recunoscătoare... mai mult decât pot spune.

– Prostii, îi opri el mulțumirile și se duse înapoi la scaunul lui. Aranjează cu ambulanța... să ajungă acolo la ora nouăsprezece treizeci; atunci vom fi și noi acolo.

– Noi? Ochii lui Kay se măriră surprinși.

– Bineînțeles că o să te duc eu. Trebuie să-mi văd pacientul înainte de a fi de acord cu internarea. Și mai este și Chris pe care va trebui s-o aduc înapoi.

– Chris! Uitasem! exclamă Kay plină de remușcări. Nu va mai fi cine să aibă grijă de ea. Penny nici nu se pricepe... și mai este și plecată toată ziua... ce o să ne facem?

Fără să-și dea seama Kay folosise pluralul, dar Raynal chiar dacă remarcase nu făcu nici un comentariu.

– Omul care are grijă de casă și soția lui sunt la Wimpole Street. O s-o duc acolo până voi avea timp să aranjez altceva.

Fetița nu mai este o invalidă, iar soția lui este un suflet blând, matern, și deși nu este o tovarășă potrivită pentru copilă, va avea grijă de ea câteva zile.

– O vei aduce înapoi în noaptea asta?

– Da... poate preferi să te întorci în ambulanță cu mama ta, dar o să hotărâm mai târziu. Oricum, să fii gata de plecare, cum ieși din tură... imediat după ora optsprezece.

– Da, voi fi gata... și acum, domnule, poate ai dori un ceai?

– Aș vrea. El se așeză și mai confortabil și-și aprinse o țigară. Și apropo, soră, sper ca nu va fi un inconvenient să-mi pregătești o rezervă pentru la noapte la Chirurgie doi.

***

Kay închise ușa de la rezerva mamei sale și intrând în biroul ei se uită la ceas. Văzu că era ora douăsprezece și ceva și oftă ușurată la gândul că era liberă până luni dimineața. Era mulțumită că mama ei trecuse bine prin operație și se însănătoșea rapid. Fusese un pacient excelent și toate asistentele o iubeau.

Zumzetul îndepărtat al traficului o duse cu gândul la Christina. Ce păcat că fetița trebuia să locuiască la Londra; ea ar fi trebuit să alerge pe câmpuri, la țară, unde fusese atât de fericită. Inima i se strânse de milă la gândul copilei singuratice care ajunsese să-i fie atât de dragă. Acum, când era despărțită de ea, realiza cât de mult conta pentru ea fericirea lui Chris și ajunsese să prețuiască profund afecțiunea ei copilărească.

Intrarea Janetei întrerupse meditația lui Kay.

– Janet, ce bine-mi pare să te văd, zâmbi Kay. Am atâtea să-ți spun.

– Sunt numai ochi și urechi, dar mai întâi spune-mi despre mama ta. Ai reușit să aranjezi totul pentru ea când va pleca de aici? Se simte bine, nu-i așa?

– Da, face progrese mai mari decât mă așteptam. Aș dori, totuși, să pot petrece mai mult timp cu ea, dar abia apuc. Kay se încruntă. Azi n-o s-o mai pot vedea, am o după-amiază plină, dar mâine...

– Nu te îngrijora, dragă, o să sporovăiesc eu cu ea, puțin mai târziu, se oferi Janet. Dar unde te duci după-amiază? Doar nu la cumpărături.

– Caut un post nou. Până la urmă, am avut câteva întrevederi. Sper să mă hotărăsc. Ideea de a rămâne fără slujbă mă sperie. N-am unde locui la Londra, și la Hilltop nu mă pot întoarce acum.

– O să găsești, cu experiența și calificarea ta, o consolă Janet. Mama ta știe? N-aș vrea să fac o gafă când voi sta de vorbă cu ea.

– Pentru Dumnezeu, Janet, nu-i spune nimic mamei, s-ar neliniști teribil să afle că plec de aici. Natural, când voi avea o altă slujbă, va trebui să-i spun, dar va fi altceva, n-aș vrea să se îngrijoreze din cauza mea acum, când este în convalescență. În afară de asta, ea crede că-mi place să lucrez, în special cu Peter Raynal. Ar fi o lovitură să știe crudul adevăr.

Janet se aplecă spre ea confidențial.

– Mărturisește, Kay, lucrurile s-au îmbunătățit între tine și Peter Raynal, în ultimul timp, nu-i așa?

Kay făcu o pauză înainte de a răspunde și când o făcu, tonul ei era meditativ.

– Da, trebuie să recunosc că este mai bine. Nu știu dacă nu e pură imaginație, dar el este mai atent, mai puțin autoritar și presupun… presupun că se datorează faptului că am avut de-a face cu el în afara spitalului.

Janet zâmbi enigmatic.

– În orice caz, atmosfera s-a schimbat foarte mult și n-ai idee ce plăcut este să lucrezi în aceste condiții.

– Îmi pare bine c-a ieșit și ceva bun din chestia asta. Expresia feței lui Kay se îmblânzi. A fost nemaipomenit cu mama mea. Îi rămân îndatorată pentru asta. Nu-mi închipui ce m-aș fi făcut fără el sau cum m-aș fi putut descurca. Aș fi fost îngrozitor de îngrijorată dacă ar fi fost operată în altă parte. Am descoperit o parte a firii lui, despre care nici nu bănuiam că există… și încă mă ajută, a solicitat de ea o cameră la sanatoriul de convalescenți de lângă mare; eu n-aș fi reușit niciodată s-o obțin.

– Îmi pare bine. Încep să cred că în curând vei face parte din cohorta de admiratori ai măriei sale!

– În nici un caz! o contrazise Kay indignată. Îi sunt recunoscătoare, atâta tot!

– Fă cum vrei, o liniști Janet. Nu mă interesează cum faci, atâta timp cât el este bine dispus. Apropo, nu este vocea lui? Mă întreb ce face în salon la această oră a zilei!

Kay sări în picioare și îndreptându-și boneta se duse către ușă.

– Vino înapoi și așază-te, îi spuse Janet. Ai ieșit din tură, lasă pe altcineva să aibă grijă de el!

Șovăind, Kay se așeză la loc. Se auzi o bătaie în ușă și apăru asistenta Lang.

– Știu că nu sunteți de serviciu, dar a venit un vizitator la domnișoara Brown, iubitul ei. Vrea neapărat s-o vadă, a venit special din Birmingham. Ce să-i spun?

– Lasă că mă duc eu, sări Janet. Am o tehnică specială cu iubiții care vin în afara orelor de vizită! râse ea. Mă întorc imediat.

Se ținu de cuvânt și, în câteva minute, Janet se întoarse la prietena ei pe care o găsi cu capul între mâini.

– Ce s-a întâmplat, Kay?

Kay își ridică fața.

– Nimic, răspunse ea cu un zâmbet slab. Dar vorbind despre vizitatori mi-a venit în minte Penelope. A venit s-o vadă ieri pe mama... firesc, bineînțeles, dar după aceea... Se întrerupse, căutându-și cuvintele înainte de a continua... Am avut o convorbire îngrozitoare amândouă. Este îndrăgostită până peste cap de Robin și m-a lăsat să înțeleg că logodna noastră este singurul lucru care stă în calea fericirii lor. Spune-mi dacă am făcut ce trebuie, se uită rugătoare la Janet. I-am scris lui Penny chiar aseară și i-am spus că rup logodna, că-l eliberez pe Robin... Făcu o pauză, iar Janet îi cuprinse umerii, consolator. I-am scris și lui Robin. N-a fost ușor... dar n-am fost profund îndrăgostită de el, eram îndrăgostită de ideea de a avea o casă a mea proprie, de a scăpa de spital. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume, rosti Kay cu greutate, de parcă fiecare cuvânt ar fi durut-o.

Janet o strânse și mai tare pe prietena ei.

– Așa-i cel mai bine, dragă. N-ai fi fost fericită... și vor exista alți bărbați, alte ocazii. În acest caz nu te poți gândi numai la tine. Dacă n-ai fi procedat așa, ai fi distrus dreptul la fericire al lui Robin și al surorii tale, cât și pe al tău.

– Știu, asta-i singura mea consolare. Aș dori să ai dreptate, aș dori să pot crede că vor exista și alte ocazii, așa cum ai spus tu. Acum sunt disperată... Își strânse mâinile în poală și vorbi cu amărăciune. Nu știi cât de tare aș vrea să renunț la această meserie. Mă simt îngrozitor cu munca asta. Nu pot suporta gândul să trebuiască să fac acest lucru până la pensie. L-am pierdut pe Robin. Voiam un cămin și o căsătorie... și acum nu mai am nimic. M-aș mărita cu oricine, cu oricine, auzi? Numai ca să scap.

– Șșt, dragă, nu-i chiar atât de rău. Revino-ți, Kay, scumpo! Amintește-ți că ești încă în biroul nostru. Asistenta Somers nu se poate comporta ca o studentă isterică. Luând-o de braț, o ridică în picioare. Hai, du-te, pleacă de aici. Spui c-ai o grămadă de lucruri de făcut, așa că grăbește-te!

Kay se întoarse spre Janet și o sărută.

– Ce răbdătoare ești! M-am purtat urât, dar acum mă simt mai bine. Făcu un efort să-și vină în fire și peste o clipă nu se mai observa nimic din izbucnirea pe care o avusese. Ai dreptate, ca de obicei, Janet, am acele interviuri în față și mă voi simți mai bine după ce mă voi spăla și schimba. Urează-mi noroc, am nevoie!

– Sigur că-ți urez noroc! exclamă Janet. Poate că paraliticul o să se îndrăgostească de tine! râse Janet. Apoi o să moară și o să-ți lase ție averea!

– Janet, cum poți glumi cu așa ceva! exclamă Kay oripilată.

– Nu mi-ai spus că te-ai mărita cu oricine? Janet era bucuroasă că discuția luase o întorsătură mai veselă.

– Oricum, sper să nu fiu nevoită să aștept, vreau să termin cât mai repede. I-am promis Christinei să iau ceaiul cu ea, îți dai

seama, n-am mai văzut-o de când cu boala mamei, și domnul Raynal îmi cere mereu să-i telefonez. El spune că bietul copil este singur și slăbește de când locuiește în oraș. Trebuie pur și simplu să ajung astăzi acolo.

– Pleacă, atunci! o sfătui Janet. Am să schimb o vorbă cu mama ta când am să pot, așa că nu fi îngrijorată din cauza ei. Oh, trebuie să plec și eu! izbucni ea brusc. Este Martin, e vocea lui, mă caută. Întorcându-se spre prietena ei, adăugă: Încearcă să te odihnești mâine și o să te simți mai voioasă luni de dimineață.

Kay izbucni pe neașteptate în râs.

– De când te știu nu te-am văzut grăbindu-te să întâmpini un doctor. Martin Greig este favoritul?

Janet ajunsese la ușă, șovăi, apoi reintră în birou.

– Kay, trebuie să-ți spun, zise ea pe un ton serios. Nu voiam să spun încă nimic... înțelegi... Se întrerupse de parcă-i lipseau cuvintele și se înroși până în vârful urechilor. Vezi, Martin și cu mine suntem logodiți, m-a cerut seara trecută... sunt teribil de fericită. Nu mă grăbesc în întâmpinarea oricărui doctor, ci a viitorului meu soț!

– Îmi pare așa de bine! Îți doresc cel mai mare noroc! Kay era foarte sinceră când îi făcu urările, apoi punându-i lui Janet mâna pe umeri o împinse spre ușă. Grăbește-te! Nu poți lăsa un doctor să te aștepte, și mai ales un logodnic!

Capitolul 10

Când Kay cobora treptele unei case mari din Devonshire Place care fusese transformată într-o casă de bătrâni modernă, buzele îi erau strânse cu amărăciune, întreaga ei înfățișare vădind o puternică stare de depresie. Toate casele pe care le vizitase o îngroziseră prin lipsa lor de utilități cu care se obișnuise într-un mare spital, iar posturile nu cereau prea mare pregătire profesională, sarcinile principale constând în supravegherea hranei.

Casa pe care tocmai o părăsise era mai acceptabilă în privința echipamentului, fiind singura ofertă mai acătării. Cămăruța de la subsol în care ar fi urmat să stea, făcea ca dormitorul de la căminul asistentelor să i se pară un adevărat lux. Dar putea ea oare să aibă grijă de genul de pacient dintr-o astfel de casă?

Cu un efort, Kay alungă melancolia care era pe cale s-o copleșească. Nu putea ajunge în Wimpole Street arătând ca o

imagine a nefericirii; mergea acolo s-o înveselească pe Christine, așa că necazurile ei trebuiau date la o parte pentru un timp.

Mai avea o săptămână înainte de a se hotărî, își reaminti ea, dar în sufletul ei știa că nu prea avea de ales.

Nu fu lăsată să aștepte la ușa lui Peter Raynal; abia sună când ușa se deschise larg și Christine o îmbrățișă extaziată.

– Kay... oh, Kay ce bine-mi pare că te văd! Mi-a fost îngrozitor de dor de tine și ai întârziat... te tot aștept, de ce n-ai venit mai devreme?

Kay se desfăcu ușor din îmbrățișarea Christinei.

– Îmi pare rău, dragă, am avut multe de făcut, dar am venit cum m-am eliberat. Își îndreptă pălăria pe care Christine, în îmbrățișarea ei nebună, i-o strâmbase. Oricum, acum nu mă mai grăbesc, așa că avem timp să stăm împreună și să-mi spui ce-ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară.

– A trecut atâta timp! Christine o luă de mână și o conduse spre scări. Hai, ceaiul este deja gata și doamna Hemming spune că s-a răcit și l-a pus din nou pe foc. Întorcând o față radioasă spre Kay, în timp ce urcau scările, Christine continuă să vorbească: Este o casă nostimă, nu? Eu n-am văzut-o decât o dată, atunci când am fost bolnavă, când ai stat și tu aici. Este o casă nostimă pentru că trebuie să urci în salon și în bucătărie... Aici la parter sunt doar camerele de consultații... mie nu mi se dă voie să vin aici, dar doamna Hemming spune că nu sunt mulți pacienți sâmbătă după-amiază... Făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea. Domnul și doamna Hemming au grijă de unchiul și acum doamna Hemming are grijă și de mine. Ei au un

apartament la subsol. Este foarte frumos acolo, au baie și bucătărie și este foarte confortabil, au și o ușă care dă într-o grădină micuță, iar lui Biggy i-ar fi mai ușor dacă am sta acolo.

– Apropo, uitasem de Biggy, l-ai adus cu tine?

– Bineînțeles! S-a întors cu mine cu mașina. Cum crezi că mi-aș fi lăsat cățelușul acolo? Unchiul spune despre el că e o pacoste, dar sigur că lui îi e greu să se poarte frumos când nu este obișnuit să locuiască la etaj. Christine se opri din vorbit când ajunseră în salon, apoi continuă: Scoate-ți pălăria, Kay, vreau să arăți ca și cum ai sta aici, să ne prefacem că ești aici pentru totdeauna și nu numai pentru ceai.

Kay îi zâmbi fetiței și făcu ascultătoare ce i se cerea – își scoase pălăria și haina și se instală în fotoliul la fel de confortabil precum și-l amintea.

– Este mai bine așa?

– Mult mai bine! Christine își trase un scăunel la picioarele lui Kay și așezându-se, puse capul pe genunchii acesteia. Mi-a fost tare dor de tine, de când te-ai întors la spital. O iubesc pe doamna Somers, rectifică ea în grabă, dar nu este la fel ca și cu tine.

Se lăsară câteva momente de tăcere când doamna Hemming intră în cameră și puse pe masa pregătită deja o tavă cu sandvișuri și prăjituri.

– Mai doriți ceva, domnișoară?

– Nu, mulțumesc, totul arată bine și eu mor de foame. Christine sări în picioare și începu să toarne ceaiul cu o grijă deosebită. Dorești lapte și mult zahăr?

– Zahăr, dar nu mult, o corectă Kay zâmbind.

Sfârșeala și îngrijorarea păreau s-o părăsească treptat, rămânând un adânc sentiment de apreciere pentru camera

odihnitoare, ceaiul apetisant, și mai mult ca orice, prezența acestui copil care-i devenise atât de drag. Abia când trupul micuței se lipi de al ei, își dădu seama cât de mult îi lipsise.

– Știi, și mie mi-a fost dor de tine, Christine, recunoscu Kay. Am fost foarte ocupată și supărată de nu mai vedeam nimic în jur, dar tot timpul tânjeam să te văd.

– Doamna Somers se simte mai bine, nu-i așa? Mi-a spus unchiul... Christine se întrerupse pentru a continua, fără nici o legătură... Sper că sunt o gazdă bună – mai ia din prăjitură – unchiul a spus să mă ocup bine de tine.

– Cred că mă răsfeți, râse Kay. Acum vorbește-mi despre tine. Doamna Hemming te duce la plimbare? Cum îți petreci ziua?

O dată pornită, Christine îi povesti orice detaliu al șederii ei în Wimpole Street. Lui Kay nu i se păru satisfăcător și putea înțelege prea bine nemulțumirile lui Peter Raynal. Doamna Hemming nu era în stare să se ocupe prea mult de copil și majoritatea zilei Christine era lăsată de capul ei. Așa cum menționase Peter în timpul uneia dintre conversațiile despre Christine, nu putea angaja o guvernantă; atâta timp cât domnul și doamna Hemming stăteau în apartamentul de la subsol.

– Vezi... este foarte greu... dar te rog, te rog, Kay, nu-l lăsa pe unchiul să mă trimită la internat! Kay, nu-i așa că n-o să mă lași să mă întorc la internat?

Kay se strădui să râdă.

– Draga mea, nu este treaba mea, dar sunt sigură că unchiul tău va face tot ce va putea ca să te țină aici. De ce te frământi atât? Nu te gândești că-i o prostie să te frământi pentru niște lucruri înainte de a se întâmpla, și care nici măcar nu se vor întâmpla până la urmă, poate.

Cu un efort hotărât reuși să țină copilul în afara problemei stresante a școlii și în următoarea jumătate de oră o amuză povestindu-i tot felul de anecdote și întâmplări hazlii. Eforturile sale fură răsplătite și râsul Christinei era fericit și spontan; era uimitor pentru Kay cât de repede trecea după-amiaza.

Era aproape ora șase când Christine sări de pe scăunelul ei de la picioarele lui Kay.

– Șșt! Duse un deget la buze. Cred c-am auzit cheia în ușă, ăsta-i unchiul. Se duse la ușă și Kay observă cât de bine mergea. Mă duc jos să-l întâmpin. Nu, rămâi unde ești! o îndemnă ea pe Kay care dădea să se ridice. Promite-mi că nu pleci până mă întorc. N-o să întârzii, o să-i spun unchiului că ești aici și o să-ți țină companie cât cobor eu și-l iau pe Biggy de la doamna Hemming... Promite-mi că rămâi până mă întorc, da?

– Voi aștepta.

Kay se așeză din nou în fotoliu. N-avea de ales, ar fi fost prost crescută să plece la sosirea lui Peter Raynal; va rămâne să-l vadă și imediat ce Christine se va înapoia, se va scuza și va pleca.

– Bună, Kay... îmi face plăcere să te văd. Peter intră în încăpere și-i luă mâna lui Kay. Christine număra orele până la vizita ta – trebuie să fi avut o primire exuberantă.

– Chiar așa! recunoscu Kay. Chris a fost o dulce și o muicuță gazdă minunată. Am mâncat așa de mult încât abia mă mai pot mișca.

– Atunci nu te mișca! râse el, lăsându-i mâna și trăgându-și un scaun în fața ei. Cum o găsești pe Chris?... Un pic cam palidă, nu?

– Picioarele ei și-au revenit splendid, dar viața la țară îi pria mai mult decât Londra, stă prea mult în casă. Dar e firesc, atâta timp cât doamna Hemming este prea ocupată ca să facă lungi plimbări.

El zâmbi și Kay fu frapată de expresia de tandrețe care-i apăru pe figură.

– Adevărat, este foarte ocupată, dar mai există și alte impedimente. Este cam grasă și plimbările lungi nu o caracterizează. Deveni mai serios. Ea a fost totuși un sprijin pentru Chris și nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Făcu o pauză și se uită în sus ca să atragă întreaga atenție a lui Kay. Am aranjat s-o adopt legal pe Christine. Cumnata mea nu se mai întoarce din Statele Unite; se stabilește definitiv în America; casa fratelui meu – cea în care locuiau ei în timpul scurtei lor căsătorii – acum este scoasă la vânzare.

– Îmi pare rău... Kay își căuta cuvintele. Vreau să spun, de casă. Trebuie să fi fost legat de ea, după cum țineai de mult la fratele tău, dar mă bucur pentru Christine, cred că este cea mai bună soluție.

– Cred că este unicul lucru posibil pe care-l pot face, deși nu ideal. Un copil are nevoie de o femeie. Dădu din umeri. Unul din acele lucruri nefericite... Se întrerupse, apoi continuă mai firesc: Ai dreptate despre casă, este dureros să fie vândută. Chudleight – acesta-i numele casei – mică dar fermecătoare, fratele meu a construit-o după propriile lui planuri. Fiecare piesă din mobilier a ales-o el și este perfectă, fără nici un cusur. În sufletul meu, știu c-ar trebui să fie casa Christinei de drept, așa ar fi vrut fratele meu.

– Înțeleg ce simți... Kay se întrerupse și-și alese cu grijă cuvintele. Crezi... crezi că nu-ți poți permite s-o cumperi?

El o contrazise imediat.

– Nu-i vorba de bani, asta-i cel mai puțin important, dar dacă o cumpăr, cum o s-o administrez? Acum are cineva grijă de casă, de când cumnată-mea a plecat din Anglia. Am fost acolo doar o dată, dar cu atâtea lucruri de valoare, este necesar să fie locuită și îngrijită cum trebuie. Există o școală foarte bună, la o milă distanță, și mă întrebam dacă s-o las pe Christine să locuiască acolo cu o guvernantă și să se ducă zilnic la școală. Făcu o pauză, apoi adăugă cu hotărâre: De fapt, există o soluție rezonabilă. Dacă este să-i protejeze interesele Christinei, trebuie să mă însor.

Kay era atât de surprinsă, încât pentru o clipă se uită la el întrebându-se dacă auzise bine. Figura lui nu-i spunea nimic, fața îi era ca o mască, dar se părea că el îi observa reacția la vorbele lui.

– Asta ar simplifica problema. Vocea lui Kay suna straniu, chiar în propriile ei urechi și nu-și explica de ce cuvintele lui o tulburaseră atât de tare, în fond era cel mai firesc lucru pentru el și era surprinzător că o astfel de soluție nu-i trecuse prin cap când se frământa în legătură cu problemele Christinei. Dacă vrei un cămin adevărat pentru Christine, atunci nu poate fi o cale mai bună, termină ea și dădu să se ridice.

– Nu, te rog, nu pleca încă. El îi puse o mână pe umăr, obligând-o să se așeze la loc. Iartă-mă că te plictisesc cu problemele mele, dar încearcă să mă mai suporți un pic. Ai fost de acord că nu-i altă soluție mai bună, dar mi-ai spus-o fără căldură, ca și cum sugestia mea te-a șocat.

– Nu... nu, protestă Kay dar tonul îi era lipsit de convingere. Ar fi cel mai bun lucru pentru Christine...

Se întrerupse fiindcă nu-i veneau în minte alte cuvinte. Nu simțea nici un fel de entuziasm, deși recunoștea înțelepciunea hotărârii lui. O iubea pe Christine, și ar fi fost spre binele fetiței. Adoptând-o, Peter Raynal se încărca cu o mare responsabilitate, iar această responsabilitate, își zise ea, nu va putea fi dusă fără cineva care să ia locul unei mame. Atunci de ce nu aplauda ideea, nu-i dădea aprobarea din toată inima, aprobare pe care el o aștepta?

El își scutură pipa și o puse pe măsuță.

– Ești de acord cu mine, dar cumva, nu m-ai convins. Se ridică și, cu mâinile în buzunare, stătu lângă foc, sprijinindu-se de cămin. Între ei se lăsă tăcerea, apoi el traversă camera și se opri în fața ei privind-o în ochi. Crezi că totul depinde de alegerea femeii potrivite? Atunci de ce nu spui așa? În fond aș putea alege o guvernantă nepotrivită, nu?

– Guvernantele se pot schimba.

– Deci asta ai în minte. În vocea lui era o notă de satisfacție. Știam că există ceva, de ce n-o spui?

– Nu este treaba mea să-ți dau instrucțiuni despre cum să-ți alegi viitoarea nevastă. Buzele lui Kay se strânseră și în ochi îi apăru scânteia familiară de mânie. Recunosc că ideea a fost bună, dar sincer sper să nu-mi ceri părerea în privința femeii alese.

– Kay... Peter făcu o pauză, dar continuă s-o privească fix. Să nu terminăm cu una din obișnuitele noastre certuri.

Tonul lui era blând și în loc să se întoarcă la scaunul său, se așeză pe scăunelul de la picioarele lui Kay, pe care-l părăsise Christine. Tăcerea se lăsase iarăși, și nu era întreruptă decât de trosniturile lemnului care ardea în cămin.

În această tăcere, Kay avea o senzație de odihnă, atmosfera confortabilă a încăperii părea s-o fi cuprins ca un fel de vrajă. Furia ei momentană se dusese, lăsând în loc un sentiment de irealitate. Și totuși, cu toată această atmosferă de pace, ea simțea un fior de teamă, ceva nedefinit care-i trecea prin minte. Presentimentul ei se dovedi justificat când, stupefiată, îl auzi pe Peter Raynal întrebând-o:

– Kay, te măriți cu mine? Vrei să-i faci un cămin Christinei, acel gen de cămin pe care-l înțelegea fratele meu?

El se întoarse spre ea când vorbea și lumina ferestrei îi cădea în spate, expresia fiindu-i abia vizibilă în lumina focului.

Într-o secundă, acea senzație falsă de securitate o părăsise pe Kay, care era conștientă doar de bătăile tumultuoase ale propriei inimi care, în imaginația ei, părea să umple tăcerea ca niște lovituri de ciocan. Instinctiv, își duse mâna la piept, dar o lăsă să cadă la loc în poală, încleștându-și degetele pentru a le împiedica să tremure. Buzele i se mișcară pentru a formula un răspuns, dar cuvintele nu vrură să iasă.

– Kay, înțelegi? Îți cer să te măriți cu mine! Vocea lui era infinit de blândă când repetă întrebarea.

Kay se trezi că iar se gândește, dar fără idei coerente. Nu-l auzise niciodată vorbind pe un astfel de ton... decât când vorbea despre fratele lui mort sau Christine; da, când vorbea despre ei, recunoscuse aceeași blândețe profundă cu care tocmai i se adresase ei.

– Presupun c-ar fi trebuit să fiu flatată... Ea râse ușor, dar fu îngrozită să audă o notă aproape isterică. Strângându-și mâinile, se strădui să-și vină în fire și continuă mai calm... Flatată că te-ai gândit că sunt persoană adecvată să-i fac un cămin Christinei... dar nu pot, trebuie să-ți dai seama. N-ar fi corect... pentru tine... sau pentru mine, termină ea aproape în șoaptă.

El se aplecă în față și descleștându-i mâinile le ținu într-ale lui.

– Nu știu de ce spui că n-ar fi corect pentru mine. Ar trebui să fiu de-a dreptul norocos și fericit dacă ai accepta, cât despre tine... ei bine... Făcu o pauză ca și cum nu era sigur de înțelepciunea de a continua, apoi, strângându-i mai ferm mâinile, vorbi mai departe... Am auzit fără să vreau o parte din convorbirea pe care o aveai cu asistenta Ling în biroul tău, azi-dimineață... ușa era întredeschisă... Zâmbi rușinat. Nu m-am putut abține să trag cu urechea. Ai spus că te-ai mărita bucuroasă pentru un cămin, pentru a renunța la meserie, pentru a te bucura de libertate. Așa ai spus, nu?

– Da... Kay încercă să-și elibereze mâinile, dar Peter nu-i dădu drumul. Uneori spui lucruri... Vocea i se întrerupse, după care, cu o răbufnire de încredere, adăugă: Și dacă a fost așa? Știi doar că eu n-am avut prea multă libertate. De la școală am mers direct la spital. Presupun c-ar trebui să continuu și să continuu... cum fac alte asistente... fără să-mi pese. Am fost atât de aproape să-mi câștig libertatea și totul s-a năruit, ceea ce m-a amărât. Este surprinzător că am vorbit cum am vorbit?

– Deloc. N-am spus asta. Te întreb doar dacă ai vorbit serios și dacă-i așa, atunci...

El se opri și se ridică în picioare, ridicând-o și pe Kay cu el, până când ajunseră față în față, mâinile ei încă strânse în ale lui, fața lui, așa cum se uita la ea, atât de aproape de a ei, încât îi simțea respirația pe obraz.

– Atunci accepți propunerea mea, te măriți cu mine și-mi permiți să-ți dau toate acele lucruri pe care le dorești?

Kay era acum bucuroasă de mâinile lui care o sprijineau, pentru că dacă el i-ar fi dat drumul, picioarele ei tremurau atât de tare încât ar fi căzut. Inima încă îi bătea tare, dar o părăsise sentimentul de irealitate. Căsătoria cu Peter Raynal – ideea era fantastică și el avea dreptate, însemna atât de mult – libertate, securitate! O iubea pe Christine și binele copilului acum ar deveni responsabilitatea și grija ei. Chris, fără tată, și acum fără mamă, nu trebuia să se mai frământe din cauza internatului, și în minte îi apărură din nou implorările copilului referitoare la acest lucru. Un cămin și pentru ea... probabil unul cu care să se mândrească, poate mai frumos ca ferma Aldon... fără St. Jude's... fără a se pune problema căminului de bătrâni; le va scrie că s-a răzgândit.

Își ridică fața și întâlni privirea întrebătoare și temătoare a lui Peter. Îl interesa atât de tare răspunsul ei, ținea atât de mult la binele Christinei încât era pregătit să suporte pentru restul vieții o fată la care nici măcar nu ținea? Întrebarea părea fără răspuns și în afara așteptării din privirea lui, expresia feței nu spunea nimic.

– Da, mă voi mărita cu tine. Vocea lui Kay părea că vine de la distanță și ea abia-și dădea seama că vorbește.

– Mulțumesc, voi face tot ce voi putea, să nu regreți niciodată. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, el îi lăsă mâinile și

o trase mai aproape, până când umerii li se atinseră și ea-i simți bătăile inimii prin mătasea bluzei… Ești liberă mâine, da? Cred că vrei să petreci o oră sau două de dimineață cu mama ta. Ce părere ai să ne întâlnim la douăsprezece, să mergem la Chudleigh și să mâncăm în drum? Mi-ar plăcea să vezi locul – poate ai dori să faci unele schimbări. Ai vrea să te măriți imediat ce termini cu St. Jude’s? Chiar dacă dorești să faci unele schimbări, locul este pregătit pentru a fi ocupat și poți să mergi direct în viitoarea ta casă.

Kay dădu din cap, neîndrăznind să vorbească. Totul părea atât de firesc, de natural, iar Peter discuta problema de parcă totul ar fi fost planificat de ani de zile. Era profund conștientă și de strânsoarea liniștitoare a brațelor lui, atât de blândă, comparativ cu a lui Robin, și totuși atât de fermă și sigură. Se putea baza pe el, va planifica și va gândi în locul ei și va avea grijă de ea; cu el va putea găsi pacea și siguranța după care tânjise. Dacă ar fi existat măcar și dragoste! Un lung oftat îi scăpă și ea și-l înăbuși, dar Peter nu putea fi păcălit.

– Ce s-a întâmplat? Ochii lui se încrețiră la colțuri și gura i se curbă într-un zâmbet. Deja regreți?

– Nu, eu… Kay se strădui să-i întoarcă zâmbetul. Mă gândeam la ce-ai spus. Da, mi-ar plăcea să merg mâine, și când o să părăsesc spitalul… dacă îți convine, voi fi dispusă să mă mărit.

– Îmi convine – zece zile sunt ideale pentru o logodnă poate că un pic cam mult. O apucă de bărbie și-i ridică fața spre el. Poate nu-ți dai seama că nu mă gândesc doar la Christine. Sunt mult prea egoist pentru asta.

Cuvintele erau ambigue, dar Kay fu străbătută de un fior. Ce voia să spună el? Temătoare, îi cercetă fața căutând un răspuns, dar expresia lui era indescifrabilă.

– Aș vrea să-i spun eu Christinei, așa că cred c-ar fi mai bine să pleci înainte de a se întoarce ea... Nu te deranjează, nu? spuse el în grabă, adăugând: simt că-i mai bine așa.

– Sigur că da, aprobă ea imediat. Va fi încântată, nu crezi?

Kay știa prea bine răspunsul, dar simțea nevoia unei confirmări.

– Este nevoie să mă întrebi?... Va fi la fel de încântată ca și mine, și asta înseamnă ceva.

Kay abia-și dădu seama de buzele lui care le întâlniră pe ale ei; într-atât de ușoară fu atingerea și atât de rapidă, de parcă nu se întâmplase deloc. Totuși, când mergea pe trotuarul pustiu către stația de autobuz, încă simțea acel moment scurt de contact care, dintr-un motiv inexplicabil, o făcuse să se înfioare... dar nu numai de teamă.

***

Un sentiment latent de îngrijorare rămase în sufletul ei mult timp după ce ajunsese la St. Jude's, când, strecurându-se încet pe lângă sala de mese a asistentelor ajunse în sanctuarul propriului ei dormitor. O dată ajunsă acolo, întoarce cheia în ușă, stinse lumina, de dezbrăcă și se băgă în pat. Dormi cu întreruperi și visurile agitate serviră doar să mărească irealitatea acelei după-amiezi. La fiecare trezire, ideea de a se mărita cu Peter

Raynal devenea mai fantastică, mai lipsită de sens, până când în unele momente începu să creadă că totul nu era decât o poveste din visurile ei.

Lumina dimineţii se filtra acum printre draperii şi deja se auzeau zgomote pe coridoare. Kay se ridică în şezut şi-şi înconjură genunchii cu mâinile. Îşi simţea pleoapele grele de nesomn, dar era bucuroasă că măcar nu era de serviciu şi nu trebuia să se scoale din pat până nu s-ar fi simţit mai refăcută. Poate că la lumina zilei va putea vedea întâmplarea de ieri mai calm, se consolă ea, şi rezemându-şi obrazul de genunchi se lăsă pradă gândurilor. În timp ce Kay încerca să judece liniştit şi calm, se trezi că buzele ei formează cuvintele „Am promis să mă mărit cu Peter Raynal... să fiu soţia lui... într-o săptămână ne vom căsători". Era adevărat, bineînţeles că era adevărat, acum era ziuă, ea era trează complet, nu era un vis ci un fapt uimitor, de necrezut!

Ce naiba îl făcuse pe Peter să propună casătoria? Faptul că auzise convorbirea ei cu Janet poate că era o scuză necesară pentru a o cere în căsătorie, dar nu suficientă; oricât ar fi ţinut la binele Christinei, părea ceva mult prea nerealist. Dar trebuia să se gândească cu grijă, îşi reaminti ea. Peter reprezenta tot ce-şi dorea ea: era bogat, atrăgător şi atent... generos. Inconştient, îşi atinse buzele cu degetele şi o străbătu acelaşi fior; oare cât îi va mai cere în plus, în afara grijii pentru Christine şi casa lui?

Un ciocănit familiar în uşă anunţă prezenţa lui Janet. Pentru o clipă, Kay ezită, apoi conştientă că întâzia doar momentul inevitabil, întinse mâna şi descuie din pat.

Janet, în uniforma proaspăt apretată, intră în cameră.

– M-am sculat mai devreme astăzi. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a intra în serviciu. Mor de curiozitate să știu ce-ai făcut ieri – ai luat vreo hotărâre?

Pentru o clipă, Kay își privi prietena, uimită. Ce voia Janet să spună, de unde știa? Apoi, într-o străfulgerare, își veni în fire și pentru a-și disimula confuzia, râse forțat și răspunse:

– Oh, ofertele de serviciu? Primele două erau inacceptabile, dar una din casele de bătrâni nu era așa de rea.

– Povestește-mi... este un post bun, o să-ți placă?

– Nu, n-o să-mi placă, spuse Kay indiferentă, dar îmi displace mai puțin decât celelalte.

– Oh, Kay, asta nu-i prea bine! păru Janet îngrijorată. Chiar trebuie să te grăbești? Precis va apărea și altceva.

– Ceva a apărut, vorbi Kay gânditoare, conștientă că n-avusese intenția să discute acel moment de nebunie cu Peter Raynal, dar cuprinsă brusc de dorința de a-și descărca sufletul și a cere sfatul lui Janet. Peter Raynal m-a cerut de nevastă.

Dacă pământul s-ar fi deschis la picioarele sale, Janet n-ar fi părut mai uluită; își holbă ochii și rămase cu gura căscată.

– Kay dragă... ce...ce naiba spui? Ai înnebunit? Nu poți vorbi serios?

– Dar vorbesc. Kay era recunoscătoare pentru calmul care o cuprinsese. Când văzu efectul asupra lui Janet, emoțiile ei i se părură mai scuzabile. M-am dus ieri să iau ceaiul cu Christine – ți-amintești că ți-am spus că merg acolo. Peter Raynal a venit înainte de plecarea mea și am rămas singuri un timp.

– Și când ați fost singuri te-a întrebat dacă te măriți cu el? Janet își scutură capul mirată. Trebuie să fiu nebună, dar nu înțeleg nimic. Ați descoperit că sunteți îndrăgostiți unul de

celălalt sau ceva de genul acesta? Scuză-mă că-ți spun, dar pentru doi oameni care au fost la cuțite aproape tot timpul, mi se pare ceva neobișnuit.

– N-am spus nimic despre iubire, vorbi Kay șovăind. Am spus că mi-a cerut să mă mărit cu el... s-ar rezolva problema lui cu Christine. Își ridică privirea și se uită la Janet drept în ochi. Este un serviciu, este... la fel de bun sau mai bun decât tot ce-aș putea găsi.

– Da, o slujbă... Prima surpriză depășită, Janet o privi îngrijorată. Pentru numele lui Dumnezeu, nu proceda ca o proastă. Știu c-ai trecut printr-o încercare grea, știu cât erai de îngrijorată și supărată, dar vorbești de ceva vital, irevocabil. Sper că n-ai fost de acord... n-ai acceptat o astfel de propunere absurdă?

– Acum îi scriu... să-i spun că nu pot, șopti Kay.

– Înțeleg... Oh, Kay, dragă, îmi pare rău, rosti Janet cu multă simpatie. N-am vrut să fiu rea acum, m-am gândit c-ar trebui să cântărești un astfel de pas și m-am gândit la binele tău, fiindcă îmi pasă de tine și fiind eu însămi atât de îndrăgostită, nu vreau să te arunci de gâtul oricui.

Kay zâmbi vag.

– Peter Raynal nu-i oricine... toate femeila de la St. Jude's ar sări în sus dacă ar auzi ce-ai spus tu!

– Adevărat, încuviință Janet și se încruntă gânditoare. Este o partidă bună... Dacă n-ar fi fost Martin, aș fi putut să mă îndrăgostesc de el, de fapt, înainte de a-l cunoaște pe Martin, îți mărturisesc că gândeam că Raynal reprezintă visul fiecărei fecioare – și eu eram fecioara! Făcu o pauză, dându-și seama că nu mai era ascultată. Ca s-o scoată pe Kay din reveria ei, Janet deveni mai serioasă. Tu ai fost singura care i-a rezistat... râse ea.

Aproape s-ar putea spune c-ai fost singura care nu l-a admirat. Pare ciudat că dintre toate fetele care roiesc în jurul lui ca albinele, el te-a ales pe tine... ironic, aș zice.

Deși Kay aparent nu era atentă la vorbele lui Janet, înțelesul lor îi pătrunsese atât de adânc în minte încât, brusc, ceva îi străfulgeră conștientul. Era adevărat că ea însăși nu căutase niciodată favorurile lui Peter Raynal, era împotriva adorației arătată de celelalte asistente și în efortul de a-și exprima propria dezaprobare față de ceva ce considera nedemn, trecuse în extrema cealaltă, devenind necivilizată adesea. Poate că nu era o dezaprobare a atitudinii celorlalte asistente, ci o gelozie adâncă, necunoscută, un resentiment față de abilitatea acestora de a-și exprima fățiș sentimentele, în comparație cu ea, căreia i-ar fi fost imposibil acest lucru din cauza rezervei sale naturale. Kay realiza acum că intenționat cultivase antipatia între ea și Peter Raynal, făcând tot ce-i stătea în putere să arboreze o indiferență pe care n-o simțea.

– Ești prea tăcută, Kay, la ce te gândești? întrebă Janet.

– Eu... încercam doar să-mi lămuresc lucrurile... încercam să-mi pun în ordine gândurile. Vezi... vezi... eu... eu cred că țin la el.

– Ce?! Janet tocmai își revenise din șocul primei declarații a lui Kay, ca acum să rămână trăsnită. Pentru o secundă rămase mută, apoi izbucni. Doar nu încerci să-mi spui că-l iubești pe Peter Raynal! Este ridicol! Râse, dar râsul ei era ironic. Ești îndrăgostită de ideea căsătoriei – ai recunoscut că te-ai mărita cu oricine... Acum te păcălești că ții el pentru a te justifica față de tine. Nu fi proastă, Kay, scoate-ți bazaconia asta din cap.

– Te rog, Janet, ascultă... voi încerca să-ți explic, voi încerca să te fac să înțelegi. Când mi-ai vorbit acum câteva minute, totul mi-a devenit clar. O să fiu sinceră cu tine, așa-i cinstit. Noaptea trecută, când mi-a făcut cererea, am rămas șocată, cred că-ți imaginezi, râse Kay fără veselie. La început el a vorbit doar despre căsătorie – vezi, acum a adoptat-o pe Christine și mi-a spus că intenționează să se căsătorească de dragul ei. Era evident cel mai bun lucru, nu numai pentru copil, ci și pentru el. Sugestia lui m-a șocat... În sufletul meu știam că era un plan excelent, probabil avea o fată ideală în minte, dar chiar și așa n-am putut aplauda ideea și nu i-am spus entuziasmată că îl aprob. Atunci nu știam, dar știu acum... Vocea lui Kay deveni aproape o șoaptă când continuă. Eram îngrozitor de geloasă, o uram pe fata care urma să aibă grijă de Christine, dar să fie și nevasta lui Peter... Eram nesuferită cu el în spital din cauza geloziei, voiam ca față de mine el să fie diferit. N-am știut toate acestea – îți jur că n-am știut – până în acest moment.

– Bineînțeles că totul pare absurd, rosti Janet perplexă. Dar poate că în fond ai dreptate. Poate că există ceva în ceea ce spui... M-am întrebat deseori dacă atitudinea ta față de Peter Raynal nu era doar o poză. Nu mă întrerupe! o rugă Janet când Kay făcu un gest de protest. Nu vreau să spun că era o atitudine intenționată din partea ta, dar privind lucrurile la rece, trebuie să recunoști că el nu este o persoană care să displacă. Tu ești atât de rezervată, încât nu voiai să recunoști că-l placi, nici măcar față de tine. Credeai că ești diferită de celelalte, când de fapt erai la fel de entuziasmată ca ele. Diferența era că nu voiai să recunoști sau să arăți cât de mult îți place sau îl admiri.

– Mă faci să mă simt prost, protestă Kay. Ți-am spus că nu mi-am dat seama, până acum câteva minute când, într-o străfulgerare, am știut că țin la el, și țin cu disperare.

– Te cred, se grăbi Janet s-o asigure pe prietena ei. Dar nu văd de ce asta ar schimba ceva? Ai fi o proastă să nu accepți.

– Ar fi o minciună din partea mea și-l iubesc prea mult ca să fac acest lucru. M-a sărutat aseară... asta a fost ceva pentru mine, nu-mi puteam înțelege propriile sentimente. M-a răscolit atât de tare încât aproape m-am speriat. Și Robin mă săruta, dar era ca un sărut între frate și soră... foarte, foarte diferit. Kay își înghiți un suspin care-i tremura în voce. Va trebui să-i scriu lui Peter și să-i spun că m-am răzgândit. Eram gata să mă mărit cu el înainte de a-mi da seama că-l iubesc, dar acum ar fi imposibil, termină ea tristă.

– Nu văd de ce. Ideea de a te căsători cu un bărbat pentru ce ți-ar oferi mi s-a părut un lucru prea calculat și m-a șocat din partea ta. Dar dacă și ții la el, mi se pare cel mai înțelept și firesc lucru din lume.

– M-aș mărita cu el chiar dacă n-ar avea un ban în buzunar și n-ar exista perspectiva unui cămin al nostru... Kay se opri brusc, ca apoi să adauge: Dacă și el ar ține la mine.

– Să înțeleg că, în ciuda sărutului, oferta a fost prea comercială? întrebă Janet.

Kay râse tristă și în vocea ei se ghicea amărăciunea.

– În întregime comercială, te asigur. N-ar fi fost greu s-o accept dacă n-aș fi ținut la el, în ciuda groazei tale față de această idee. Mi-aș fi îndeplinit partea mea de angajament, dar acum n-aș putea suporta... Vocea lui Kay se frânse și ea-și îngropă fața în mâini.

– Kay... scumpa mea, o mângâie Janet consolator. Nu te amărî singură... eu nu văd rațiunea acum, sincer n-o văd... vei fi

alături de bărbatul la care ții, îți vei găsi fericirea în tot ce vei face pentru el, și cine știe?... Într-o zi poate vei descoperi că aspectul comercial aparține trecutului și el te va iubi la rândul lui. Oricum, de ce să te grăbești să-i spui? Cred c-ar trebui să-ți mai dai timp – las-o baltă pentru astăzi, gândește-te, întâlnește-te cu el din nou... Te rog să faci asta... Janet făcu o pauză. Dă-ți o șansă să vezi faptele din perspectiva corectă, asta-ți va aduce toate lucrurile după care ai tânjit și pe care erai gata să le accepți fără unicul lucru care conta – dragostea.

– Dragoste doar de o parte, zâmbi trist Kay. Nu pot face asta... o să-i scriu.

Janet se ridică în picioare.

– Acum trebuie să plec fiindcă altfel întârzii. Se opri o clipă la ușă. Aș dori să fiu în stare să te influențez, adăugă ea gânditoare. Sunt sigură c-ar mai trebui să-ți dai timp. Dacă n-ar trebui să mă grăbesc... dar poate te văd ceva mai târziu, când vii s-o vezi pe doamna Somers. Înveselește-te, scumpo, te rog nu te amărî prea tare, am presentimentul că totul va fi bine până la urmă.

În ciuda faptului că părea încrezătoare, tonul lui Janet părea lipsit de convingere.

Când ușa se închise în urma prietenei sale, Kay își luă stiloul, își propti o mapă pe genunchi și luă o coală de hârtie. Trebuia să-i scrie repede, până nu se răzgândea. Ștergându-și lacrimile, începu scrisoarea.

Ce greu era... nu știa nici măcar cum să i se adreseze. Apoi ochii i se luminară brusc și un zâmbet îi apăru pe buzele.

„Cu considerație pentru postul pe care mi-l oferiți ca asistentă medicală, regret, dar...

Capitolul 11

Când Kay părăsi spitalul în acea dimineață, după ce-și vizitase mama, picioarele îi tremurau atât de tare, încât abia mergea. În timp ce traversa curtea privirea îi fu atrasă automat spre ceas, mâinile ruginite indicau ora amiezii și în imaginația ei, fața urâtă îi rânjea, bătându-și joc de ea. Efectul, totuși, îi dădu stimulul de care avea nevoie și îndreptându-și umerii, se grăbi spre poarta de fier.

Mașina lui Peter Raynal o aștepta sclipind în soare și când ea veni spre el, acesta se lumină la față și-i întinse mâna zâmbind.

– Ai venit la timp... este o după-amiază frumoasă și o să facem o călătorie plăcută.

Kay era mulțumită că el nu încercase o îmbrățișare mai intimă și se rezumase doar la o strângere de mână, gândindu-se că putea să-i vadă cineva cunoscut. Fu bucuroasă când se instală în mașină și spitalul dispăru din vedere.

Era mai ușor decât anticipase, aerul proaspăt și razele de soare îi împrăștiaseră dubiile. Era atât de aproape de însoțitorul

ei încât, atunci când acesta schimba viteza, mâneca de la haină îi atingea brațul – atât de aproape și totuși așa de departe! Va suferi, își dădea seama prea bine. Chris îi va aduce iubire în viață, dar Kay trebuia să recunoască faptul că indiferența lui Peter Raynal va fi întotdeauna ca o rană supărătoare.

Prânzul într-un mic restaurant din drum începu vesel; Peter părea hotărât să mențină conversația la un nivel amuzant și impersonal, comportându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și când conversația lor din seara trecută n-avusese loc. Ea simți că se înăbușă brusc și mâncarea din farfurie începu să i se pară fără gust. Îi era greu să înghită și cu un gest nervos împinse farfuria. Oare el voia să uite, își regreta impulsul și încerca astfel să-i spună că trebuia să uite propunerea lui nebunească?

– Te-ai săturat, Kay? N-ai mâncat nimic. În vocea însoțitorului ei exista îngrijorare. Să-ți iau altceva? Ce-ai prefera?

– Nu, mulțumesc. Nu prea mi-e foame, domnule.

– Nu crezi c-ar trebui s-o lași baltă cu „domnule”? zâmbi el ironic. O să sune foarte ciudat când vei fi soția mea.

Kay se simți cuprinsă de un val de ușurare și în acel moment realiză fără nici un dubiu că dacă-l pierdea, nu-i mai rămânea nimic în viață.

– Ce s-a întâmplat, Kay? Peter nu mai zâmbea și vocea îi părea neliniștită. Pari deprimată. Pentru o clipă își puse mâna peste a ei, în poală. Spune-mi... Aș prefera să știu adevărul acum, înainte de a merge mai departe. Ai unele regrete?

– Nu, n-am, vorbi Kay cu hotărâre, dar cu buze uscate și lipsite de sânge.

– Asta-i bine! Hai să fim mai veseli. Scoase o tabacheră... Ia o țigară și spune „Mulțumesc, Peter”. Trebuie să te obișnuiești! Ochii lui zâmbeau iarăși.

– Mulțumesc... Peter. Kay vorbea ca un copil ascultător, dar zâmbetul lui era contagios și când luă țigara, se trezi râzând. Sunt sigură că am să mai greșesc, dar mă voi obișnui cu timpul.

Mașina o luă spre Chudleigh și din momentul în care casa apăru în vedere printre copacii din grădină, Kay fu învăluită într-o tăcere extatică. Era frumoasă, elegantă. Inima îi bătu și mai tare când casa apăru în toată splendoarea ei, iar Peter opri mașina pe aleea de pietriș. Nu era o casă mare, nu așa de mare cum i se păruse inițial; arhitectura era severă, două niveluri cu un portic sprijinit pe două coloane deasupra intrării principale. Copacii care începeau să poarte culorile toamnei formau un fundal colorat în contrast cu albeața casei. O pajiște ca de catifea se întindea în față, apoi urma o mulțime de crizanteme ce se întindeau până spre dealuri. Lui Kay casa i se păru o bijuterie așezată într-un decor perfect.

– Îți place? întrebă el, smulgând-o din visare.

– Este perfectă! îi zâmbi ea. Nu pot descrie în cuvinte. Este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată!

– Este la fel de frumos și înăuntru. Peter coborî din mașină și-i ținu portiera. Dar trebuie să vezi cu ochii tăi.

El nu exagerase și când Kay se plimba prin camerele umbrite cu transperantele trase pe jumătate, se simți cuprinsă de o bucurie nestăpânită. Era evident că fiecare detaliu fusese ales cu o grijă plină de dragoste, era într-adevăr cea mai elegantă casă pe care o văzuse vreodată. Își aminti de cel care plănuise această casă și nu-și văzuse speranțele realizate, visurile înfăptuite... Într-un impuls, se întoarse către însoțitorul ei.

– Ai fost atât de legat de fratele tău, nu te doare să locuiești aici... știind cât trebuie să fi prețuit el, cât de mândru trebuie să fi fost...? Vocea ei se întrerupse.

– Dimpotrivă, asta și-ar fi dorit el. Nevastă-sa nu era interesată de antichități, ca multe femei ea nu le înțelegea, și atâta timp cât avea confort – și presupun și mult lux – nu-i păsa. Puțini oameni au ochi pentru mobilă... dar vezi că fratele meu a sperat întotdeauna că într-o zi Christina îi va împărtăși dragostea pentru mobilă veche și lucrări de artă și i-ar face plăcere să știe că totul rămâne așa cum a dorit el.

Kay se opri în fața unui portret în ulei, din galeria de tablouri.

– Presupun că-i un portret al tău... cu câțiva ani în urmă?

– Nu, este al fratelui meu – eram gemeni, îți amintești? Făcu o pauză. L-au dat jos după moartea sa, soția lui nu putea suporta. L-am pus la loc – aici îi este locul. O luă pe Kay de braț și coborâră amândoi la parter. I-am spus menajerei să ne aducă ceai, hai să vedem dacă este gata.

Draperiile fuseseră date la o parte în salon și ferestrele mari umpleau camera de lumină. Mobila de nuc și pereții albi dădeau încăperii un aer de căldură, iar măsuța de ceai trasă lângă foc accentua această atmosferă de bun-venit.

Când menajera aduse ceaiul Kay rămase extaziată de frumusețea serviciului de ceai și de strălucirea argintăriei.

Punându-și ceașca pe marginea mesei, Peter scoase o servietă și din ea extrase o hârtie pe care i-o dădu lui Kay.

– Cum ți se pare... și, apropo, nu-ți știu măcar cel de al doilea nume de botez, dacă ai cumva unul?

Surprinsă, Kay luă hârtia și inima-i bătu mai repede când citi rândurile... „prin licență specială, Peter Rupert Raynal, ultimul fiu supraviețuitor al... pentru Kay Somers..."

– Mă gândeam c-ar fi mai bine să dăm un anunț în The Thimes. Ar părea dubios dacă n-am face-o, vezi, eu am o familie mare și mulți prieteni... Se întrerupse ca jenat de tăcerea ei.

– Sigur că da, înțeleg, rosti Kay care era atât de copleșită, încât abia își mai controla vocea.

– ... și apropo, căută el adânc în buzunar. Uite! Scoase o cutiuță, cu gestul triumfător al unui scamator care scotea un iepure dintr-o pălărie. Am avut un pacient în Hatton Garden, căruia i-am făcut un operație mai dificilă, așa că mi-am permis să-l scol azi-dimineață. Încearcă, spuse el întinzându-i cutia.

Kay deschise capacul, apoi rămase mută în fața inelului cu un diamant perfect, ce stătea pe satenul alb.

– Dar... dar este minunat! Cuvintele îi țâșniră de pe buze în timp ce se uita la piatra elegantă, neîndrăznind s-o atingă.

– Mai bine încearcă inelul... mărimea a fost pe ghicite, dar sunt sigur că poate fi modificat. În îngrijorarea lui era ceva copilăresc și aștepta ca ea să și-l pună pe deget. Brusc, se ridică în picioare și se duse lângă ea. Lasă-mă pe mine să ți-l pun, cred că așa-i corect!

Luând mâna lui Kay în mâna lui lungă, sensibilă, îi puse inelul pe deget, apoi îi sărută ușor degetele.

– Noroc, draga mea... întotdeauna.

Când își ridică fața, ochii săi îi întâlniră pe ai fetei și Kay fu surprinsă de intensitatea profundă a privirii lui. Asta o mișcă ciudat și râzând pentru a-și ascunde confuzia, își ridică mâna și lăsă lumina să scânteieze pe fațetele pietrei.

– Este foarte frumos... și se potrivește! Se chinui ca să-și vină în fire. Și mulțumesc... pentru... pentru tot.

– Să nu începi să-mi mulțumești mie... niciodată. În vocea lui era o notă de autoritate. Ți-ai greșit omul. Tonul lui era sincer și, înainte de a putea fi chestionat de Kay el se întoarse la locul lui și râzând continuă discuția de acolo de unde rămăsese... Acum, despre anunț... ai și alt nume?

– Nu, n-am un al doilea nume de botez și nu-mi pasă nici de al tău – chiar trebuie să-l pui?

– Presupun că nu, este îngrozitor, nu? De obicei mă semnez Peter R. Niciodată nu-l scriu integral. Luă hârtia de la Kay și șterse „Rupert”.

– Cred că Rupert este un nume oribil pentru un copil. Bine că ai tăi s-au gândit și l-au pus întâi pe Peter.

– Chiar mă întrebam cum o să te fac să-mi știi de frică. Am să te ameninț că-l vom boteza pe primul nostru născut cu numele de Rupert.

Un val de roșeață acoperi obrajii lui Kay și era ca și cum fericirea pe care-o cunoscuse în ultima oră fusese o utopie. Cu aceste vorbe, fără a gândi, Peter o forțase să revină la realitate. Buzele i se deschiseră, dar se părea că vorbele nu puteau să iasă. Amărăciunea ei era atât de evidentă încât el veni și se așeză pe canapea lângă ea, înconjurându-i mijlocul cu brațul și strângând-o lângă el.

– Îmi pare rău, am vorbit fără să mă gândesc. Chiar dacă era confuză, Kay își dădu seama de intonația lui ciudată. Nu te necăji, Kay, glumeam... relația noastră va fi exact cum dorești tu. Niciodată nu te voi forța, doar o să sper că într-o zi o să ții la mine... ba chiar o să mă iubești un pic.

El îi trase capul pe umăr și începu să-i mângâie părul. Mișcarea blândă era liniștitoare și, fără să-și dea seama, ea-și puse mâna peste a lui, acolo unde stătea pe mijlocul ei, ca și cum ar fi vrut să rămână pe vecie înlănțuită de el. Cu fața încă îngropată în umărul lui, Kay sopti înăbușit:

– Nu... nu cred că înțelegi... știu că ai auzit ce i-am spus lui Janet, că m-aș mărita cu oricine. Credeam c-aș putea. Dar acum, că este pe cale de a se întâmpla, știu că nu voi fi în stare să trec prin asta...

Ea-și luă capul de pe umărul lui. Se lăsă o tăcere apăsătoare și când Peter vorbi din nou, vocea lui era răgușită.

– Cred c-am înțeles. Simți că nu poți trece prin asta... și ai tot dreptul să te răzgândești. Își luă brațul de pe mijlocul ei și îl lăsă să cadă încet pe spătarul canapelei.

– Nu... nu-i vorba de asta! Kay își ridică fața spre a lui și-l apucă de reverul hainei. Trupul ei subțire tremura de frica cuvintelor pe care urma să le rostească. Credeam că voi fi prea mândră ca să recunosc asta... vreodată. Vocea i se frânse într-un suspin. Mi-am dat seama cât de mult țin la tine. Am știut adevărul din această dimineață când Janet m-a sfătuit să-ți scriu ca să-mi retrag promisiunea... N-am vrut niciodată să știi... credeam chiar că-i mai bine să nu afli... Ți-aș fi făcut un cămin și aș fi avut grijă de Chris, ceea ce părea că este tot ce ceri tu de la mine. Întotdeauna am ținut la tine, dar mândria m-a făcut să mă comport cu tine așa cum am făcut-o. Știu acum ca a fost o formă de protecție pentru a-mi ascunde sentimentele reale, nu numai față de tine și chiar față de mine însămi! O lacrimă îi apăru printre gene. Acum cred că mă disprețuiești... Își îngropă fața în mâini și se retrase de lângă el.

– Kay... Kay dragă. Vocea lui Peter era încărcată de o emoție înăbușită, când o cuprinse iar cu brațul și înlăturându-i mâinile de pe față o privi cu tandrețe. M-ai făcut mai fericit decât credeam vreodată să fiu, și eu te iubesc foarte mult, dar nu îndrăzneam să-ți spun. Speram doar că într-o zi... când ne-am fi cunoscut mai bine, mi-ar fi fost mai ușor să-ți mărturisesc, dar totuși mi-era frică, mi-era teamă că o astfel de declarație te-ar îndepărta de mine.

Luând o batistă din buzunar, îi șterse lacrimile lui Kay cu o mișcare ușoară și un zâmbet fugar îi apăru pe buze când continuă:

– Am știut cât de mult țineam la tine când mi-ai spus că ai anulat căsătoria cu Aldon. Când am ajuns să-mi analizez propriile sentimente, draga mea, am descoperit că trebuie să te fi iubit cu mult timp în urmă, căci altfel nu ți-aș fi tolerat atitudinea dură cu atâta calm! O sărută pe frunte.

– Chiar vorbești sincer? În ochii lui Kay apăru o sclipire de fericire adevărată, în ciuda lacrimilor care-i tremurau pe gene.

– Tu ce crezi?

Kay nu putu răspunde chiar dacă ar fi vrut, fiindcă Peter îi zdrobi buzele cu ale lui și trupurile lor erau atât de apropiate încât inimile băteau la unison. Încet, cu reținere, el îi dădu drumul și o privi de parcă o vedea pentru prima oară...

– Draga mea, te iubesc atât de mult! Vocea lui vibra de emoție. Când mă gândesc ce de timp am pierdut... Zâmbi iar. Și totul din cauza acelei aroganțe ale tale!

– Peter Rupert, dacă încerci să pornești o ceartă...

Kay n-apucă să-și termine amenințarea, pentru că încă o dată fu cuprinsă de brațele lui Peter care îi luă gura cu pasiune.

Capitolul 12

Kay mai îndreptă ici și colo câte o floare dintr-un vas pe care tocmai îl aranja și se dădu înapoi să admire efectul. Era perfect, hotărî ea, dar ce flori ar arăta altfel într-un asemenea decor de vis?

Își șterse mâinile pe șorțul elegant cu volane și se așeză pe marginea unui fotoliu, uitându-se în jur. Locuia la Chudleigh de o săptămână întreagă acum, dar simțea că nu s-ar putea sătura niciodată de frumusețea lui. Putea dura o astfel de fericire? Când își puse întrebarea știa deja răspunsul; nimic nu mai putea interveni între ea și Peter. Dragostea și dorința lor înăbușită atâta timp, acum se împlinise și avea rădăcini adânci. Uneori lui Kay i se părea ireală această fericire și se trezea noaptea întinzând o mână să-l atingă pe Peter culcat lângă ea, apoi, liniștită, adormea la loc. Uneori în timpul zilei, ca acum, închidea ochii pentru bucuria de a-i deschide și a observa frumusețea din jur.

Totul se întâmplase atât de repede încât de multe ori lui Kay nu-i venea să creadă. Doar cu o săptămână în urmă își căuta o

slujbă și viitorul i se întindea în față deprimant și monoton. Încă se întreba cum de meritase atâta fericire. Plecarea ei de la spital trecuse neobservată și ea fusese recunoscătoare pentru acest lucru; toate urările îi fuseseră făcute când plecase cu săptămâni în urmă pentru presupusa căsătorie cu Robin. Dar Janet și Martin fuseseră puși în temă și au fost singurii membrii ai personalului prezenți la căsătoria ei cu Peter. Ceremonia avusese loc la o biserică din Staunford, așa cum sperase ea întotdeauna, și în afara mamei ei și Christine, Penny și Robin, Janet și Martin fuseseră puțini invitați și veniseră și acei oameni din sat care auziseră despre o nuntă și nu voiau să lipsească de la un astfel de eveniment.

Ea și Peter plecaseră de la biserica din Staunford în Sussex, pentru un scurt weekend de miere și Peter nu trebuise să se scuze față de Kay; ea înțelegea și știa că obligațiile lui nu-i permiteau un concediu mai lung. Dar nu conta, nimic nu-i putea aduce mai multă fericire, ca aceste câteva zile și era aproape satisfăcută să se întoarcă la viitoarea sa casă. Era doritoare să preia frâiele casei. Este adevărat că Peter urma să fie toată ziua în oraș, dar ea va avea plăcerea să-i aștepte întoarcerea în fiecare seară și Christine îi va ține companie în timpul zilei.

Și fericirea Christinei era contagioasă, iar râsul ei vesel și ochii strălucitori o recompensau pe Kay, în timp ce devotamentul ei copilăresc îi încălzea inima.

Kay tresări când auzi soneria. Își scoase șorțul în grabă și deschise ușa. Era poștașul care-i înmână o scrisoare. „Doamna Peter Raynal”. Brusc, râse încet. Era pentru ea, bineînțeles, și era prima oară când își vedea noul nume scris.

– A fost un vizitator? strigă Christine, de undeva de la etaj.

– Nu, scumpo, o scrisoare. Kay o desfăcu pe când vorbea. La început nu mi-am dat seama că-i pentru mine… nu vii jos?

– Este emoționant să primești scrisori, nu-i așa? Eu le ador.

– Este de la Penny… vorbi Kay absorbită de conținut. Așteaptă o clipă să-ți spun despre ce este vorba. Termină de citit scrisoarea și se întoarse spre Christine. Este o invitație la nunta lor… ea și Robin se căsătoresc luna viitoare.

Kay râse de încântarea Christinei și desfăcând din nou scrisoarea parcurse iarăși rândurile. Penny scrisese doar două rânduri despre eveniment, iar în rest se referea la o operație complicată pe care domnul Morgan o făcuse scroafei lor. Kay zâmbi la propriile ei gânduri. Ce minunată era această uniune a doi oameni care însemnau atât de mult pentru ea. Penny nu se va schimba niciodată, nu va putea, dar această lipsă de interes față de conveniențe făcea parte din farmecul ei. Lui Kay îi veni să râdă când citi postscriptum-ul. ”N-am timp de pierdut cu hainele așa că ai putea să-mi împrumuți rochia aceea albastră a ta și pălăria, pentru cununia mea?

– Alte noutăți de la fermă? insistă Christine.

Întrebarea o trezi pe Kay din reverie.

– O s-o citim împreună mai târziu, dar acum trebuie să mă pregătesc, îți amintești că unchiul tău a zis că poate-i aduce pe Janet și Martin la noi în acest weekend?

– Da, sigur. Mă prăpădesc după musafiri!

– Trebuie să le oferim un weekend drăguț pentru că este ultimul pe care îl vor petrece împreună, pentru un timp. Vezi,

ei se vor căsători, dar doctorul Greig pleacă de la St. Jude's și merge în Scoția; când va găsi o casă acolo, o să se ducă și Janet.

Christine își luă locul obișnuit pe un scăunel de la picioarele lui Kay.

– Altă nuntă! Ce frumos, și apoi vor trăi fericiți ca tine cu unchiul?

– Așa sper, dragă, oftă Kay mulțumită și mângâie părul blond al fetiței. Nu cred c-ar putea fi mai fericiți ca noi.

– Într-o zi aș vrea să mă mărit cu cineva ca unchiul, cred că este un soț foarte drăguț.

– Este, într-adevăr. Dar nu cred că trebuie să-ți faci griji de pe acum. Ai în față școala, domnișoară!

– Dar nu la internat? Christine se suci în loc pentru a se uita la Kay.

– Bineînțeles că nu. Acum fac aranjamente; există o școală la o milă distanță de noi și te voi duce acolo în fiecare zi cu mașina, așa că vei locui aici tot timpul.

– Ești un înger! Asta-i tot ce mi-am dorit întotdeauna!

La puțini le era dat să aibă tot ce-și doreau, dar Kay se întrebă în acel moment dacă Christine nu era ecoul propriilor ei gânduri. Ea avea tot ce-și dorea și tot ce visase vreodată. Se ridică în picioare.

– Mă duc să fac o ultimă inspecție. Unchiul tău și musafirii noștri vin cam într-o oră.

Totul era gata și în ordine, iar Kay se schimbase într-o rochie gri, mulată, care era una dintre preferatele lui Peter, când auzi roțile mașinii lui scârțâind pe pietriș. Deschizând larg ușa, se așeză sub portic gata să-l întâmpine.

– Draga mea! El o trase ușor către sine și o sărută, apoi o îndepărtă puțin. Lasă-mă să mă uit la tine! Drăguță ca întotdeauna, o complimentă el. O duse din nou către mașină. Am uitat de oaspeții noștri. I-am adus pe Janet și Greig cu mine, iată-i!

Kay îi salută pe Janet și Martin cu plăcere evidentă.

– Intrați. Sunt atât de bucuroasă c-ați reușit să veniți!

– Martin n-a știut până în ultimul moment dacă este liber... Janet se întrerupse brusc în timp ce o urma pe Kay în casă. Oh, Kay, ce loc încântător! exclamă la vederea holului lambrisat și a scării interioare. Este... absolut perfect! Se întoarse spre Martin care era în spatele lor. Martin, este superb, și chiar așa și trebuie; știu că pare prostesc, începu ea să explice stângaci, dar este genul de loc care ți se potrivește, Kay. Simt că este decorul pe care mi l-am imaginat întotdeauna c-ar trebui să-ți aparțină.

Și Martin părea adânc impresionat, iar când intrară în salon, el se opri să privească mai bine proporțiile acestei încăperi frumoase.

– Ce părere aveți de o băutură înainte de a urca în camere? întrebă Peter, traversând camera.

– Și dacă doriți o baie înainte de cină, este și apă fierbinte.

– Vai Kay dragă! spuse Janet. Dacă mai spui ceva începe să mi se facă dor de confortul căminului asistentelor de la Saint Jude's, glumi ea.

Toți râseră de remarca ei și Martin o luă de umeri cu tandrețe.

– N-o să mai stai mult acolo, iubito.

– Cât mai durează până publicați anunțurile de căsătorie? se interesă Peter servindu-i cu câte un pahar de sherry.

– Cred că nu mult. Martin se uită în jos la căpșorul buclat al logodnicei sale. I-am pus pe toți prietenii mei să se intereseze și deja am auzit de o căsuță...

– Martin, nu mi-ai spus! îi reproșă Janet.

– O să-ți spună și mai puțin după ce se însoară cu tine, o tachină Peter și venind lângă Kay o cuprinse de umeri. Nu-i așa, draga mea?

– Așa-i, răspunse prompt Kay, râsul negându-i vorbele.

– Ce părere aveți de un toast? Martin își ridică paharul. Pentru Kay și soțul ei... și pentru noi, să fim fericiți.

Când băură, ochii lui Kay îi întâlniră pe ai lui Peter și în această scurtă privire ea văzu că și el simțea la fel ca ea, că împreună descoperiseră o împlinire ce depășea speranțele și visurile lor.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.